

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

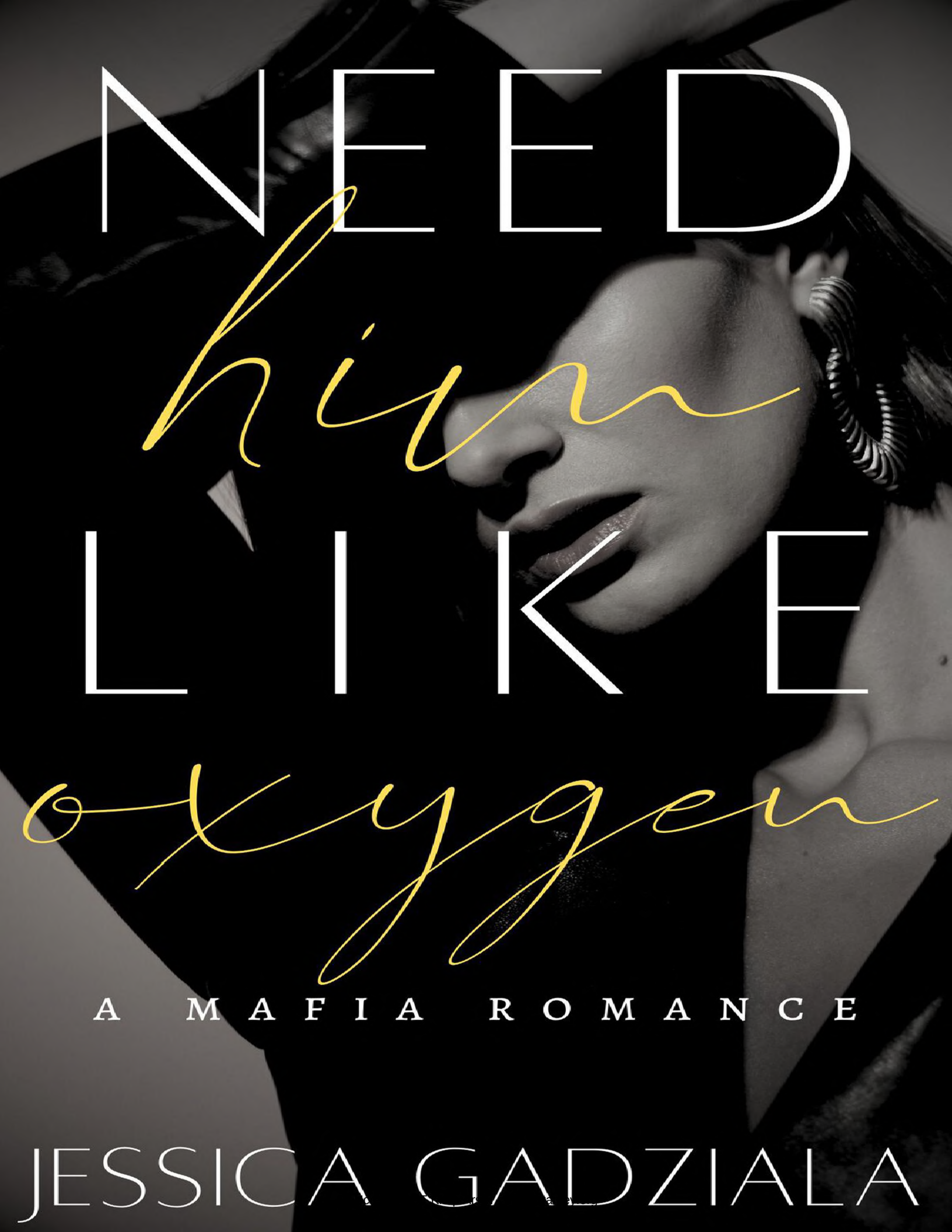
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEED

him

LIKE

oxygen

A M A F I A R O M A N C E

JESSICA GADZIALA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[Başlık](#)

[Blurb](#)

[Haklar](#)

[Başlık](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Ödördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[BölümYedinci](#)

[Sekizinci Dokuzuncu](#)

[Onuncu Oniki](#)

[Onüçüncü Onbeşinci](#)

[Onaltı Onyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Yirmibirinci](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Teşekkür Ayrıca Jessica](#)

[Gadziala Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Takip et onu!](#)

NED
HIM
LIKE
OXYGEN

-

Jessica Gadziala

Blurb

Mafyanın acımasız hiyerarşisi içinde Dav ve Cinna aynı suç ailesinin güçlü kaptanları olarak hüküm sürmektedir.

Dav, girişken cazibesi ve çapkın mizacıyla, çok az kişinin farkına varabildiği gizli bir karanlığı saklamaktadır. Cinna, Dav'in acımasız yaklaşımlarına rağmen, erkek egemen bir dünyada eşit olduğunu kanıtlamaya kararlı, güçlü iradeli ve son derece bağımsızdır.

Bir gece vahşice saldırıya uğrayan Cinna'nın kararlılığı kırılır ve paramparça . Ailesi arasında zorlukla kazandığı saygısını korumak için çaresizce, güvenileceğini hissettiği tek kişi olan Dav'ı arar, yardım etmesi için yalvarır ve ona gizlilik yemini ettirir.

Onun koruyucu bakımı altında iyileşirken, yavaş yavaş gelişen kimya nihayet aralarında tutuşur ve her ikisini de sersemleten tutkulu bir karşılaşmaya yol açar.

Ancak Cinna'nın korkuları onu kalbinin etrafına duvarlar örmeye iter ve saldırganını ararken Dav'ı geride bırakır.

Yine de kader onları bir araya getirmeye devam eder ve gerçeği ortaya çıkarmaya yönelik her tehlikeli adımda, büyüyen duygularını görmezden gelmek imkansız hale gelir...

Telif Hakkı © 2024 Jessica Gadziala

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kullanılan kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

"Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir."

Karak görseli: Евгения Карпова

"Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka araçları kullanılarak yazılmadı. Her bir kelime insan eliyle işlendi."

NED
HIM
LIKE
OXYGEN

BİRİNCİ BÖLÜM

Cinna

Ay dolunaydı, pencerelerdeki örümcek ağı çatlaklarından içeri giriyor, odayı saklanacak gölge bulmayı zorlaştıran bir ışıkla aydınlatıyordu.

Duvardan aşağı yığıldım, soğuk taştan içeri süzüldü, kemiklerime sızdı, tenimdeki teri -ya da kan mıydı- serinletti, içimi bir ürperti kapladı.

Nefesim kesik geliyordu. Hareket edemiyordum.

Ciğerlerim yanıyordu.

Vücudumdaki kaosu biraz sakinleştirmek için bir dakikaya, sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Toz, egzoz ve kusmuğun keskin kokusuyla dolu açgözlü bir nefesi içime çekerken bile onu duydum.

Onları
duydum.

Ayak
sesleri.

Bana doğru geliyorlar.

Bir parçam, yıllar önce öldürdüğümü sandığım zayıf, acınası bir parçam, kaburgalarımındaki çığlığa, kafatasıma vuran acıya, kolumdaki zonklayan ağrıya ve kafamdaki girdaplı yorgunluğa teslim olmak, yere kadar kaymak, beni bulmalarına izin vermek ve sadece bunu bitirmek istedi.

Çenem göğsüme doğru eğildi, gözlerim kapandı ama gelmek için çabaladım.

Burada tek bir amacım vardı.

Hayatta kalmak.

Her hareketimde, her nefes alışımında bana saldıran acıya boyun eğmeyi göze alamazdım.

Devam etmek zorundaydım.

Ayağa kalktığımda yan tarafımı yakan acıya karşı dişlerimi sıkarak döndüm ve tekrar hareket etmeye başladım.

Üç oda, iki yırtık çorap ve iki kanlı taban önce botlarımı tekmeledikten sonra adımlarım sessizdi.

Bu bina, bir zamanlar her ne idiyse, belli ki artık çocukların ya da keşlerin takıldığı bir yerdi, zemin kırık bira şişeleriyle doluydu ve ben odanın içinde ilerlemeye çalışırken ayaklarıma batıyordu.

Yerde başka neler olabileceğini düşünmemeye çalıştım; kullanılmış prezervatifler, kullanılmış iğneler, sidik ya da ben açık alanda ilerledikçe daha da güçlenen kusmuk kokusu.

Yaralarım ve enfeksiyon hakkında endişelenmek için daha sonra zamanım olacaktı. Şu anda hareket etmem gerekiyordu.

"Çık dışarı, çık dışarı, her !" diye alay eden şarkılı bir ses midemi bulandırdı ve adrenalinimi yükseltti.

Binanın dışında ürkütücü bir sessizlik , sanki şehrin kendisi nefesini tutmuş, bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyordu.

Açık kat planlarından nefret ederdim. Saklanacak hiçbir yeri olmayan, size zarar vermek isteyenlerle aranızda hiçbir şey koymayan bu büyük, ferah odalardan.

Odanın içinde sürünerek ilerledim, kendi nefesim ve kalp atışlarım kulaklarımda o kadar gürültülüydü ki, bir ya da iki oda öteden bile duyabileceklerine yemin edebilirdim.

Elim içgüdüsel olarak belime doğru kaydı ve silahımı aradı. Zaten benden almışlardı.

Bıçağımla birlikte.

Topuzum.

Kendimi savunmam gereken her şeyi.

Artık sadece ben, içgüdülerim ve hayatta kalma isteğim vardı. Beni öldürmek isteyen üç adama karşı.

Ama önce bana bunu diletip yalvartmadan önce değil.

Dışarıya doğru uzandım, elimi kapının açma çubuğuna bastırdım, içeri doğru itilirken klik sesi duyunca ürperdim, saldırganlarımın bunu duymaması, koşarak gelmemesi için dua ettim.

Anlaşıldığı üzere, kaçmalarına gerek yoktu.

Çünkü kapının diğer tarafındaydılar.

Bekliyorum.

Darbe savuşturulamayacak kadar hızlı geldi, doğrudan çeneme inen bir yumruk başımı yana savurdu, sendelememe neden oldu ama düşmemi engelledi.

Ancak bir sonraki darbe zaten ağrıyan kaburgalarımın indi, ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı ve yere çakılmama neden oldu; darbenin etkisiyle başım, kolum ve yan tarafım acı içinde kaldı.

"Şu kudretli Cinna'ya bakın," diye alaycı bir ses, ben dört ayağımın üzerine kalkmaya çalışırken alay etti. Önce bir çizme yan tarafıma çarptı ve beni bu kez sırtüstü yere serdi. "Onu yerde tutun," diye emretti.

Kaba eller beni iki yanımdan yakaladı, kollarımı ve bacaklarımı soğuk, sert zemine sabitledi, elebaşı üzerimde yükselirken, ay yüzünün yarısını gölgede bırakarak onu bir filmdeki kötü adam gibi gösterdi.

Tanıdığım biri değil.

Ve bu belki de en korkutucu kısmıydı.

"Bundan zevk alacağım," dedi, bacağına tekrar tekmelemek için geriye doğru kaldırdı, diğer tarafımdaki kaburgalara çarptı, acı beyaz sıcak, kör edici bir bıçaktı.

Eğildiğinde panik dalgasıyla savaştım, dudakları hastalıklı bir sırtışıla büküldü, eli yumruk haline geldi, eklemleri zaten yüzümle, vücudumla çarpıştıkları düzinelerce kez kırılmıştı.

"İşte bu," diye tezahürat yaptı yandaşlarından biri, yumruğunu çeneme indirdiğinde, acı yüzümden şakaklarıma vururken başım diğer tarafa savruldu. "Çığlık atmasını sağla."

Ben çığlık atmazdım.

Kanımı alabilirler. Kemiklerimi kırabilirler.

Ama onlara asla acımı duyma tatminini yaşatmam.

"Oh, sanırım ona çığlık attırabilirim," dedi saldırganım, gözlerindeki hınzır parıltı kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu.

Risk , değil mi?

Şiddet içeren, erkek egemen bir alanda kadın olduğunuzda.

Geceleri tek başına dışarı çıktığında.

Bir barda içki içmeye cüret ettiğinizde. Yanlış adama güvendiğinde.

Sen bir kadınken... nokta.

Erkek kılığındaki bu şeytanların sizi yakalayacağını, tutacağını ve ırzınıza geçeceğini.

Riskleri biliyordum.

Şansımı denedim.

Ama potansiyel bir tehditten haberdar olmak ve sonunda sizi öldürmeden önce toplu tecavüz etmek isteyen üç adam tarafından pis bir zeminde tutulmak? Bu tamamen farklı bir şeydi.

İçimdeki öfke ateşini yaktı.

Acının, umutsuzluğun ötesini düşünmemi sağladı.

Bu sefer reflekslerim hızlıydı çünkü yumruğu fırladı, tam o anda başımı çevirdi, yumruğunu çekmemi imkânsız hale getirdi ve yumruğunu yüzüm yerine doğrudan betona gönderdi.

Geri çekilirken çıkardığı kükreme sadece içimdeki ateşi besledi ve bana alt yarımı bir tarafa doğru kıvrırmak için güç verdi, ayağımın topuğuyla beni tutan adamlardan birinin yüzüne doğru vurarak onu kış üstü yere düşürdü.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye homurdandı elebaşı, ikinci adam beni tek başına tutmaya çalışırken elini göğsüne götürdü.

Hepsi benden daha büyüktü, daha güçlüydüler, bunu kabul etmek gururumu incitse de içimde hayatta kalmak için hayvani bir içgüdü vardı.

Bu sayede yüzüme bir darbe daha aldım ve kendi yumruğum çenemdeki hedefi ıskalayıp onun yerine çok daha hassas bir hedefe çarparak beni yavaşlatmadı.

Boğazını.

Dört ayağımın üzerine sıçrayıp ayağa kalkmaya başladığımda onu boğulur ve nefesi kesilir halde bıraktım.

Sadece ayak bileklerimi sertçe kavrayıp altımdan çekerek, ellerimi fırlatmak için zar zor yeterli zaman bıraktı ve kendimi yakaladığımda bileğimden koluma doğru çığlık atan bir acı hissettim.

İyiydi.

Sol elimdi. Hala

dövüşebilirdim.

Boğazına vurduğum adam hâlâ nefes almakta zorlanıyordu, birkaç metre ötede kış üstü oturuyordu, iki eliyle boynunu tutuyordu, doğru düzgün nefes alamadığı için gözleri panikten açılmıştı.

Ama darbeleri indiren iki el vardı. Ve daha da kötüsü, bir çift çizme giymiş ayak.

Kalçama, karnıma, yüzümün yan tarafına vuruyor.

Saatler, haftalar, yıllar gibi gelen bir süre boyunca sadece acı ve kan vardı.

Düştüm, sonra süründüm, her seferinde pençelerimle onlardan uzaklaştım.

Aniden yakalanıp sırtüstü yatırıldığımda ağzıma kan tadı doldu, başım dişlerimi birbirine vuracak ve görüşümü karartacak kadar büyük bir güçle yere çarptı.

"Onu ilk ben istiyorum," dedi uşaklardan biri bana doğru sürünerek gelirken, eli fermuarına gitti.

Fermuarıyla boğuşarak bana en ufak bir açıklık verdi. "Dikkat et-" diye uyarmaya çalıştı elebaşı.

Ama artık çok geçti.

Bacağımı içeri çektim, sonra içimdeki her şeyle tekme attım, ayağım kasıklarına çarptı, acının sadece onun hastalıklı, sert arzusuyla arttığını hayal etmek zorundaydım. Geriye doğru düştü, inleyip tıslarken iki eliyle aletini kavıyordu.

Kendimi yukarı itmek için dört ayak üzerine dönerken zaferin tadını çıkaramadım, zayıflamış kaburgalarım, o noktada işlevsel olmaktan çok süs gibi hissetmeye başlayan kaslarım ve tendonlarımın yerin yardımına ihtiyacım vardı.

"O kadar kolay kurtulamazsın," dedi lider, dizleri kalçalarımın arkasına inerek beni yüzüstü yere çarptı.

Ve bu sefer, görüşüm sadece titremedi.

Söndü.

Kalp atışlarımın hızlanmasıyla uyandım, hipnik bir sarsıntı gibi içimden adrenalin fişkırıyordu, daha basit bir yanımda *hayatta* kalmak için bedenime bağıırıyordu.

O sırada ellerimi üzerimde hissettim, parmakları pantolonumun ve külotumun bel bandına takılmıştı, deri pantolonumun dar, işbirliğine yanaşmayan malzemesiyle boğuşurken tırnakları derime batıyordu.

Ne zamandır

baygındım?

Beş saniye mi?

On mu?

Yanımdan gelen ıslak, soluk soluğa sesler, boğazına yumruk attığım adamın hâlâ debelendiğini gösteriyordu. Ve alçak, acı dolu inlemeler, diğerinin hala aletini ve taşaklarını kucakladığını gösteriyordu.

Sadece ben ve sistemimi saran tüm acılardan sorumlu olan adam vardı.
"Siktir," diye homurdandı, daha sert kavradı ve sertçe çekti, malzeme cildimi çizdi.

Bakışlarım etrafı tarıyor, en yakın çıkışı arıyor, özgürlük için son bir Hail Mary koşusu yapmayı umuyordum.

Onun yerine, parlayan ve keskin bir şey
gördüm. Cam bir bira şişesinin boynu.

Kesik ve pürüzlü.

Yine de ulaşamaz.

Nefes almaya çalışarak, kıpırdanmaya çalışıyormuşum gibi davrandım, acınası, kız gibi bir mücadele, kıkırdamasına ve kıcımı sertçe tokatlamasına neden oldu.

Dikkatini dağıtmak.

Böylece daha yakına kayabildim, kıcımın üstünde serin havayı
hissederken bile kolum yavaş yavaş uzanıyordu.

Pantolonumu daha da aşağı çekerken parmakları popomda gezindi.

Şimdi ya da asla.

Elimi uzattım, parmaklarım soğuk camın etrafına dolandı.

Sonra, içimde kalan tüm güçle kendimi sırt üstü yere attım ve şişenin keskin kenarıyla vurdum.

Acının kükremesi vurduğumu anlamamı sağladı...

yeterince doğru. Bekleyip görecektim zamanım yoktu.

Hayatta kalma içgüdülerimden geriye kalanları topladım, kendimi yerden sıyırdım ve koştum.

Her adımda acı , bir kapıdan çıkıp koridorda ilerlerken acı tüm bedenimi sarıyordu, sonra işte oradaydı.

Ön kapı.

Dışarıda, trafiğin yumuşak sesleri.

Güvenlik.

Dişlerimi sıkarak ileri atıldım, kapıyı açtım ve bir yan sokağın kaldırımına çıktım.

Farklı bir girişten geldiğim için yönümü şaşırmıştım. Ama hareket etmeye devam ettim, terk edilmiş bir sokakta hareketsiz durmayı reddettim. Saldırganlardan herhangi biri ya da üçü de arkamda olabilirdi.

Köşeye doğru ilerledim, bir taksi arıyordum ama şansım yoktu.

Yukarı bakarak, kesit işaretlerine baktım.

.

O kadar yakın
mıydım?

Desteğe mi?

Vücudumun her santimetresine yayılan hasarın en kötüsünden kaçınmama yardım edebilecek birine mi?

Yardıma ihtiyaç duyduğum için boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri döndüm ve yürümeye devam ettim, adımlarım eski usul bir zombi yürüyüşünden biraz uzaktı, ama ileriye doğru hareket ediyordu.

Yapabileceğimin en iyisi buydu.

Ben ona yaklaşırken kimse arkamdan koşmadı.

Modern ve steril görünümlü basit bir apartman ortaya çıkıyor.

Basamakları topallayarak çıktım, kendime sadece birkaç yüz metre daha olduğunu, neredeyse bitmek üzere olduğunu vaat ederek, yumruğumun yan tarafını dairelerin düğmelerine vurdum ve hepsini aşağı indirdim.

Muhtemelen birileri birilerini bekliyordu. Bir seks çağrısı. Bir fiş. Dışarı çıkar.

Kapı tıklandığında hıçkırığa yakın tehlikeli bir ses çıktı. Can simidi gibi tuttum, içeri girdim ve kapıyı kapattım, Güvende olduğumu biliyordum.

Güvenli.

Bu fikir gözlerimi yaktı ve kendimi asansöre çekip kapı düğmesine basarken suyu geri kııptım.

Neredeyse geldik.

O zaman her şey bitebilir.

Bu kadar güçlü olmayı

bırakabilirim. Dayanmayı

bırakabilirim.

Kendimi bırakmam, bilinçsizliğe doğru kaymam için bana yalvaran dürtüye teslim oldum. Sadece acıdan kaçmak için.

Arabanın yere çarparken çıkardığı ses sanki bir megafona bağlıymış gibi hissediyordum, ses kafatasımı yararken omuzlarım kulaklarıma doğru çekiliyordu.

Neredeyse geldik.

Yirmi adım daha.

Kapı tam . Kırk dört numara.

En sevdiğim numara.

Gerçi bunu ona asla söylemezdim.

Ona yaklaştığımda birden kendimi daha da şanslı hissettim.

Parmağımı kapı ziline saplamak için kolumu yeterince yukarı kaldırmak gerçekten çaba gerektirdi.

"Külotunu çıkarma," diye seslendi içeriden bir ses. Sonra, "Tabii muhteşem bir kadın değilsen. Bu durumda, içinden çıkmakta özgürsün-"

Zinciri kaydırıp beni görmek için kapıyı açtığında rahat ve neşeli sesi kesildi.

İşte oradaydı.

Dav.

Muhtemelen bu sır için dünyada güvenebileceğim tek adamdı. "Cinna," diye tısladı sesi, korku aptalca gözlerini doldururken yakışıklı yüzü beni içine çekerken.

Neye benzediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama eğer çektiğim ıstırap bir şey ifade ediyorsa, bu iyi bir şey değildi. "Ne-" diye başladı, kolları bana doğru uzanıyordu.

İlk başta, bunun sadece o tür insanlardan biri olduğu için olduğunu düşündüm. Dokunaklı olanlar. Her zaman kolunuzu fırçalayan, belinize dokunan, gömleğinizdeki tüyleri toplayan.

Ona doğru düştüğümü hissedene kadar, onun beni sallanırken gördüğünü ve düşmeden önce yakalamaya çalıştığını fark etmemiştim.

Ve onun gövdesiyle çarpıştığımda, olan oldu.

Derin, ruhumu parçalayan bir hıçkırık içimden kaçtı.

Sanki bu gece yeterince aşağılayıcı değilmiş gibi.

İKİNCİ BÖLÜM

Dav

Tam duştan çıkıyordum ki, oturma odasındaki dahili telefonun sesini duyduğumda bu kez ne yazık ki yalnızdım.

Makyaj masasına doğru uzanarak telefonumu çevirdim ve saati not ettim. Sabahın ikisinde.

Eski bir arkadaşımın uğrayıp çarşafımda bir tur daha atmaya karar vermesi için en uygun zaman.

Belki de bu gece o kadar da iç karartıcı değildi.

Havluyla hızlıca kurulandım, sonra siyah uyku pantolonumu kaptım ve kalçalarıma müstehcen bir şekilde oturduğu yerden bacaklarıma doğru çektim.

Zaten onları uzun süre kullanmayı planlamıyordum.

Apartmanın ortak alanına çıkarken başka bir vızıltı bekliyordum.

Onun yerine, kendi kapı zilimin uzun çan sesini duydum.

Birisi beni görmek için sabırsızlanıyordu.

Birinin beni gezdirmek için binaya gizlice girecek kadar çaresiz olması fikri karşısında dudaklarım şakacı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kilitlere uzanırken "Külotunu çıkarma," diye seslendim. "Tabii muhteşem bir kadın değilseniz. Bu durumda, içinden çıkmakta özgürsün-" Kapıyı çekip açarken sözümü yarıda kestim.

Bir kadına, evet.

Ama sikimi isteyen biri değil.

Ve, lanet , bu benim açımdan deneme eksikliğinden değildi.
Kapının girişinde duran kadına bakarken aklım sekste değildi.
Hayır.

Ayakta bile değil.

, kendi ayakları üzerinde zar zor durabiliyordu. Ve bu hiç de
şaşırtıcı değildi.

Cinna ile sayısız işte çalışmıştım.

Kabul etmek istemediğim kadar çok kavgaya karıştığını, yumruk
yediğini, dudağının patladığını, tekmelendiğini ya da dayak yediğini
görmüştüm.

Ama hiçbir *şey*, *lanet* olası *hiçbir şey*, bu gece yaşadıklarının yanına bile
yaklaşamazdı.

Alametifarikası olan siyah deri bomber ceketı olmasaydı, o olduğunu
anlayacağımdan bile emin değildim.

Yüzü kan içindeydi, morarmıştı ve tanınmayacak kadar şişmişti. Bir gözü
kapalıydı. Diğerı yarıya kadar kanla doluydu.

Tanrım, kan.

Onun da her yerindeydi.

Yüzündeki çürüklerde ve çiziklerde.

Burnundan ve dudağından sürekli damlıyordu.

Ellerinin her yerinde kesikler var.

Orada bir an şok içinde durdum, gerçekten her şeyi net olarak
gördüğümünden emin değildim.

Çünkü üzerine atlanmış gibi görünüyordu.

Sanki bütün bir çeteden dayak yemiş gibiydi. Ama o lanet bir
*mafya babası*ydı.

Bu... mümkün değildi.

Onun sallanıp kendi ayakları üzerinde öne doğru yuvarlandığını görünce
şaşkınlığım geçti, yere düşmeden önce onu tutmak için uzandım ve daha da
imkânsız bir şey olurken onu kendime doğru çektim.

Bir hıçkırık kaçtı.

Cinna.

Bir kurşunu sadece bir lanet ve bir ürkeklikle aldığını gördüğüm bir
kadın. Kendi kardeşinin cenazesinde gözünü kırpmadan duran biri.

Ağlamadı.

Ama kollarımla onu sarıp daireme çektiğimde ve kapıyı tekmeleyerek
kapattığımda, bacakları tutmazken yaptığı tam olarak ,

ikimizi de girişin hemen içinde dizlerimizin üzerine çöktürdü.

Hıçkırır hıçkırır.

Göğsüme *hıçkırır hıçkırır ağladı.*

Ses derin bir kuyudan geliyordu, neredeyse hayvani bir sesti ve onu dinlerken göğsümde bir şeyler çatladı, orada diz çöküp parçalanırken onu bir arada tutmaya çalışmaktan başka bir şey yapamadım.

Onu sıkıca sarmak, parçalarını bir araya getirmek istedim, çünkü tanıdığım Cinna parçalara ayrılmaktan utanırdı, ama bu haliyle bir şeyleri gerçekten kırmaktan çok korkuyordum.

Hıçkırıkları dindiğinde ve beni tutmaya çalıştığında, göğsüm gözyaşları ve kanla ıslanmış, karnımdan aşağıya inip pantolonumun kemerine takılarak pembe bir renge dönüşmüştü.

"Seni hastaneye götürmem gerekiyor," dedim.

Ve bu sekiz kelime, içinde bulunduğu duygusal ve fiziksel sefaleti kırmış gibiydi.

Başını kaldırdı ve başı muhtemelen dönerken gözlerinin odaklanmadığını gördüm, sonra bana doğru bakarken netleşti, o kesici bakış çok tanıdıktı ve bir şekilde bir dakika önce orada olan acı dolu olandan daha hoş karşılandı.

"Hastane yok."

"Cinna, bebeğim, sen... harika görünüyorsun," dedim, ona tekrar bakarken boğazımdaki hastalık hissini yutmak zorunda kaldım, birkaç dakika öncesine göre daha fazla hasarı önüne getirdim.

"Hayır," dedi, sesi sertti ama çok yorgundu. Kendini zar zor ayakta tutuyormuş gibiydi.

Onu tutup kollarıma alabilir, aşağıya taşıyabilir ve Onu.

O kadar zayıftı ki, bir şeyle paçayı kurtarabilirdim. Onun için daha iyi bir gün, birkaç kırık kaburga, çarpık bir burun veya kırık bir penisle spor yapmamla sonuçlanabilirdi.

Ama bir şey beni engelledi.

Belki de kapıma bu şekilde gelmesinin bana gösterdiği güvene ihanet olacağını bilmek kadar basit bir şeydi.

Renzo'nun, yani patronun evine gitmiş olabilir. Rico'nun. Elian.

Ama o oradaydı.

Kapımda.

Göğsüme doğru hıçkırarak ağlıyordu.

Ve bir şekilde, bunu başka biriyle yapmayacağını biliyordum. Kızgın bir genç kızı alıp onu ilk kadın mafya babasına Renzo'yla değil. Yan yana savaştığı Rico'yla değil. Hatta kadınlara karşı zaafı olan Elian bile.

Bana geldi.

Kimseye göstermediği yumuşak tarafıyla bana güveniyordu. Onu istemediği bir şeye zorlayarak ona ihanet edemezdim.

"O zaman seni temizlemem gerek," dedim, bunun nelere yol açabileceğini düşününce içim burkuldu. Onu iyileştirmek için ona ne tür bir acı çektirmem gerekecekti.

Kimsenin bakıcısı değildim ama insanların sık sık yaralandığı, hastaneye gidemediği ve polise ihbar edilme riskinin olduğu tehlikeli bir alanda çalıştığınızda, savaş alanı tıbbi hakkında bir iki şey öğreniyordunuz.

, insanlardan bu kadar çok mermi çıkarmış olmam delilikti.

Ben de dahil.

"Tamam," dedi alt dudağı titreyerek.

"Tamam," diye kabul ettim, ayağa kalkmak için hareket ettim.

O da aynısını yapmaya çalıştığında, göğsümde yine o çatlama hissini uyandıran düzensiz bir çığlıkla geri düştü.

"Sorun yok," dedim, eğilirken yumuşak bir sesle. "Yanımdayım," dedim ve onu olabildiğince dikkatli bir şekilde kollarıma aldım. "Yanımdayım," dedim tekrar, başını boynuma çevirip yavaş ve bilinçli nefesler alarak acıyla savaşılmaya çalışırken.

Bizi az önce çıktığım banyoya geri götürdüm, vantilatör çalışmasına rağmen hava duştan dolayı hala biraz yoğun ve nemliydi.

Yanına gidip onu elimden geldiğince dikkatli bir şekilde tuvaletin kapalı kapağına oturtuktan sonra arkamı dönüp çamaşır dolabına girdim, tıbbi çantamı çıkardım ve ihtiyacım olacak şeyleri sıralamaya başladım.

"İşte," dedim ve bir buz torbasını tezgâha çarparak etkinleştirdikten sonra yüzünün en şiş kısmına doğru tuttum.

Eli otomatik olarak kalktı, ama sadece yerinde tutacak kadar. Bu da bana bir şey söylüyordu.

Kaburgaları berbat durumdaydı.

"Nefes almakta zorlanıyor musun?" Sadece bir saat önce yapacağımdan tamamen farklı bir nedenle göğsünü izleyerek sordum.

Bununla gurur duymuyordu ama kadının harika göğüsleri vardı.

"Nefes almak acıtıyor," diye itiraf etti, sesi hiç duymadığım kadar kısıktı.

Cinna'nın sesi asla küçük ya da yumuşak çıkmazdı, kadınları daha kadınsı gösteren şeyler. Her zaman güçlü, kendinden emin ve vahşiydi.

"Göğsün acıyor mu?" Steril bir gazlı bezi tuzlu su solüsyonuna batırarak, hasarı daha iyi değerlendirebilmek için yüzündeki kanın bir kısmını temizlemek amacıyla sordum.

"Hayır, kaburgalarım acıyor amına koyayım," dedi ve o kadar *Cinna*'ydı ki endişemin bir nebze olsun azaldığını hissettim.

"Nefes darlığı mı çekiyorsun?" Ona doğru yaklaştım ve iki parmağımı boynundaki nabız noktasına bastırarak kalbinin hızlı atmadığından emin olmak istedim.

Göğüs ağrısı, nefes darlığı, kalp çarpıntısı, anormal nefes alma, tüm bunlar kırık kaburganızla bir akciğerinizi deldiğinizi gösterir.

"Hayır," dedi ama bakışları aşağıdaydı, bu yüzden yalan söyleyip söylemediğini anlamak zordu.

Tüm erkekler Cinna'nın tüm organizasyonumuzdaki en iyi poker suratına sahip olduğunu iddia ediyordu. Bu yüzden onunla kart oynamazlardı.

Bilmiyorum.

Yalan söylediğini anlamak her zaman kolay olmuştur. Ama o gülünç derecede çekici kara gözleriyle bana bakıyor olmalıydı.

"Bir söyle," dedim, çenesinden hafifçe tutup dudağındaki yarığı silme bahanesiyle yüzünü yukarı kaldırmaya zorladım ama bakışlarım onun üzerindeydi.

"Hayır," dedi, bu sefer başını hafifçe sallayarak, sanki onu okumakta zorlandığımı biliyormuş gibi, gözleri o kadar berbattı ki.

"Bu değişirse bana söylemek zorundasın," diye talepte bulundum.

Dayak yemek çoğu zaman olduğundan daha kötü görünebilir ve hissettirebilir.

Ama asıl endişelenmeniz gereken başındaki kanama ve akciğerindeki yırtıktı.

"Kafan bir duvara mı çarptı? Yere mi?" Kabarık yanağındaki kirli çizikleri elimden geldiğince hafifçe silerek sordum.

Sanki kirli bir zemine yüz üstü düşmüş gibiydi.

"Beyin sarsıntısı geçirecek kadar kötü değil, sanmıyorum," dedi, sesi hâlâ normalden çok daha kısıktı.

"Tamam," dedim, ama bu konudaki endişem hiç azalmamıştı. "Bileğine ne oldu?" Sol bileğini diğer eliyle göğsüne doğru tuttuğuna dikkat ederek sordum.

"Bilmiyorum. Çok canım yandı," diye itiraf etti. "Ama şimdi... şimdi biraz hissizleşti."

Uyuşmuş mu? Yoksa biraz şokta mıydı?

Bu kadar hasarla acı çekiyor olmalıydı. Her bir santimi.

Bir gazlı bezi attım, sonra diğerini ıslatarak burnundaki kanı sildim.

"Özür dilerim," dedim o yüzünü buruşturup irkilirken.

Yüzü çoğunlukla temizdi, ön koluna uzandım, elini kendime doğru çektim ve ne kadar şişmiş olduğunu fark ettim.

Kırılması gerekiyordu.

Ve bunu ayarlamamak onu çok daha zayıflatacaktı. "Gitmiyorum," diye ısrar etti, aklımdan geçenleri okumuştı.

"O zaman ben sararım," dedim, elastik bir bandaj almak için kitin geri döndüm ve hızlıca sardım. "Kaburgalarını kontrol etmem gerek," diye hatırlattım, kendi başına ayakta durmaya çalışıp başaramayınca dirseklerini tutmak için uzandım.

Onu ayağa kaldırmak yavaş bir süreçti ve buna rağmen tısladı ve inledi.

Ceketini omuzlarından indirmek için uzandım ama altındaki dar gömleği görünce duraksadım.

"Aşkım, sanırım bunu senden kesmem gerekecek."

"Peki," dedi, bakışlarını yere indirerek.

İşte o zaman pantolonunun kemerinin garip bir şekilde kıvrılmış olduğunu fark ettim.

Sanki aşağı çekilmiş . Sonra aceleyle geri çekilmiş.

Eğer birisi...

"Hırlıyorsun," dedi Cinna, bakışlarımla yukarı fırlamasına neden olarak.

"Sonunda seni tişörtsüz göreceğim için heyecanlanıyorum, hepsi bu," dedim, ikimiz de yalan söylediğimi biliyorduk ama ikimiz de bu konuda bir şey söylemiyorduk.

Döndüm, makası aldım ve karnından yukarı ve kollarından aşağı doğru kestim. İşim bittiğinde malzeme hiçbir yardım almadan düştü. Onu kıvrık belli deri pantolonu ve sade siyah sütyeniyle bıraktım.

"Ah, kahretsin," dedim, bakışlarım karnında geziniyordu. Kaburgalarında şiddetli, mor ve maviye çalan morluklar vardı.

Her iki tarafta da.

Sanki biri, kelimenin tam anlamıyla, onu yere düştüğünde tekmelemişti.

"Kim?"

O bana cevap verene kadar bunu yüksek sesle söylediğimin farkında bile değildim. "Önemli değil."

"*Önemli* amına koyayım," dedim, tanıdık bir soğukluk hissi omurgamda ilerleyip boğazımı sarmaya başladığında bakışlarım onunkilere kaydı.

"Benim için, senin için değil."

"Sen Lombardi suç ailesinin bir kaptanısın," diye hatırlattım ona. "Bu hepimiz için önemli."

"Onlara söyleyemezsin," dedi, sesi yüksek, çaresiz bir . "Ne?" diye sordum. Onu yanlış anladığımdan emin bir şekilde sordum.

"Onlara söyleyemezsin."

"Kime söyleyemem?"

"Herhangi biri," dedi. Ve yine alt dudağı titriyordu. "Cinna, bilmek zorundalar-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "Hayır," diye tekrarladı daha bir şekilde. "Cinna..."

"*Yapamazsın*," dedi sesi çatlayarak. "Söz ver bana."

Cinna'yı yıllardır tanıyordum. Neredeyse on yıldır. Ve o benden hiçbir şey istememişti. Ona hiçbir şey için söz vermeme istemediğine eminim. Özellikle de patronumuza yalan söylemek gibi ciddi bir konuda.

"Bunu sonra konuşuruz," dedim, kendi ayakları üzerinde zar zor durabiliyorken bu konuda tartışmak istemiyordum. "Bu berbat olacak," dedim ve kaburgalarının etrafına bastırmaya başladım. "Kaç kere tekmelendin?" Tükürüğümün tadı akü asidi gibi gelirken, bu soru onun başına gelenleri çağırıyordu.

"Beş mi? Altı mı? Bilmiyorum."

Orospu çocukları.

"Tamam," dedim, daha fazla buz torbası ve elastik bandaj almaya giderken hissettiğimden daha sakın bir sesle. "Sadece kollarını mümkün olduğunca yoldan çek," dedim, bandajım bitene kadar etrafını sardım, sonra bir kat daha bandaj eklemeden önce her iki tarafa birer buz torbası yerleştirdim.

Biraz fazla ileri veya hızlı döndüğünüzde bayılacakmış gibi hissetmemenize yardımcı oluyorlardı, ancak çürük veya kırık kaburgalar için yapılacak hiçbir şey onları daha az korkunç hale getiremezdi.

Birkaç tane yeniden kullanılabilir buz torbası siparişi vermek zorunda kaldım, böylece o diğerlerini giyerken ben de bazılarını soğutabilecektim.

"Bu daha da kötüleştiriyor mu?" Parmak ucumla sütyeninin balenine dokunarak sordum. Neredeyse lanet olası derisinden çıkacaktı. "Tamam. Özür dilerim. Ben... ben sana sormadan dokunmamalıydım," dedim, tepkisi karşısında irkilerek.

İffetli bir dokunuşa atlamak.

Kıvrılmış bel bandı...

"değil," dedi, kendi tepkisinden utanarak bakışlarını indirdi. "Bundan sonra soracağım," diye onu temin ettim.

"değil."

"İyi değil. Bununla ilgili hiçbir şey... iyi değil," dedim, çenem boyunca büyüyen gerginlikten dolayı ağrıyordu.

Bunu görmezden geldi.

"Durumu daha da kötüleştiriyor," diye

itiraf etti. "Ne?"

"Tel. Bu... baskı yapıyor."

"Normalde bu çocukları araba koltuğuna oturtmanın ne kadar gereksiz olduğu hakkında yorum yapacağım yer burası," dedim ve dudaklarının hafifçe seğirmesini izledim.

"Onu senden alacağım," diye teklif ettim.

Cinna'nın sütyenini çıkarmayı itiraf etmekten çekindiğimden daha fazla hayal etmiştim.

Her nasılsa, bana sırtını döndüğünde ve ellerim onun tokalarına gittiğinde, bu konuda hiç sıcak bir şey yoktu.

Bandı açtım, sonra askıları omuzlarından kaydurdum. Oradan idare etti ve ben de omuzlarına , yanından geçerken onu nazikçe çevirerek mütevazılığını korumasına izin verdim.

"Sana fermuarlı bir bluz getireyim," diyerek banyodan çıktım, kapıyı arkamdan kapattım ve yavaş, derin bir nefes aldım.

Bunu gerçekten yapıyor muydum?

Patronumuzdan büyük bir sır saklamayı kabul etmek mi?

Mesele şu ki, cevabı daha dolabıma varmadan, fermuarlı bir kapüşonlu sweatshirt alıp banyoya geri dönmeden önce biliyordum.

Evet.

Cinna için mi?

Evet, bunu yapardım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cinna

Yıllardır beni soymakla ilgili yorumlar yapan bir adam için, sütyenimi çıkarırken şaşırtıcı derecede centilmendi, sonra beni çevirdi, böylece yanımdan geçerken hiçbir şey göremedi.

Pek mütevazı bir kadın sayılmazdım.

Bu süreçte göğüslerimi gördüyse, öyle olsun.

Ama banyoya geri döndüğünde göğsümde garip bir yapışkanlık hissi vardı, sonra bir kolumu dikkatlice içeri kaydırды ve diğer kolumu sokmadan önce gömleği etrafımdan çekti. Sonunda elini uzatıp yanların göğüslerimin arasına yerleştikten emin oldu, böylece hiçbir şey görünmüyordu.

Beni çevirmeden önce dudaklarını saçlarıma bastırduğuna yemin edebilirdim. Ama dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yoktu. O anda tüm kafatasım zonkluyormuş gibi hissediyordum. Muhtemelen sadece hayal görüyordum.

Dav önüme geçti, fermuarı tuttu ve tenime değmemesine dikkat ederek yukarı kaydırды.

Garip olan şey, bir parçanın hayal kırıklığına uğramış olmasıydı... Bilmiyorum... hayal kırıklığına uğradım.

Bu hiç mantıklı değildi, çünkü Dav'a karşı hiçbir zaman böyle bir ilgim olmamıştı. Olmazdı. Biz iş arkadaşydık. Ve bu işte bir kadın için yeterince zordu. İş arkadaşlarıyla yattığının duyulmasına izin veremezdin. Uğruna ter döktüğün ve kanını akıttığın tüm saygı pencereden uçup giderdi.

"Hey, Cinna?" diye sordu, bakışları benimkilerle kesişirken sesi alışılmadık derecede ciddiye.

Görüşümün sadece yarısı çalışsa bile, gözlerinizi bir iki dakikalığına dinlendirmek için güzel bir yer olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Dav, çoğumuz gibi tam bir İtalyan olamayacak kadar açık tenliydi. Saçları tam olarak kahverengi kategorisindeydi ama onu daha sarı saçlı gösterecek kadar altın sarısı tellerle süslenmişti. Açık mavi gözleri ve kalın kirpikleri inkar edilemeyecek kadar çekiciydi.

Ve onun geri kalanını fark etmediğimi sanmayın.

Düşük belli pijama pantolonu hayal gücüne çok az şey bırakıyordu, geniş göğsü, altılı karnı ve Adonis kemeri tam teşhirdeydi.

Ama bana bakarken gözlerinde genellikle muziplik, hatta bazen arzu bulduğum yerde, şimdi daha karanlık bir şey vardı.

"Ne?" Başka bir şey söylemeyince ben sordum.

"Kemerin kıvrılmış," dedi, bu ima ikimizin de nefes almakta zorlandığı bir sis gibi havada asılı duruyordu.

Bakışlarım başka yöne kaydı, kendi utancımınla kendimi şaşırttım.

Olanların hiçbirisi benim yaptığım bir şey yüzünden olmasa bile. "Hayır," dedim. "Yine de bir şişe boynu kapıp dışarı çıkmasaydım," dedim. kaburgalarımı kesen ve ciğerlerimi zehirli bir şey gibi yakan derin bir nefes alarak itiraf etti.

"Pantolonu ne dersin?" diye önerdi. "O yaralı elle deriyi çıkarmanın iyi hissettireceğini düşünemiyorum."

"Tamam," diye kabul ettim, gururumu korumaya çalışamayacak, bunu kendim yapabileceğim konusunda ısrar edemeyecek kadar yorgundum.

Teklif ediyordu.

Ona izin verecektim.

Bana verdiği siyah ve gri fermuarlı kapüşonun altından uzanarak düğmeme uzandı ve bu kez parmakları tenime değdi.

Küçük bir ilgi cızırtısı beklemiyordum. bir zamanda olmaz. Ya da, kabul edelim, Dav ile hiç değil.

Çok sinirlenmişim. Acı

içindeydim.

Bitkin.

Hiçbir anlamı yoktu.

Külotumdan dikkatlice kaçınarak bel bandımı avuçladığında ve malzemeyi kalçalarımın altına çekmeye başladığında his yoğunlaştığında bile değil. Uyluklarımdan. Dizlerimin garip bir şekilde hassas olan yanları.

"Ayaklarını da kontrol etmem gerek," dedi sanki parçalanmış çoraplarımın içinde neredeyse yalınayak olduğumu yeni fark etmiş gibi.

"Evet," diye kabul ettim. "Sanırım cam var," diye itiraf ettim, sesim beni dik ve bilinçli tutmak için harcadığım çabadan dolayı kalın çıkıyordu.

Dav boğazından bir ses çıkardı ama beni tekrar tuvalete bastırırken hiçbir şey söylemedi, sonra pantolonumu çıkardı, ince çoraplarıma uzanmak için çömeldi, onları çıkarırken yüzünü buruşturdu. Sanki benim acım onun acısıymış gibi.

"Tanrım, bebeğim," dedi ayak bileğimi bacağına yerleştirip ayağımı incelerken. "Bunların üzerinde nasıl duruyordun lan?" diye sordu tezgâha doğru uzanıp kitini alırken, cımbızı bulana kadar körlemesine araştırdı.

"Fazla seçeneğim yoktu," dedim, ayaklarım üzerinde çalışmaya başlarken başının üstünü izliyordum.

Acı çektiğinden emindim.

Ama aynı anda birden fazla ağrıyı hissedememekle ilgili söyledikleri şey o anda doğru çıktı. Beynim bileğimdeki, kaburgalarımındaki, başımdaki ya da yüzümdeki ağrının hangisine odaklanmam gerektiğine karar vermekte zorlanıyordu. Ayağımdan koparılan cam hissini bile algılayamıyordu.

Bir ayağı üzerinde çalıştı. Sonra diğerini. Bir el feneri almak için acele etmeden ve çalışmasını iki kez kontrol etmeden önce.

Bildiğim bir sonraki şey, ayaklarımın birdenbire ortaya çıkan küçük bir leğende ılık, sabunlu suya daldırılmasıydı ve orada otururken bilincimin gidip geldiğini düşünmeme neden oldu.

İşini bitirdikten sonra onları ne yapacağını düşünürken, "Sadece sar," dedim. "Çorap ödünç almam gerekecek. Ve belki varsa kaydırak."

"Ne için?" diye sordu, kaşları çatılmış bir halde başını kaldırarak.

"Böylece eve gidebilirim," dedim, kelimelerimin nasıl sürüklendiğini duyuyordum, düzgün telaffuz edemeyecek kadar yorgundum.

"Eve gidemezsin," dedi başını sallayarak.

"Lanet olası hastaneye gitmiyorum," diye terslendim, bu noktada patlamalarıma alışkın olan Dav'dan hiçbir tepki alamadım.

"Ben hastaneden bahsetmiyordum. Sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var," diye açıkladı. "Bu gece burada kalacaksın."

Sesinde, bu organizasyondaki tüm adamların bir konuda ayak direyecekleri zaman yaptıkları o keskinlik vardı.

Ama ben hayatımda ve kariyerimde bu noktaya etrafımdaki erkeklerin isteklerine ya da taleplerine boyun eğerek gelmedim.

"Hayır, gitmiyorum. Ben eve gidiyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, başını yana eğerek. "Peki duştan sonra o kaburgaları tekrar sarmana kim yardım edecek? Acıdan bayılmaman için eşyalarını toplamana? Seni besleyecek mi?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye ısrar ettim, bu dünyada istediğim son şey olsa bile. Sadece bir kez, lanet olası hayatımda bir kez olsun, bu kadar güçlü olmak zorunda olmamak güzel olurdu.

"Yapamazsın demiyorum Cinna. Yardım etmek istediğimi söylüyorum." "Neden?"

"Neden?" diye sordu homurdanarak. "Çünkü kapımın önünde belirdin. Bok gibi dövülmüş olarak. Kanlar içinde. Ve ağlıyordun. Cin," dedi, itiraz etmeye çalıştığımda sözümü kesti. Ama neye, hiçbir fikrim yoktu. Tüm bu noktalarda haklıydı. Sonuncusunu hatırlayınca egom çatlasa bile. "Bazen yardım kabul etmekte sorun yoktur. Bırak yardım edeyim."

"Sabaha kadar uyuyacağım," diye razı oldum, taksiyle evime dönerken bile uyanık kalabileceğimden tam olarak emin değildim. Bırakın kendimi evime çıkarmayı. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Sonra evime geri dönebilirdim. İyileşene kadar saklanabilirdim.

"Tamam," diye kabul etti, gazlı beze uzandı ve üçlü antibiyotik merhemi sürdükten sonra pedi ayağıma bastırdı, ardından bir rulo tıbbi banda uzandı ve sabitledi.

O tatmin olana kadar işlem diğer ayağımda devam etti.

"Seni yatağa taşımamı teklif edersem çıldıracak mısın?" diye sordu, yardımını kabul etmeyi kolaylaştıracağını bildiğim o çocuksu sırıtışıyla.

"Sadece bu seferlik... hayır," diye itiraf ettim, bana uzanmadan önce aptalca yakışıklı yüz hatlarındaki rahatlamayı izledim, beni kollarına, sonra göğsüne çekerken itip kakmamaya dikkat ediyordu.

Daha önce hiç taşınmamıştım.

Kuş gibi kemikleri olan, kısa boylu, zarif bir kadın değildim. Her zamanki botlarımla, Lombardi suç ailesindeki bu adamlarla göz göze gelmeye oldukça yakındım. Kalçalarım, göğüslerim ve işler sarpa sardığında kendi başımın çaresine bakmamı sağlayacak kadar kasım vardı.

Yani, hayır, erkeklerin baktığı ve genellikle alıp taşımayı düşündüğü türden bir kadın değildim.

Dav homurdanmadı ya da irkilmedi. Ve inanın bana, bunu arıyordum, onunla bu konuda dalga geçmeye niyetliydim, böylece an o kadar da, bilmiyorum, samimi hissettirmedi.

Beni kuş tüyü bir yastık gibi kaldırdı, sonra banyodan çıkarıp koridora, yatak odasına doğru götürdü.

Başım omzuna yaslandıysa ne olmuş yani? Hiçbir anlamı yoktu.

"Bekle," dedim beni çarşafı onunki gibi kokan kral boy yatağa indirirken. Deri, tütün ve daha tatlı bir şeyin en ufak bir ipucu. Vanilya gibi. Bu ona özgü bir kokuydu ve her zaman ikinci bir ten gibi ona yapıştırdı. Ama onun yatağında? Lanet olsun, etrafımı sarmıştı, her nefesimi kokluyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Bu senin yatağın."

"Merak etme, tatlı kız. Namusun güvende," diye alay etti. "İçinde seninle uyumayacağım."

Daha fazla tartışmalıydım.

Ama o çoktan kılıfları hazırlamaya başlamıştı.

Koku ve sıcaklık edilemeyecek kadar rahatlatıcıydı. Ben de beni yatırmasına izin verdim.

Bana 'tatlı kız' demesi hakkında küçümseyici bir yorum bile yapmadım.

"Dinlen, tamam mı?" diye sordu, başparmağı çenemde gezinirken. "Ben bir olacağım

Bir şeye ihtiyacın olursa hemen odaya gel."

Bununla birlikte beni yalnız bıraktı, kapıyı biraz açık bıraktı, böylece seslendiğimde beni duyabilecekti.

O daha koridordaki banyoda eşyalarını toplamayı bitirmeden ben bayılmışım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cinna

Sadece kısa, rüyalarla dolu, bağlantısız bir an için, bilinçsizlikten uyanıklığa geçerken acı çekmedim.

Ama gözlerim -ya da bu durumda *gözüm*, çünkü diğeri şişip kapanmıştı- açılmadan önce, acı içime işledi.

Her bölge tanınmak için savaştı.

Ayaklarım nabız gibi atıyordu.

Bileğim ağrıyordu.

Kaburgalarım

çığlık attı.

Yüzüm

zonkluyordu.

Ve başım çatırdadı.

Orada yatıyordum, nefes almaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyordum, acı sonsuz dalgalar halinde gelmeye devam ederken tekrar kabaran gözyaşı dalgasıyla savaşmaya çalışıyordum.

Sağlam elimi alnıma bastırırken içimden küçük, yaralı bir hayvan sesi çıktı, sanki basınç acının bir kısmını uzaklaştırabilirmiş gibi.

"Her şey girecek," dedi Dav'ın sesi, küçük, yumuşak, yakın.

Gözlerimi açtığımda onu yatağın yanında buldum, bana bakarken gözleri kısılmıştı.

"O kadar iyi, ha?" Burnumu çekerek sordum, farkına varmadan ağladığımı fark ettim.

"Daha iyi görünüyorsun, güzel kız," dedi, komodinin üzerine bir şey koydu, sonra bir şişe suyu çevirerek açtı. "Biraz ağrı kesici buldum. İyi şeyler," diye açıkladı.

'Buldu' derken, ortaklarından ya da askerlerinden birini satın almaya gönderdiğini hayal ettim.

"Bu yasal," diye ekledi sessizliğim üzerine. "Ve yardımcı olacak. Kahraman olma, Cin."

"Yapmayacağım. Bana iki tane ver," diye talepte bulundum, yukarı itmeye çalıştım, ancak aşağılayıcı bir acı çılgılığıyla geri düştüm.

"İzin ver," dedi, yumuşak ve anlayışlı bir sesle.

Yaklaştı, su şişesini sağlam elime koydu, sonra başımın altına uzanarak boğulmayacağım kadar yukarı kaldırdı.

"Aç ağzını," dedi ve şişeyi benden alıp dudaklarıma dayamadan önce hapları dilimin üzerine bastırdı. Hapları yutacak kadar yudumladığımda "Biraz daha" dedi. "Tamam," dedi ve beni nazikçe aşağı indirdikten sonra şişenin kapağını kapatıp komodinin üzerine koydu.

"Saat kaç?" Pencereye doğru bakarak sordum ama kalın karartma perdelerini çekmişti. Muhtemelen gece doğasından dolayı, her zaman güneş doğduğunda uykuya dalıyordu.

"Sabahın altısı. Uzun süredir uyumuyorsun," dedi bana. "Ama bu haplar sana birkaç derin saat daha kazandırır. Daha çok var. Belki de bugün bilincinin fazla açık olmaması iyi bir hareket olabilir."

"Burada itirazım yok," dedim, elimi tekrar başıma bastırdım, nefes almaya çalıştım, kendime bir saatten kısa bir süre içinde hapların etkisini göstereceğini ve daha iyi hissedeceğimi hatırlattım.

Ancak o anda hiçbir güvence bana yardımcı olmuyordu. Ve hiçbir ego, sızlanmaları ya da gözyaşlarını tutamazdı.

"Ah, bebeğim," dedi Dav, sesi yumuşaktı. "Her şey daha iyi olacak," dedi ve yatağı diğer tarafımdan bastırarak vücudu bana yaklaştı.

Kolunu kaldırdı, vücudumun yarısının yaralı olduğunun farkındaydı ve beni incitmek istemiyordu.

Sonunda kalçalarıma doladı, parmakları içeri girdi, yüzü saçlarımdaydı. Sadece... orada olmak.

Ve daha önce hiç kimsesi yanımda olmamış biri olarak, ben acı çekerken onun sadece yanımda olma isteği, benden hiçbir şey istememesi ya da bana içi boş güvenceler vermeye çalışması, beni sadece daha çok ağlattı.

"Her şey acıyor," diye itiraf ettim, sesimin bu kadar küçük ve zayıf çıkmasından nefret ediyordum ama bu konuda bir şey yapamıyordum.

"Biliyorum," dedi, kolunu sıkarak bana vücudumun izin verdiği en yakın sarılmayı yaptı. "Öyle olduğunu biliyorum."

Gözlerim kapalı, kendimi garip bir şekilde günah çıkarırken buldum. "Neredeyse başaramıyordum."

"Yine de yaptın. Önemli olan tek şey bu. Başardın. Senin hakkında bildiğim tek bir şey var Cin, elindeki tek şey buysa tırnaklarınla ve dişlerinle çıkarsın. Senin kadar güçlü biriyle hiç tanışmadım."

"Nazik olma," diye yalvardım, sözleri sadece gözlerimin daha fazla yaşarmasına ve alt dudağımın titremesine neden oldu.

Hiçbir zaman güvenceye ihtiyaç duyan biri olduğumu söyleyemem. Aksine, dışarıdan onaylanmaya asla ihtiyaç duymamak için kıcıımı yırttım. Ama Dav'in sözleri o anda bana bir şeyler yapıyordu. Ve bunu hem seviyor hem de nefret ediyordum.

"Tamam," dedi ve dudaklarının saçlarıma doğru kıvrıldığını hissedebiliyordum. "Sen gerçekten berbat bir bılardo oyuncusun. Son zamanlarda kimse sana bunu hatırlatmadıysa diye söylüyorum."

Bunun üzerine içimden gülme ve ağlama karışımı tuhaf bir ses çıktı. "Ve kahveyi çok sert yapıyorsun. İçmek gibi çamur."

"Sizin kahvenizde yarım kilo şeker olması benimkinin iyi olmadığı anlamına gelmez."

"En son bir fincan yuttuğumda hemen ülser oldum," diye ısrar etti.

"Zayıf midenizin benimle hiçbir ilgisi yok," dedim, gözyaşlarımın kaybolduğunu ve dudağımın tehlikeli bir şekilde yukarı kıvrılmaya yaklaştığını fark ederek.

"Bıçak fırlatma becerileriniz üzerinde de çalışmanız gerekiyor" dedi.

"Bunlar kavga sözleri," dedim, başımı yastığa koyarken, ona bakana kadar ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim, burunlarımız neredeyse fırçalanıyordu.

"İyi o zaman. O zaman bir yerin acımadan hareket edebildiğin anda bir yarışma yapacağız," dedi, beni yeneceğine olan inancıyla ukalaca.

"Seninle yerleri silerim."

"Ben de bundan zevk almıyormuşum gibi davranmaya çalışacağım," dedi ve gözlerinin kenarlarını hafifçe kırıştıran o gülümsemeyi bana verdi.

Bu Dav ile başa çıkmak benim için daha kolaydı. Yıllardır karşı duvar ördüğüm şakacı, çapkın olan.

Övgü ve hayranlık dolu yumuşak ve tatlı Dav'a karşı hiçbir savunmam yoktu.

"Bana hikâyelerinden birini anlat," dedim.

"Hikâyelerimden birini mi?" diye sordu.

"Doğru. Sanki neden bahsettiğimi bilmiyorsun. Renzo'nun evindeki kalabalığa her zaman anlattığın hikayelerden biri."

"Sana hiç yazı Pennsylvania'da teyzem ve eniştemle geçirdiğimi anlatmış mıydım?" diye sordu.

"Hayır," diye itiraf ettim, hayatı hakkında yeni bir şeyler duymanın beni ne kadar heyecanlandığına şaşırarak. Özellikle de benim kendi çocukluğum hakkında olduğu kadar kapalı kutu olduğu çocukluğu hakkında.

"Yani, on altı yaşındaydık, değil mi?" diye başladı, bir hikaye anlatırken her zaman sahip olduğu manyetik sese ve tempoya kayarak. "Ve bir kızın eteğinin altında ne olduğuyla gerçekten ilgileniyorduk."

"Ugh," diye homurdandım. Tüm hikâyeleri arasında, kadınlarla kaçamaklarını içerenler, analiz etmeyi umursamadığım nedenlerden dolayı beni her zaman yanlış şekilde ovuşturmuştu.

"Biraz daha dayan," dedi. "Her neyse, kuzenlerim ergenlik çağına geldiğinde ailesinin bir tür yatak odasına ve 'çocuk alanına' dönüştürdüğü bir bodrum katı vardı. İki yatak odası, bir banyo, ayrıca bilaro masası, video oyunları ve her zamanki şeylerin olduğu ortak bir alan vardı. Dış kapıları da vardı, bu yüzden ailesi yatana kadar bekledik, sonra birkaç kızı gizlice içeri soktuk.

"Kuzenlerimin her birinin bu kız kardeşlere karşı bir şeyler hissettiği ortaya çıktı. Ve benim kanepede yattığım ortak alanda işler kızışmaya başladı. Onlar da kızları yatak odalarına götürdüler. Ve... ortalık gürültüye boğuldu.

"Sonra, kötü bir gençlik filminde olduğu gibi, yukarıdan gelen ayak seslerinin gıcirtısını duydum. Ebeveynlerin yatak odasından evin içine doğru ilerliyor ve kapılara yaklaşıyordu."

"Uh oh."

"Aynen
öyle."

"Sen ne yaptın?" Hikâyelerinin çoğunda onun başrolde olduğunu bildiğim için sordum.

"Telefonumu aldım, biraz porno açtım ve ana televizyonda yayınladım. Oda, sıranın kendilerine bekleyen ve mastürbasyon yapan bir grupta birlikte hava geçirmez hale gelen bir hatunla doluydu. Sesini açtım

bodrumun kapısı açıldığında yüksek sesle, sonra yorganın altına girdim ve gece geç saatlerde kendi kendime mastürbasyon yapıyormuşum gibi davrandım."

"Tanrım," diye homurdandım, başımı sallayarak.

"Söylemeye gerek yok, amcam aceleyle merdivenlerden geri çıktı. O ayın geri kalanında yüzüme bakamadı," diye itiraf etti. "Ama kuzenlerim o gece hayatlarının en güzel beş dakikasını geçirdiler."

"Beş dakika, ha? Bu ne demek oluyor? En iyi zamanının iki katı mı?"

Alay ettim. "Kâğıt zamanındaki eksikliğimi, kendi *zamanımdaki* eksikliğimden daha fazla telafi ediyorum.

diz zamanı."

Doğru.

Sanki Davide'nin sikiş yetenekleri Brooklyn'de efsaneleşmemiş gibi. Yani, kafa oyunu ile ilgili hikâyeler de bir o kadar yaygındı ama evet, bu konuda sadece şaka yapıyordu çünkü ikimiz de adamın bir tür seks tanrısı olduğunu biliyorduk.

Umursadığımdan değil.

Ya da yatakta nasıl olduğunu hiç merak etmemişti. Ya da ne paketlediğini.

Hayır.

Aklım kesinlikle oraya gitmedi.

"İlaçlar etkisini gösteriyor mu?" diye sordu, parmaklarının artık kalçamda sabit durmadığını, bunun yerine kalçamda ve dış uyluğumda bir iz bıraktığını görmezden gelmeye çalışırken. Fısıltı gibi bir dokunuştı. Ama parmaklarının kat ettiği her santimetreyi hissediyordum.

"Evet," dedim, zonklama biraz daha tolere edilebilir hale gelmişti. En azından artık aktif olarak ağlamayacak kadar. Bu da benim için bir kazançtı. Bu bir gecede son on yılda ağladığımdan daha fazla ağlamıştım. Belki de hiç ağlamamıştım. Bebekken bile fazla ağlamadığımdan emindim. Annem zaten feryatlarıma asla cevap vermezdi.

"Gözlerini kapat," diye önerdi, parmakları hâlâ kalçamda ve uyluğumda yatıştırıcı sihrini yapıyordu.

Bu bana iyi bir fikir gibi geldi, bu yüzden kirpiklerimin kapanmasına izin verdim, yanımdaki sıcaklığında, parmaklarının üzerimdeki hissinde, etrafımdaki kokusunda kayboldum.

Bu, ağrımı kesen ilaçlarla karıştı ve o anda sarmalandığımı hissettiğim rahatlık karşısında neredeyse mırıldanmak istedim.

Dav'ın sesini duyduğumda, içinde bulunduğum yüzen mutluluğu böldüğümde çoğunlukla uyuyordum.

"Sana elini süren o orospu çocuklarının her birini bulacağım," dedi, sesi fısıltıyla çıkıyordu, muhtemelen bayıldığını düşünüyordu. "Ve bunun için onların canlı canlı derilerini yüzeceğim."

Dav'ı sadece yüzeysel olarak tanıyor olsaydınız, bu açıklama karşısında gözlerinizi devirirdiniz. Kimse sizi suçlamazdı. Dav'ın çok fazla yüzeysel yanı vardı. Çok fazla neşe ve kabadayılık, çok açık ve neşeli görünen bu dışa dönük kabuk.

Ancak Davide'yle birlikte siperlerde bulunmuş olan bizler, tüm bu yüzeyin onun içindeki derinlikleri gizlemek için var olduğunu biliyorduk.

Sonsuza dek karanlık ve şiddetle beslenen bir kuyu.

Dav'ın geçmişinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ki zaman zaman içinde bulabileceğiniz türden bir öfke ve kana susamışlık yaratsın.

Sadece var olduğunu biliyordum.

Ve böyle karanlık şeyler söylerken, sadece bir şeyler söylemiyordu. Her kelimesinde ciddiydi.

Normalde, bir erkeğin, herhangi bir erkeğin, benim için savaşmasını önermesi fikrine kıl olurdum.

Her nasılsa, uykuya dalarken tek düşünebildiğim, bir başkasının benim için mücadelemi sürdürmesinin ne kadar güzel olacağıydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dav

Cinna'dan yavaşça ayrılıp odadan çıkmadan önce, REM'in derinliklerine sürüklenirken göz kapakları seğirmeye başlayana kadar yatakta kaldım.

Uyumamıştım.

Onun için çok endişelenmiştim, hala nefes alıp almadığını kontrol etmek için sürekli kapıyı açıyordum, bir tür beyin hasarı olmadığına güvenmiyordum.

Bu benim açımdan tamamen paranoyaydı, ama sonunda onun uyanık olduğunu bana bildiren iniltisini duyana kadar endişemle başa çıkamadım.

O noktada hapları saatlerce içmiştim.

Eğer bir tomar paranız varsa ve dışarı çıkıp bir satıcı bulmaya istekliyseniz, istediğiniz her türlü ağrı kesici ilaca sahip olabilirsiniz. Temiz mal. İçinde hiçbir şey yok.

Adamlarım şu anda mutfak çekmecesinde plastik bir poşet içinde duran kadar çok hapi alabilmek için muhtemelen üç bayi temizlemişlerdir. Ama Cinna'yı rahat ettirecek kadar hapım olduğundan emin olmak istedim. Ona bakınca, iyileşmeye başlamadan önce kendini daha kötü hissedeceğini anladım.

Uykuya dalmadan önce hâlâ biraz şoktaydı, hâlâ adrenalinin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

Tüm bunlar yatıştığında, acı dayanılmaz olacaktı.

Mutfakta, telefonuma uzanıp sepetime bir sürü şey eklemekten önce bir fincan kahve koydum. Yaralarını sarmaya devam etmek ve tıbbi çantamdan çıkardıklarımı yenilemek için bir şeyler. Bir sürü buz torbası.

Şişmeye yardımcı olacak reçetesiz ilaçlar. Bileği için birkaç destek seçeneği. Çeşitli külotlar.

Bileği iyileşene kadar pantolonsuz ve düğmeli ya da fermuarlı giysiler giymeye devam ederse hayatı çok daha kolay olacağı için daha fazla giysi almakla uğraşmadım.

Bunu ona henüz söylemedim çünkü yaralı ve duygusal olsa bile Cinna, Cinna'ydı. Sebebini duymayacaktı. Ama uyandığında eve gitmesine izin vermeyecektim. Eve gitmesine izin vermeyecektim... nokta.

Dinlenmek ve iyileşmek için bir yere ihtiyacı vardı. Etrafında ona yardım edecek birine ihtiyacı vardı. Kaburgalarını ve bileğini sarmak gibi. Gerektiğinde ayaklarını temizlemek gibi. Yemeğini kesmek. Eşyalarını toplamak. Hatta saçını yıkamak gibi.

Ne kadar yaralı olduğunu henüz tam olarak kavrayamamıştı. Belki de bunun nedeni henüz kendine bile bakmamış olmasıydı.

İçimden bir ses, önümüzdeki iki ya da üç gün boyunca dozunu sabit tutmanın en iyi seçenek olabileceğini söylüyordu. En kötü acıyı atlatmasını sağlayacaktı. Hâlâ ağrıyor olacaktı. Kaburgaları ve bileği onu öldürmeye devam edecekti ama o zamana kadar diğer tüm ağrıları azalmış olacaktı.

Her seferinde inleyerek uyandı, hapları ağzına bastırmam ve çalkalaması için su tutmam için çaresizce bekledi.

Bu dozlar arasında kedi uykusuna yattım, kalp atışlarım göğüs kafesime çarparken uyandım, gözlerim kapalıyken inatla kaçmış olabileceğinden endişelendim.

Ama o hep oradaydı, yatağında uzanıyordu. Daha önce sayısız kez hayal ettiğim gibi. Hatta onun hayal edebileceğinden çok daha fazla.

Onun gözünde ben genel olarak bir köpektim. Ve sanırım bu konuda da pek haksız sayılmazdım. Kadınlardan payıma düşenden çok daha fazla zevk aldığım kesindi. Onunla yaptığım flört de bunun bir uzantısıydı. Sıradan, ciddi değil.

Ama ciddi olduğum bir şey varsa o da Cinna'ya ne kadar düşkün .

Fiziksel olarak, elbette. Son derece muhteşemdi. Duşta birkaç dakikadan fazla zamanımı, onu arkadan becerirken uzun, ipeksi saçlarının elime dolanmasını ya da inerken kalçalarımdaya kaymasını düşünerek geçirmiştim. Ve eminim ki bu kadın var olsaydı

Eski zamanlarda bu tür şeyler yapıldığında, kadının göğüslerini onurlandırmak için anıtlar inşa edilirdi.

Gerçi bundan daha fazlasıydı.

Cinna neredeyse benim kadar uzun süredir kaptanlık yapıyordu. Onun, erkek meslektaşları kadar -hatta onlardan daha fazla- yetenekli olduğunu kanıtlamaya aç, genç ve öfkeli bir kızıdan, korkusuz bir kapo haline gelişini izledim.

Kendisinden iki kat büyük adamlara haddini bildirdiğini görmüştüm. Onlarca yıllık kıdemi olan patronların gözünü korkuttuğunu. Bölgedeki en iyi suçluları alt ettiğini.

O lanet bir mucizeydi.

Peki ya ben? Evet, ona biraz hayret ediyordum.

Ama hiçbirimizle yatmama konusundaki kararlılığına saygı duymak zorundaydım. Erkek egemen bir alanda kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu, nihayet şu anda sahip olduğu saygıyı elde etmek için ne kadar yaygın cinsiyetçilikle uğraşmak zorunda kaldığını anlıyormuş gibi yapamazdım.

Şu anda bile, biz erkeklerin asla başa çıkamayacağı şeylerle uğraşmak zorundaydı.

Aklıma pantolonunun kıvrılmış bel bandı geldi. Çünkü biri onu zaten dövdükten sonra son bir hakarete daha maruz bırakmaya çalışmıştı.

Telefonum sehpanın üzerinde çaldı, bıçağımı kaldırıp susturmak için uzandım, Cinna'nın kıpırdanışını duymak için irkilerek bekledim.

"Evet?" Cevap düğmesini körlemesine kaydırarak cevapladım.

"Telefona böyle mi cevap veriyorsun?" Lombardi suç ailesinin patronu, benim ve Cinna'nın patronu Renzo sordu.

"Yatağında beni bekleyen sıcak ve güzel bir şey olduğunda, evet," dedim, ses tonuma hissetmediğim bir hafiflik katmaya zorlayarak.

"Saat öğleden sonra iki," diye alay etti Renzo, ama sesinde bir kıkırdama vardı.

"Doğru. Sanki şu anda Lore'la birlikte çarşafaların altına kıvrılmak istemiyorsun," diye karşılık verdim.

"Bu adil," diye kabul etti. "Cinna'dan haber aldın mı?" diye sordu. "Cinna mı?" Görüş alanımın köşesinde bir hareket yakaladığımda sordum.

Ve işte , çılgılık atan kaburgalarını desteklemek için yana doğru eğilirken vücudu sertlikle pathiyordu.

"Evet, bilirsin işte, uzun boylu, güzel, bir tonluk kovada iki tonluk tavır," dedi Renzo, dudaklarımın kıvrılmasını sağlayarak.

"Katil göğüslerini atlamışsın," dedim ve Cinna'nın gözlerini devirmesini sağladım.

"Hepimiz sadece penislerimizle düşünmüyoruz, Dav."

"Hayır, dostum. Onu görmedim. Onu bir şey için mi bekliyordun?" Ben sordum.

"Özellikle değil. Kaçamak cevaplar verdiği bir konu üzerinde çalışıyordu. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Cinna'yı tanıdığına eminim. Kendi başının çaresine bakabilir," dedim yanımdaki kanepmeyi okşayarak.

Kısa bir duraklama oldu ama sonunda aşağı inmek için zeminde ilerledi ve bunu yaparken acı dolu bir tıslamayı tutmak için elinden geleni yaptı.

"Evet, evet, biliyorum. İçimde bir şeyler olacağına dair bir his var," diye itiraf etti.

Renzo'nun katil içgüdüleri vardı. Muhtemelen, karısı Lore Costa ile evlenerek hepimizi birleştirmeden önce, bizi düşman olarak gördüklerinde şehirdeki diğer dört suç ailesine karşı tek başına ayakta durmayı başardı.

"Her zaman bir şeyler oluyor," diye düşündüm ve kanepeden kalkıp buzluktan birkaç buz torbası aldım. Onları geri getirerek Cinna'ya uzattım, o da kaburgalarına ve yüzüne bastırmaya başladı.

"Evet. En azından bir mesaja cevap verse daha iyi hissederdim," dedi.

"Muhtemelen geç saatlere kadar çalışıyordu. Senden daha fazla çalışan tek kişi olabilir," diye hatırlattım ona. "Muhtemelen biraz uyumaya çalışıyordur."

"Evet," diye kabul etti. "Peki, ondan haber alırsan bana haber ver."

"Cinna'yı gör, ona babamı aramasını söyle. Anladım," dedim ve Cinna'dan bir göz devirme daha aldım.

Renzo, "Sıcak ve güzel evinize dönün," diyerek sonlandırdı.

Bir süre geçti, Cinna muhtemelen birkaç kez boğulacak oldu ama sonunda kelimeleri zorla çıkardı.

"Teşekkür ederim."

"Önemli değil," dedim omuz . "Ama telefonunu bulmalıyız," diye ekledim. "En azından onu kontrol etmek için mesaj atmalısın."

"Evet," diye onayladı ama bana başka bir şey söylemedi.

"Bokunun nerede olabileceğini bana söylememenin bir nedeni var mı?"

"Birkaç blok ötedeki boş bir depoda," diye itiraf etti. "Ama bulsalar bile telefonumu bırakmış olma ihtimalleri nedir ki?"

"Gidip edeceğim. Eğer orada değilse, ararız, tuğlalarız ve size yeni bir tane alırız."

"Yapabilirim-"

"Ben gidip telefonunu bulurken o mükemmel kışını kanepede dikili mi tutacaksın? Evet, bunu yapabilirsin. Ve belki bunu yaparken biraz yemek yemeyi de deneyebilirsin. Aç karnına aldığın tüm o ilaçlar midene kramp girmesine neden olur."

"Sanırım çenem bir şey çiğneyemeyecek kadar ağrıyor."

"Tam da bu yüzden dondurma, patates püresi ve yoğurt aldım," dedim. "Birini seç ve boğazına diz."

Buzdolabına doğru ilerlerken, "Başucundaki tavrın üzerinde çalışılması gerekiyor," dedi.

"İçimden bir ses iyi davranmanın seninle istediğim sonuçları alamayacağımı söylüyor," diyerek kapıyı açtım.

"Yoğurt," diye karar verdi. "Hangi depo olduğunu bilmiyorum," dedi bana. "Uzun zamandır terk edilmişti. Bira şişeleri, çöpler, eski prezervatiflerle dolu. Çocuklar ya da kafayı çekmek için özel bir yer arayan bağımlıların takıldığı bir yere benziyor."

Etrafta çok fazla boş depo yoktu. Saldırıya uğradığı yeri bulmak çok zor olmasa gerek.

"Yalnız gitmemelisin," dedi, sesinde daha önce ondan duyduğumdan emin olmadığı garip bir tını vardı.

"Cinna, tatlı kızım, benim için *endişeleniyor* musun?" Ona yoğurt ve kaşık uzatırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Tüm yerel eskortların işsiz kalmasından sorumlu olmak istemiyorum," dedi, sesi sakarın tatlısıydı.

"Cinna, bebeğim, sana bunun için para ödemem gerektiğini düşündüren şey nedir?" Saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandığımda sordum.

Zar zor dokunduğunda içinden geçtiğini hissettiğim küçük bir ürperti miydi?

Bakışlarının hemen kesilmesi bana öyle olduğunu düşündürdü. Bu... ilginçti.

"Peki. Git kendini öldürt tek başına dışarı çık," dedi omuz silkerek.

"Sırf senin için daha dikkatli olacağım," diye söz verdim ona, ağrı kesici haplardan birkaç tane daha alıp bir şişe suyla birlikte sehpanın üzerine bırakırken. "Henüz vaktin gelmedi ama ne kadar kalacağımı bilmiyorum, o yüzden onları sana bırakıyorum. istediğin başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Botlarım."

"Düz olanlardan mı yoksa kalın topuklu olanlardan mı?" Ben sordum.

"Ne tür botlarım olduğunu biliyor musun?" diye sordu, dudaklarının arasına biraz yoğurt koyarken durakladı.

"Belki iki çiftten fazla ayakkabın olsaydı, giymezdim" dedim, ayakkabılarımı giyip silahımı almak için dolaba uzanırken.

"Normalde burada yarın ölsen seni en çok özleyecek kişinin kişisel alışveriş danışmanın olacağına dair bir şeyler söyledim ama başım esprili olamayacak kadar ağrıyor."

Ceketimi giyerken endişeli bakışları benden kapıya doğru kaydı ve tekrar geri döndü.

Gitmemi istemedi.

Ama sanırım bunun, günün ortasında etrafta insanlar varken depoya gitmemden endişe etmekten çok, o böylesine hassas bir durumdayken yalnız kalmak istememesiyle ilgisi vardı.

Dolaba geri döndüm, başka bir silah buldum ve getirip önündeki sehpanın üzerine koydum.

"En fazla bir saat sürer," güvence verdim.

"Her neyse. Acele etme," dedi ama silahın yanında olmasından dolayı gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı.

"Bir saat," dedim ona dönüp dışarı çıkmadan önce. Binayı bulmak zor olmadı.

Özellikle de her ekmek kırıntıları bıraktığında. Bir köşeye atılmış bir kutu biber gazı.

Bıçağın ağzı hâlâ açıktı ve yerdeki insan büyüklüğündeki alanın toz ve kirden olmasına bakılırsa bir çırpıda atılmıştı.

Sonra, nihayet, botları.

Topuklu olanı.

Bir silahı olmalı. Onu hiç silahsız görmemiştim. Ama belli ki bir noktada ondan almış olmalılar. Çünkü silahsız

Eğer üzerinde bir silah olsaydı, herhangi biri ona bu seviyede bir hasar verebilirdi.

Onlara karşı hızlı, isabetli ve acımasızdı.

Telefonunu bulamadım, muhtemelen onu aldıkları konusunda haklı olduğunu düşündüm.

Ben de eve dönmeden önce dükkândan ona kilitsiz bir tane almak için durdum.

Kapıyı çalmalıydım.

Ama kapıyı açıp onu hazırlıksız yakalayana ve onu kanepenin kenarında otururken bulana kadar ne kadar korkacağını fark etmemiştim, silahı tam bana doğrultmuştu ve eli o kadar şiddetli titriyordu ki, eğer ona saldıracak biri olsaydım, iyi bir atış yapmasına imkan yoktu.

"Botlarını aldım," dedim, onu utandırmamaya çalışarak. "Ve topuzunu. Ve bıçağını. Ama telefonda bir şey çıkmadı. Şimdi önümüzdeki birkaç saat boyunca oturup bu şeyi programlayacaksın" dedim ve kutuyu getirdim.

Silahı elinden aldım ve kutuyla değiştirdim.

"Teşekkürler."

"Bir günde iki teşekkür mü? Kendine dikkat et. Bir kasını çekebilirsin," diye takıldım ve bana gülümsemesinin hayaletini göndermesini izledim.

"Şunu bir çalıştırayım, sonra giderim-"

"Yatağa dön. Orada güzel bir ağrı kesici şekerlemesi daha yapacaksın."

Direnış bekliyordum.

Ve sanırım tek yaptığı başını sallamak olunca bu saldırının onu ne kadar sarstığının bir kanıtı oldu.

"Doğru."

ALTINCI BÖLÜM

Cinna

Dav iki gün sonra, kısmen yenmiş yumuşak yiyecek tepsimi aldıktan sonra yatak odasının kapısında dururken, "Bunu büyük bir sevgiyle ve sadece biraz tiksintiyle söylüyorum," dedi, "banyoya ihtiyacın var. Ya da bir duşa. Genel olarak konuşmak gerekirse, su ve sabunun üzerinden geçmesi gerekiyor."

Bu yorum karşısında burnumu kırıştırarak kendimi kokladım. Ve evet, o durgun ter kokusu vardı ama olgun falan değildim.

"Günlerce yatakta çürümeye varım. Ama o yatağa yıkaman gereken bir sürü pislik getirmişsin."

Ağrı kesici ilaçların beynimi örtmesine ve endişeli düşüncelerin aklıma gelmesini zorlaştırmasına rağmen anılar sel gibi geri geldi.

Depo. Ayak sesleri. Alaycı sözler. *Acı*.

"Saçını yıkamana yardım edeceğim," diye devam etti Dav, beni korkunun ve çaresizliğin içinde boğulmakla tehdit eden anıların içinden çekip çıkararak.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye ısrar ettim, yüzümü buruşturup tıslayarak bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalkmaya çalışırken bile. Sadece bu çaba yüzünden terden sıırılsıklam olmuşum.

"Tabii tabii. Ama ellerini başının üzerine kaldırmaya çalıştığında ve acı içinde inlemeye başladığında, saçlarını yıkamana yardım edeceğim, seni inatçı eşek."

Dav'ı hep bencil bir adam olarak düşünmüşümdür. Kesinlikle hayattaki eğlenceli, anlamsız şeylerin peşindeydi.

Ama kabul etmeliydim ki kapısına geldiğimden beri tamamen fedakâr davranıyordu. Günün her saati bana ilaç getiriyor, karnım ağrımasın diye beni yemek yemeye zorluyor, ihtiyacım olduğunda buz torbalarını soğuk tutuyor ve bandajları değiştiriyordu. Ve tüm bunlar sırasında iyi bir tutum sergiledi. Öfkeli bir sürtük olduğumda bile.

Banyoya doğru sinir bozucu bir yavaşlıkla ilerlerken, "Sana yeni bir gömlek ve havlu getireyim," dedi.

Dav'in bakıcılık becerileri en üst seviyedeydi. Benim hasta becerilerimin ise üzerinde çalışılması gerekiyordu.

Vücudumun bu kadar yavaş iyileşmesi aklımı başımdan almıştı. Gözüm hâlâ neredeyse tamamen şişti. Morluklar iyileşmek yerine gün geçtikçe daha da kötüleşiyor gibiydi. Her yerim hâlâ şişti. İyileşen tek yara ayaklarımdaki kesiklerdi. Muhtemelen sürekli onlardan uzak kaldığım için.

Bileğim ve kaburgalarım hakkında konuşmak bile istemiyordum. Böyle giderse aylarca acı çekmeden hareket edemeyeceğimden emindim.

Oraya geri dönmeli, o pislikleri ve bunu onlara ödetmeliydim.

Ekibimin hâlâ buralarda ve yetkili olduğumu bilmesine ihtiyacım vardı.

Elbette, patrona yalan söyleyerek ve ona iyi olduğumu, sadece perde arkasında bir şeyler üzerinde çalıştığımı söyleyerek kıcımlı korudum. Ve altımdaki herkesi mesaj yoluyla takip ediyordum. Ama ben işleri böyle yürütmüyordum. Eninde sonunda insanlar beni neden görmediklerini, neden her zamanki gibi sokaklarda olmadığımı merak edeceklerdi.

İyileşip sahalara dönmem gerekiyordu.

Belki de daha insani hissetmenin ilk adımı duş almaktı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" Dav havluları askıya yerleştirirken sordu.

Gömlek ve külot lavabo tezgahında.

Bana açıkça aldığı külotları da eklemeliyim.

Yatak odasındaki şifonyerin üzerinde bir yığın vardı, etiketleri hala takılıydı. Ve onları seçenin o olduğunu fark ettiğimde içimde oluşan garip heyecandan bahsetmeyecektik. Özellikle de gösterişli değil de basit olanları seçmişse. Bir yanımda, fırsatını bulsa ipek, dantel ya da sebepsiz yere askılı gibi saçma sapan bir şey alacağını düşünüyordu.

Kendi sevdiklerini değil, benim seveceğimi düşündüğü şeyleri seçmişti. Bunu takdir etmeliydin.

"Gömleğimi ve iç çamaşırimi çıkarmak için yardımına ihtiyaç duyduğum , beni arka tarafa götürüp vurabileceğin gündür," diye homurdandım.

"İtiraf etmeliyim ki, külotunu ilk kez karşılıklı olarak çok daha heyecan verici bir şekilde çıkarma fikri hoşuma gidiyor," dedi ve bana o lanet playboy sırtışını yaptı.

"Bu asla ."

"Elbette," diye kabul etti ve kapıya doğru yöneldi. "İnatçı bir eşek olduğunu ve saçın için yardıma ihtiyacın olduğunu fark birkaç adım ötede olacağım," dedi. "Yine de, başka bir yerinizi ovmak için yardıma ihtiyacınız olursa-"

"Dışarı," diye bağırdım, ama kelimedede pek bir ısırık yoktu.

Yalnız başıma soyundum, bilekliğimi çıkardım ve duşa girdim, bir süre suyun üzerimden akmasına izin verdim, bu his beni biraz rahatlattı.

Ta ki elim vücut yıkama şişesine gidene kadar. Bu tıpkı Davide'nin duştan hemen sonra, gömleksiz, saçları ıslak ve hâlâ biraz parıldayarak odama gizlice girdiği zamanlardaki gibi kokuyordu.

Sadece sürmek bile, bırakın kötü bir şekilde dayak yemiş olmayı, iyi bir günde bile düşünmemem gereken bir sürü zihinsel imgeyi çağrıştırdı.

Ama tenimin ısınmaya başladığını ve kokusu etrafımdaki duşun havasını da doldururken içimin arzunun acı verici düğümünde sızladığını inkar etmek mümkün değildi.

Saldırıdan ve yatakta tembellik ettiğim günlerden kalan kiri cildimden temizlerken, o zamana kadar varlığından bile haberdar olmadığım morlukları görerek görmezden geldim. Kollarımda, bacaklarımda, kalçamda ve karnımda. Kendimi gözden geçirirken gerçek ten rengimden daha fazla mor ve mavi gördüm.

Bunu bitirdikten sonra şampuan şişesine uzandım... sonra ellerim göğsümden yukarı kalktığında neredeyse bayılıyordum.

Ağzımdan çıkan küfürler mafya babalarımın yüzünü kızartmaya yetti.

"Yenilgiyi kabul etmeye hazır mısınız?" Dev kapının dışından seslendi. "Yoksa bunu kendin için fazla zorlaştırmaya mı niyetlisin?"

"Peki," diye homurdandım, bir elimi göğüslerime götürmek için uzattım.

Fazla alçakgönüllü değildim. Kırımın tamamını görecekti. Ama yıllardır göğüslerim hakkında yapılan onca yorumdan sonra, onları bu tür bir bağlamda görmesine izin vermek tuhafıma gitmişti.

Başka türlü bir bağlam olmayacağından değil. Olmazdı.
ol.

"Ve 'iyi' derken, *Hey, Dav, bana yardım ettiğin için teşekkürler Bataklık yaratığına benzemiyor,*" dedi banyoya doğru ilerlerken.

Hakkını yemeyelim, beni süzmedi.

Duş boşluğuna doğru ilerledi, çıkarılabilir duş çubuğuna baktı, bir şeyler mırıldanıp durdu.

"Ne yapıyorsun?" Gömleğini çıkarmak için uzandığında .

Çünkü elleri üzerimdeyken yakın ve gömleksiz olması bu duruma kesinlikle yardımcı olmayacaktı.

"Su kollarımdan yukarı akacak ve beni ıslatacak," diye açıkladı. "Ayrıca, şimdi daha eşitiz," dedi kendine doğru el sallayarak.

Bakışlarım takip etti
mi?

Evet, evet öyle oldu.

Ne diyebilirim ki? Dav kendine iyi bakıyordu. Yoğun yatak odası kardiyo programına başka hangi egzersizleri sığdırdığını bilmiyordum ama hepsi onun yararına çalışıyordu.

Yani parmağını o karın kaslarına sokabilirsin. Dilini gezdir.

Hayır.

Oraya gitmiyorum.

"Ne?" Kaşlarını kaldırarak bana bakınca, acaba onunla göz göze mi geldim diye sordum.

"Gözlerine su ve sabun kaçmasını istemiyorsan, başını arkaya doğru eğmen gerekecek," diye açıkladı.

Doğru

.

Duh.

Yarı giyinik bir Dav ile çıplak olmak beynime bir şeyler yapıyordu.

Ya da belki de bir çeşit kafa travması geçirmişt看.

Çünkü daha önce bir erkekle sıcak ve terli olmayı düşünmemek için hiç bu kadar zorlanmamıştım.

Başımı arkaya yatırdım, şampuanı köpürtüp kafa derime ulaştığında üşümemi engellemek için çubuğu tekrar yuvasına yerleştirmeden önce tekrar ıslatmasına izin verdim, sırtıma püskürtecek şekilde konumlandırırdım.

Parmakları kafa derimi okşamaya başladığı anda içimi bir ürperti kapladı ve ellerinin donup kalmasına neden oldu.

"Soğuk mu?" diye sordu.

"Ben iyiyim," diye ısrar ettim, karnım taklalar atarken ve kalp atışlarım aşırı hızlanırken bile.

Ne haltlar dönüyordu?

Daha önce de çırılçıplak kalmış, erkeklerle birlikte olmuşum ve hiçbir zaman bedenime o anki kadar uyum sağlamış, hislerle dolup taşmış hissetmemiştim.

Cildim kızarmış ve aşırı hassas hissediyordu. Göğüslerim ağırlaştı ve meme uçlarım gerildi.

Sonra, içimdeki tüm o acı ve sıcaklık. O ilkel yanı, elini karnımdan aşağı indirmesini, kalçalarımın arasından geçirmesini ve parmaklarını içime sokmasını diliyordu.

"İyi hissediyor musun?" diye sordu ve küçük bir inilti çıkardığımı fark ettiğimde gözlerimi açmamı sağladı.

"Ne? Hayır," dedim, vurgulamak için göz devirmeye çalışarak. "Sanırım bir çürüğe çarptın," diye eklemekte gecikmedim. Yalan söylemek için.

"Bir çürük," diye tekrarladı. "Doğru. Belki de daha nazik olmalıyım," dedi. Ve lanet olsun ona, o nazik parmaklar daha da iyi hissettiriyordu.

Arzu o anda vücudumda canlı bir tel gibiydi, küçük kıvılcımlar bütün bir orman yangınına başlatmakla tehdit ediyordu.

Sonra adam durularken gözlerime sabun kaçmasın diye elini alnıma götürmek zorunda kaldı.

"Neyim ben, yeni yürümeye başlayan bir çocuk mu?" Bu hareket karşısında göğsümün nasıl yapış yapış olduğunu gizlemek için homurdandım.

"Kesinlikle hayır," dedi, sesi her zamankinden biraz daha derindi ve bu sefer içimde bir ürperti daha yarattı. "Bitmedi," dedi ben uzaklaşmaya başladığımda.

"Temiz," diye ısrar ettim, mümkün olduğunca çabuk mesafe koymam gerektiğini biliyordum.

"Doğru. Bana bu kadar saçın olduğunu ve saç kremi kullanmadığını mı söyleyeceksin?"

"değil."

"Karmakarışık saçlarını fırçalarken acı içinde bana küfretmek istiyorsan, elbette."

"Saçımı taramıyorsun."

"Tamam," diye kabul etti.

"Tamam mı?" Gözlerimi kısarak sordum.

"Evet. Kuafördeki randevuyu iki hafta sonra saçların düğüm düğüm olduğunda hepsini kesmek zorunda kalacağın zaman için şimdiden ayarlayayım mı?"

"Sinir bozucusun."

"Çünkü ben haklıyım," diye karşılık verdi.

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," dedim ama geri çekildim ve durulamadan önce saç kremini sürmesine izin verdim.

Suyu kesti, sonra saçımdan mümkün olduğunca çok suyu dikkatlice sıktı.

Tam sonunda geri çekileceğini, bana nefes alma ve kendimi yeniden toparlama şansı vereceğini düşündüğümde, eli aşağı doğru kayd, kaburgalarımı okşadı ve içime bir ihtiyaç sarsıntısı daha gönderdi.

"Bu çok daha kötü görünüyor," dedi, parmakları çürüklerin üzerinde gezinirken sesi tenimi kadife gibi okşuyordu.

Parmaklarının tenimde gezinişini izlemek için aşağıya bakarken, "Aynı hissi veriyor," diye itiraf ettim.

Ve ne kadar kolay içe doğru kayabileceklerini ve biraz daha aşağıya inebileceklerini hiç düşünmeden...

"Onları yeniden paketlememi ister misin?" diye sordu.

"Evet. Sargıları çıkarana kadar bunun ne kadar yardımcı olduğunu fark etmemiştim."

"Peki ya kurulanmak?"

"Ne olmuş ona?" Bunun nereye varacağını bildiğim için vücudum gerilerek sordum. Ve teklifi çevirecek kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum.

"Neden bacaklarına uzanmayı denemiyorsun?" diye önerdi.

"Kahretsin," diye inledim, bükülmeye çalıştığım anda acı yan tarafıma doğru sekerken kolum onu yakalamak için fırladı. "Tamam," dedim, acı beni yıkamaya devam ederken nefes nefese kalmıştım. "Evet."

"Her şeyi zor yoldan yapma ısrarı önceden programlanmış bir şey miydi, yoksa yol boyunca bunu ekledin mi?" havluya uzanırken alay etti, havluyu omuzlarıma sürmeye başlamadan önce saçlarımı üzerime damlamayacak kadar dikkatlice kuruladı.

Havluyu tüm ön tarafıma örtünceye ve elleri göğsümde gezinmeye başlayınca kadar, onu tutmak için uzandığım kolun, göğüslerimin üzerine örttüğüm kol olduğunu fark etmedim.

Beni tamamen açıkta bıraktı.

Ben bunu tam olarak kabullenemedim, elleri havlunun üzerinde geziniyor, göğüslerimi örtüyor, sonra da altına kayıyordu.

Kurutuyordu, tabii, tek yaptığı buydu.

Ama vücudum bunu anlamamış gibi görünüyordu, çünkü ihtiyaç merkezimi pençeliyor, ağrıyı hafifletmek için uyluklarımı birbirine bastırmamı sağlıyordu.

Yine de bu his çok kısa sürede kayboldu ve havluyu karnımdan aşağı indirirken hayal kırıklığı hissediliyordu.

Bakışları benimkilere kaydı ve arzumun yüzüme kazınmış olup olmadığını, bunun bana ne yaptığını görüp görmediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Sırtıma doğru ilerledi, vücudunu daha da yaklaştırdı, su artık beni ısıtmadığı için meme uçlarım daha da sıkılaşıırken onun sıcaklığını hissedecek kadar yakındı.

Havluyu belime doladı ve beni duş alanından çıkarmak için kullandı, ayaklarım rahat banyo paspasıyla buluştu.

Sonra, bakışları hâlâ benimkileri tutarken, kalçalarımı kurulamak için aşağı indi.

Dizlerinin üzerine çökene

kadar. Bana bakana kadar.

Bu kez, benden kaçan iniltinin olduğundan başka bir şey olduğunu iddia etmemin hiçbir yolu yoktu.

Çünkü onu önümde diz çökmüş halde görmekten ne kadar hoşlanacağımı asla bilemezdim, bakışları benimkileri tutarken, yüzü onun ilgisi için zonklayan seksimle aynı hizadaydı.

Parmak uçları baldırlarımda fısıldarken Dav'ın içinden gürleyen bir ses geçti.

"İnan bana," dedi, sesi yine kalındı, "şu anda yüzümü o tatlı amına gömmekten başka bir şey düşünemiyorum." Sanki demek istediğini kanıtlamak istercesine, dudakları seksimin üzerindeki üçgene küçük bir öpücük kondurdu. Ama sonra tekrar ayağa kalktı. "Ama bunun için ayakta duracak kadar dengeli değilsin."

Kendime gelmem gerekiyordu.

"Hayal kurmaya devam et Dav," dedim, sesimin onunki kadar beni vermediğini umarak.

"Sanırım artık rüya gören tek kişi ben olmayabilirim," dedi ve sonra kelimeler içimden geçerek kalbimin etrafını sardı ve sıkılaştırdı.

Basit siyah külotuna uzanırken, "Kendini çok büyük görüyorsun," dedim. "Öyle mi?" diye sordu tekrar aşağı inerken, bir ayağımı bacak deliğine sokmamı bekledi. Sonra diğerini, külotu kalçalarımın yukarı kaydırmadan önce. Ama durakladı.

Bakışları benimkilere kaydı ve parmaklarını kalçalarımın arasında, üzerimde kaydırıldığını hissetmeden sadece bir saniye önce niyetini gördüm. Aradığı kanıt buluyordu.

"Bu ne o zaman?" diye sordu, parmakları ıslak yarığımın üzerinde gezinirken.

"Duştan yeni çıktım," diye hatırlattım ona, nefesim sıkışıp kalp atışlarım göğsümde çılgınca bir bas ritmine dönüşürken bile.

"Hmm," dedi. Parmakları tekrar aşağı kayarken ateşli bakışları benimkileri tuttu, sonra içime bastırdı, elim kolunu kavradığında şaşkın bir nefes aldım. "Buna ne dersin?" diye sordu, sesi hâlâ meydan okuyordu.

Parmaklarım ıslak amının içindeyken inkar etmeye çalış.

"Dav..." İnledim, ne kadar muhtaç göründüğümü umursamayacak kadar bitmişim. "Tamam," dedi, boştaki eli belime dolanırken sesi yumuşaktı, Parmakları içimde kaymaya başlarken beni kendine doğru çekti.

"Parmaklarımı içinde kaç kez düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu, yanıt olarak benden kısık bir inilti aldı. "Hiçbir fantezi buna yaklaşamaz," diye ekledi. "Benim için ne kadar ıslak olduğunu hissediyor musun? Beni ne kadar sıkıttığını?"

Parmakları beni yukarı çekmeye başladı ve zor nefes alışım kaburgalarımı ağrıttı. Ama parmakları içimde dönerken, avuç içi bana doğru düzleşip klitorisimi kavrarken üst duvarıma çarpıp okşarken kendimi umursamıyor gibiydim.

Ona doğru eğilme, yüzümü boynuna gömme, kendimi onunla çevreleme ihtiyacına teslim oldum. Yıllardır kendime istemediğimi söylediğim gibi.

Sadece bu seferlik, tam olarak istediğim şeye sahip olmama izin verecektim. Sonuca takılmadan.

Dav'ın başı eğildi ve beni çalıştırmaya devam ederken benimkinin üstüne yaslandı. Bacaklarımın sallanmasına ve nefesimin hızlı ve sıkı olmasına neden oldu.

Bu kadar yakından, bana bastırırken kendi arzusunu inkar etmek mümkün değildi. Kendi yatağımın tek başıma geçirdiğim zayıf anlarda hayalini kurduğum kadar uzun ve kalındı.

Düşüncelerimin yönünü hisseden Dav'ın parmakları biraz daha hızlı hareket etti.

"Şu anda seni ne kadar çok istediğimi bilemezsin" dedi, sesi derindi. "Aletimin tam buraya gömülü olmasını ne kadar isterdim," dedi bana, parmaklarını vurgulamak için kullanarak, "hemen şimdi."

Duvarlarım parmaklarının etrafında sıkılaşıırken, bir başka küçük, muhtaç inilti benden kaçtı, açıkça bunun için de çaresizdi.

"Ama henüz değil," dedi. "Şu anda, dokunuşumun altında titrediğini hissetmek, adımı inlediğini duymak istiyorum."

Sanki bir işaretmiş gibi, parmakları ve avuç içi aynı anda beni doğru şekilde çalıştırırken düşük bir inilti benden kaçtı.

Tepkimi dinleyen Dav, ben istediği kadar sert titreyene, inlemelerim etrafımızdaki havayı doldurana ve beni tam o sınıra itene kadar aynı hareketi ve hızı sürdürdü.

"İşte bu kadar," dedi. "Aynen böyle. Benim için gel," dedi. "Adımı haykırışını duymak istiyorum."

Parmaklarının bir başka darbesi beni o sınırın üzerine itti, beni ağlatan orgazma serbestçe düşürdü, tekrar tekrar çarparken nefesimi bulmaya çalışırken adını boğarak söyledim.

Bunun olmasına izin vererek her şeyi ne kadar berbat ettiğimi anlamam, orgazm sonrası sisin buharlaşmasından sonra, bilmiyorum, iki nokta beş saniye sürdü.

"Ve işte gidiyor," dedi Dav, sesi her zamankinden daha sertti.

Bunun ne anlama geldiğini, sesine bu kadar yenilgiyi neyin sormak istedim. Bu arzu tam da bu yüzden sormama izin vermiyordu.

Parmakları içimden kaydı ve parmaklarını ağzına götürüp beni tatmak için geri çekilmeden önce bakışlarımın onu bulmasını bekledi.

O zaman çıkardığı alçak ses, neredeyse beni o anda ve orada alması için ona yalvarmamı sağladı, tüm acılarım lanetlendi.

Ama parmakları ağzından kaydı ve benden uzaklaştı, beni tek sağlam elimle külotumu yukarı doğru çekmeye bıraktı.

O anda duygularımla ilgili hissettiğim kafa karışıklığı nedeniyle fiziksel bir sınır oluşturmak için kolumu tekrar kendime dolamak istedim.

Ama Davide'nin beni etkilediğini anlamasına izin veremezdim.

Bana geri döndüğünde kollarımı iki yanıma sarkıttım, bakışları benimkilerin üzerindeydi, ellerinde yeni bir elastik bandaj rulosu vardı.

"Kollar yukarı, aşkım," dedi ve kalbim bu kelimeyle, bunu nazik bir şekilde söylemesiyle yerinden fırladı ve yükseldi.

Ama bunu yapamazdım.

Bu yüzden uçuşun ortasında kanatlarımı kırdım ve kollarımı onları yoldan çekecek şekilde kaldırdım ve beni sıkıca sararken göğsümü sakladım, bu bir süre acıyı daha da kötüleştiren bir his oldu, ancak işi biter bitmez dayanılabilir bir ağrıya dönüşmesine yardımcı oldu.

Sırada gömlek vardı ve ikimizin de arzularına karşı başka bir koruma katmanı için minnettardım.

Büyük boy sweatshirt'ünün fermuarını çekmek için uzandığında bakışlarım alçaldı ve pantolonunun altındaki kalın, sert hatlarını hâlâ görebiliyordum.

Uzanmak, uzunluğunu okşamak, pantolonunun kemerinin altından kayarak kadifemsi tenini ve kalınlığını avucumda hissetmek için duyduğum dürtünün ne kadar güçlü olduğuna şaşırdım.

Ama tam da bu yüzden fermuarım yerine oturur oturmaz geri adım attım.

"Diğer destek sende mi?" Öyle olmadığım halde sesimin ne kadar etkilenmemiş çıkmasından gurur duyarak sordum.

"Elbette," dedi ve onu almak için odadan çıkmadan önce bakışlarını uzun bir süre profilimde hissettim.

Tek başıma aynanın karşısına geçtim ve kum torbasına dönmüş suratıma baktım.

"gel," diye fısıldadım.

Çünkü hoşuma gitse de gitmese de, şu an için gerçekten burada olmam gerekiyordu. Onun vermeye hevesli olduğu yardıma ihtiyacım vardı.

Ve bir daha böyle bir şeyin olmasına izin vermemeliydim.

Yeni bileklikle geri geldi, ağrıyan bileğimi itip kakarken çok fazla küfretmemeye çalışarak dikkatlice taktı.

"Hadi git ve kanepeye otur," dedi. "Fırçayı ve saç açma solüsyonunu almam lazım. Ve çarşafı kurutucuya atmalıyım. Muhtemelen orada da senin yavaş kışını tekmeleyeceğim," diye alay etti.

Tam o anda her şeyin yoluna gireceğini, bu konuda üstüme gelmeyeceğini, beni garip hissettirmeyeceğini anladım.

Neden yapsın ki?

Kadınları parmaklamak onun için muhtemelen birinin elini sıkmak kadar sıradan bir şeydi.

Bu düşüncenin göğsümde bir sızıya yol açmasının hiçbir açıklaması yoktu.

Hayır.

Hiçbir mantıklı açıklaması yok...

YEDİNCİ BÖLÜM

Dav

Banyodan çıkıp oturma odasına doğru ilerlemesine izin vermek için yıllar boyunca biriktirdiğim özdenetimim her zerresini harcadım.

Yalnız kalır kalmaz pantolonuma uzandım, sikimi serbest bıraktım ve nihayet onu görebileceğim, ona dokunabileceğim, uzun zamandır hayal ettiğim şekilde tadına bakabileceğim için gerçek bir acıya dönüşen ihtiyacıma teslim oldum.

Yine de bu içi boş bir rahatlamaydı, beni huzursuz ve tatminsiz bırakıyordu çünkü asıl istediğim oturma odamdaki televizyonda kanallar arasında gezinen kadındı.

Sinirli bir iç çekişle yatak takımını kurutucuya yerleştirdim, ardından fırçayı ve saç açıcıyı alıp oturma odasına döndüm, Cinna yoğurt yerken ve ev tadilatıyla ilgili bir reality şov izlerken arkasında durdum.

Saçındaki düğümleri dikkatlice açarken aramızda oluşan soğuk sessizliği bozmak isteyerek, "Seni bir DIY'ci olarak düşünmemiştim," dedim.

Bunun üzerine dudaklarının kenarları yukarı kalkarak homurdandı. "Evimin duvarlarını bile hiç boyamadım," diye itiraf etti. "Bir yemek masam bile yok," diye ekledi. "Ama diğer insanların bir yuva kurduğunu görmek hoşuma gidiyor."

Sözlerinde sivri bir şey vardı.

Belki de dairesini bir ev olarak görmüyordu.

Sanırım bu mantıklıydı, çünkü muhtemelen orada günde beş ya da altı saatten fazla zaman geçirmiyordu, sadece işe geri dönmeden önce biraz uyumak ve duş almak için yeterli bir süre.

"Nasıl olur da beni hiç evine davet etmezsin?" Özellikle büyük bir düğümle uğraşırken yüzümü buruşturarak sordum.

"Benim evime hiç kimse gelmedi," diye itiraf etti omuz silkerek. "Bu arada bana karşı nazik olmana gerek yok. Bunu kaldırabilirim."

"Asıl mesele acıyla başa çıkabilme yeteneğin değil, aşkım," dedim ona, kafa derisini en ufak bir şekilde çekmediğimden emin olmak için çabalarımı iki katına çıkararak.

"Bana öyle demeyi kes," dedi bir an sonra, sesi kısık.

"Neden?" diye sordum. Fırçayı düğümsüz saç tellerinde gezdirip hepsini aldığıma memnun olarak sordum. "Hoşuna gitmediği için mi?" diye ekledim. Sonra kulağına doğru eğilerek, "Yoksa çok fazla sevdiğin için mi?" diye sordum.

Bununla birlikte, askerlerimden ve iş arkadaşlarımdan gelen bazı mesajlara cevap vermekle meşgul olarak döndüm ve ondan uzaklaştım.

Cinna gibi işkolik değildim ama kaptan olmanın getirdiği sorumluluklardan kaçamazdınız, yoksa adamlarınız artık size hesap vermek zorunda olmadıkları fikrine kapılırlardı.

Odanın diğer ucunda Cinna da aynı şeyi yapıyor, bir eliyle daktilo yazıyor, cevap vermesi her zamankinden iki kat daha uzun sürdüğü için her geçen an daha da sinirleniyordu.

Berbat bir hastaydı.

Kendi vücuduna karşı hiç sabrı yoktu, her şeyin olması gerektiği gibi çalışmasını istiyordu, yaralanmalar lanetliydi. Tam da bu yüzden destekli bileğinin parmaklarını kullanmaya çalıştı ama bir iniltiyle vazgeçip bileğini bir anlığına göğsüne bastırdı.

Hayal kırıklığı onu zaman zaman huysuz ve sinirli yapıyordu.

Çoğu erkek bundan çok çabuk bıkardı. Yine de Cinna'nın huysuz, iğneleyici ve sınırdan edepsiz taraflarına alışmıştım. Ama daha önce hiç görmediğim yanları, öfke patlamaları arasında gördüğüm yanlarıydı.

Daha yumuşak, daha tatlı.

Yıllardır ona ve etrafımda var olduğunu bildiğim herkese ısrar ettiğim yanları. Onlardan göz devirmeler ve kafa sallamalardan başka bir şey almadım.

Mesele şu ki, onu henüz kafasının almadığı şekillerde anlıyordum.

Bana hikâyesini hiç anlatmamış olsa da, zor bir çocukluğun insanı nasıl da rol yapmakta, maskeler takıp içindekileri saklamakta ustalaştırdığını biliyordum.

Benim için neşeli ve rahat biriydi. İnsanların, özellikle de kadınların sevdiği bir ışıık.

Ama altında ne sakladığını biliyordum. Derinlere inen bir karanlık, ortaya çıktığında kontrol edemediğim bir şiddet ve acı eğilimi.

Cinna'nın dünyaya karşı takındığı bu yüzün -soğuk, sert ve zorlayıcı bir şekilde bağımsız- altında tam tersi bir yüz sakladığını böyle anladım. Sıcak, yumuşak ve ilgilenilmeye muhtaç.

Belki de onun içindeki ışığı arayan içimdeki gerçek karanlıktı. Yumuşak için sert özlem. Gücüm, bakacak, yükünü boşaltacak biri için yalvarıyordu.

"Ne?" Cinna tersleyince yine ona baktığımı fark ettim.

"Gözün biraz daha iyi görünüyor," dedim söyleyecek bir şey bulabilmek için. Çünkü Cinna gibi içine kapanık ve bastırılmış bir kadına aramızda bir şeyler, ne bileyim, kismet olduğunu hissettiğimi söylemenin bir yolu yoktu.

"Kısmen açık olması neredeyse daha kötü," diye itiraf etti, telefonunu sehpanın üzerine fırlattı ve şimdilik mesajlaşmaktan vazgeçti. "Görüşümü bozuyor."

"Sana bir göz bandı alabiliriz."

"Böylece bitmek bilmeyen korsan şakaları yapabiliyorsun?" diye sordu sırtarak. "Hiç sanmıyorum. Ugh," diye homurdandı telefonu çalmaya başladığında. "Çocuk gibiler," diye mırıldandı kendi kendine, telefonunu kapıp kulağına. "Şimdi ne olacak?" dedi selamlamak için, başımı salladım.

Cinna için çalışmayı hayal bile edemezdim. Adamları ona gelip bir şeyleri berbat ettiklerini söyleme fikri karşısında altlarına işiyor olmalılar.

"Tanrım," diye iç geçirdi ve parmaklarını bacağına vurdu.

Cinna telefonda konuşurken çok hızlıydı. Sürekli hareket halindeydi, hiç yerinde durmazdı. Yarı delirmiş olmalıydı ki kaburgaları o anda kıcını kanepede tutuyordu.

"Evet, tamam. Git ona yardım et. Ama önce biraz korkmasına izin ver," dedi. "Bir ya da iki kez neredeyse ölmezse asla öğrenemeyecek," diye ilan etti.

"Asker sorun mu çıkarıyor?" Telefonu kapattığında sordum.

"Sırf en güvenilir adamlarımdan birinin kardeşi olduğu için ona iyi davrandığıma ve ortaklığa yükselmesine izin verdiğime pişman olmaya başlıyorum."

"Hepimiz gençlerimizi ve aptallarımızı dışarı çıkarmak zorunda kaldık," dedim. Onun kaşlarını kaldırması üzerine benimkiler de çatıldı. "Yani Yakuza'nın işlettiği restorana girip birinci teğmene taşaklarını kesip bronzlaştırmadan ve küpe olarak takmadan önce operasyonunu bölgenizden çekmesi için bağırımaaya başladığını gördüğüm sen değil miydin?"

"Hala sipariş etmediğim Çin yemeklerini rastgele teslim alıyorum," diye itiraf etti. "Muhtemelen zehirlidirler."

"Muhtemelen seni becermek istiyordur."

Burnunu kırıştırarak, "Bir günlükse seksen yaşında," dedi.

" yolunda gitmesi için hapları var. ama, bir üstegmenin karısı olmak istemiyor musun?"

"Kimsenin karısı olmak istemiyorum," dedi ve bu sözlerin bende yarattığı acının mantıklı bir açıklaması yoktu.

"O zaten evli," dedim kahve yapmak için dönerek. "Yani, sen onun metresi olmak zorundasın."

"Senin çalışman gerekmiyor mu?" Ona bir fincan kahve getirdiğimde Cinna sordu. Sade, sevdiğini iddia ettiği gibi, ama etrafındaki erkeklerin 'kız gibi' bir içecek hakkında yorum yapmasını önlemek için kendine öğrettiği bir şey olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Ben kendimi senin kadar değilim," dedim ona. "Üzgünüm, bu her zaman içtiğin zehirli çamur değil ama idare eder."

"Kahvem o kadar sert değil," diye ısrar etti bıkkın bir tavırla, birkaç kişiden daha fazlasının bu konuda şikâyetçi olduğu anlaşılıyordu.

"Arabama yakıt almak için kullanabilirim," diye karşılık verdim ve küçük bir kahkaha attı. Nadir duyulan bir sestti. Ama duyduğunuzda buna geliyordu.

Bir yudum aldıktan sonra, "Bu fena değil," dedi. "Buna ihtiyacım vardı. İlaçlar beni hemen yatağa dönmek istememe neden oluyor."

"Yatağı yaptıktan sonra tam olarak nereye gidebilirsin. İyileşmek için biraz dinlenmen gerek. Ne?" Bana attığı daralmış bakışa bakarak sordum.

"Seni yatağını kendi yapan biri olarak düşünmemiştim," diye itiraf etti.

"Bu adil," diye kabul ettim. "Her şeyi yapan bir temizlikçi kadınım var," dedim temiz daireme doğru el sallayarak. "Ama yatağı her düzeltmem gerektiğinde onu çağırمام, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"İğrenç," dedi yüzü buruşarak. "Yine de sanırım ders dışı etkinliklerinizden sonra onları gerçekten temizlemeniz ferahlatıcı. Ya da, bilirsin işte,

Hem de hiç. Bir keresinde çıplak yatağının üzerinde havlu olan bir adam tanımıştım. Havlular," dedi titreyerek.

"Standartlarını yükseltmelisin, katil."

"Onu becermiyordum!" dedi, ağzı öfkeyle açık kalarak. "Aslında diz kapağını kırmak için oradaydım. Ama bir noktada bir kadını eve getirmeye çalışacağını varsayıyorum. İğrenç."

"Eve getirdiğim kadınların çoğu bir yatak başlığım olmasına hayret etti," diye itiraf ettim. "Bar yerde. Ne?" diye sordum. Bana bakarken sordum, bakışlarında tuhaf bir şey vardı.

"Yatak başlığım yok," diye itiraf etti.

"Yani sikilirken kafan sadece duvara mı vuruyor? Sürekli beyninin hasar görmesi huysuz kişiliğini açıklayabilir," diye takıldım.

"Dick," dedi ama gülümsüyordu. "Ama sana söylediğimi sanıyordum... daireme kimse gelmiyor."

Sadece bizim organizasyondaki erkekleri kastettiğini sanmıştım. Tüm erkekleri kastettiğini düşünmemiştim.

"İç çamaşırı giyen güzel kızlar bile mi?" Ben sordum.

"Liseyi yeni bir kadınla yattığımı söylediğim için sonsuza dek pişman olacağım, değil mi?"

"Ve bu bilgiye sahip olduğum için sonsuza dek minnettar olacağım," diye itiraf ettim. "Tipik bir erkek," dedi bana başını sallayarak. "Ve bir zamanlar,"

diye ekledi. "Sadece bana göre olup olmadığını görmek için. Homofobikler ne söylemeye çalışırsa çalışsın, bunun gerçekten bir seçim olmadığı ortaya çıktı."

"Kuku yemek hoşuna gitmedi mi Cin?" Onu izlemek için başımı eğerek sordum. "Muhteşem bir kadının kalçalarının arasına gömülerek ölmek istiyorum."

Eğer bu kadar yakından bakmamış olsaydım, arzunun gözlerinde nasıl yandığını kaçırabilirdim. Çünkü sen daha gözünü kırpamadan kaybolmuştu. Ama oradaydı.

Ne kadar başka türlü davranmaya çalışsa da Cinna beni en az benim onu istediğim kadar istiyordu.

Öngörülebilir bir gelecek için benim yerimde iyileşirken, yardım edemedim ama karşılıklı arzumuzun barut fiçisinin nihayet patlamasının ne kadar süreceğini merak ettim.

Ve enkazda ne kalmış olabilir.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cinna

Önce yüzüm iyileşti. Şişlik her geçen gün azaldı, gözüm açıldı ve cildimde hala morluklar olsa da, tekrar kendim gibi görünüyordum.

Destegi çıkarmam gerektiğinde bileğim çok acıyordu, ancak destek takılıyken yavaş yavaş elimi küçük şekillerde kullanabilmeye başladım. Yatakta yorganı yukarı çekmek, mesaj atmak ya da hafif eşyaları almak gibi.

Hiç iyileşmemekle tehdit eden lanet kaburgalarımdı.

İyileştiklerini düşündüğüm zamanlarda bile çok hızlı dönmek ya da kolumu çok yukarı kaldırmak gibi bir şey yapıyordum ve acıdan bayılacak gibi oluyordum.

Yine de ağrı kesici ilaçları azalttım ve sonra bıraktım, tüm bunlar söylendiğinde ve yapıldığında uğraşmak için bir bağımlılığa sahip olmak istemedim.

Ayrıca, acı... başka şekillerde de yardımcı oluyordu.

Yani Davide'nin dairesine geldiğimden beri vücudumun bana yalvarıp durduğu gibi ona bir ağaç gibi tırmanmak gibi dünyayı yıkacak kadar aptalca bir şey yapmamı engelliyordu.

Nesnel olarak, eve gitme vakti gelmişti.

Dav'in bana ilaç getirmesine ihtiyacım yoktu çünkü kendim alamıyordum. Ya da bana yemek getirmesine. Artık kendi saçımı yıkamayı bile başarıyordum. Gerçi bu, onun yanında bir daha çıplak kalmama konusundaki kararlılığımdan kaynaklanıyordu çünkü açıkçası kendime güvenmiyordum.

Onun yanındayken birdenbire kendimi kontrol edemez hale gelmemi anlamıyordum. Hiçbir zaman temel içgüdülerini kontrol etmekte zorlanan biri olmamıştım. Seks, bilirsin, iyiydi. Ama etrafta dolaşırken onu düşünmüyordum.

Her zaman sokakta rastladığım seksi erkeklerle göz göze geliyor, onlarla ilgili canlı rüyalarından çarşafılara dolanarak uyanıyordum.

Dav bile değil.

Şimdiye

kadar.

Hâlâ üzerime yapışan arzu dallarıyla uyandım. Ve daha da şiddetlendi. Dışarı çıktığımda onu duştan yeni çıkmış, havlusu skandal bir şekilde kalçalarına inmiş bir halde yakalıyordum. Kolonyasından yayılan o tanıdık tütün, deri ve vanilya kokusuyla giyinip kuşandığında.

Tanrım, o kadar kötüydü ki, geceleri yatak odasından çıktığımda onu kanepede ince, düşük askılı uyku pantolonundan başka bir şey giymeden uyurken bulduğumda bile kendimi adımlarımın ortasında donarken buluyordum.

O yolculuklardan birinde, dışarı çıktığımda onu benzer şekilde mutlu rüyalar görürken bulduğumda, sert boyu pijama pantolonunun malzemesine baskı yaptığında, ihtiyacın beni nasıl pençelediğinden bahsetmeyecektik bile.

Ya da buna tahammül edebilmemin tek yolunun yatak odasına geri dönmek, elimi kalçalarımın arasına sokmak ve açlığımı orgazmla bastırmaya çalışmak olduğunu.

Yine de işe yaramadı.

Sadece seksle, sadece zevkle ilgili değildi. Dav ile ilgiliydi.

Ve bu, şey, tehlikeliydi.

Bu yüzden kıcımlı kaldırıp eve dönmem gerekiyordu.

Ama üçüncü hafta geçti ve ben hâlâ kendimi onun evinde kalırken, sanki orası da bana aitmiş gibi dolaşırken buluyordum. Çamaşır yıkarken. Kahve yapıyordum. Fazladan tıraş bıçağını çalıyordum. Adrese teslim bir şeyler sipariş ediyordum.

Evcilik oynuyorduk.

Ve bir parçam, artık sadece *oynamak* istemeyeceğim bir noktaya gelmekten korkuyordu.

"Bir şey mi döktün?" Dav kol düğmelerini takıp dışarı çıktığında beni kanepeye bakarken buldu.

"Hayır, bu gece kanepede yatacağım," dedim ona.

Ben yürüyen bir çürükken onun yatağında uyumaktan suçluluk duymuyordum. Ama adamın kendi yatağında iyi bir gece geçirmesine izin vermenin zamanı gelmişti. Ve bunun kendi evime dönmek için bir adım olduğunu düşündüm.

Bu fikir beni hem şaşırtan hem de dehşete düşüren bir şekilde korkuyla doldursa bile.

Kafam karışmıştı çünkü uyumak ve duş almak dışında orada hiç vakit geçirmemiştım.

Dehşete kapılmışımdı çünkü korku kök salmaya ve büyümeye başlamıştı. Dav eve geldiğinde ona silah çektiğim zamanki gibi, ani bir tepki. Çünkü tekrar saldırıya uğramaktan korkuyordum.

Yani, beni yanlış anlamayın, saldırıya uğramayı hiçbir zaman hoş karşılamadım. Ama her zaman bunun işimin bir parçası olduğunu, seçtiğim hayatın bu olduğunu kabul ettim. Ve bundan asla korkmadım.

Bu saldırının bu kadar uzun süreli bir etki yaratması iyi değildi.

Kendimi sokaklara, olayların içine geri dönmeye zorlamam gerekiyordu. Kendime güvenimi geri kazanmalıyım.

Dav mutfğa doğru ilerlerken, "Kesinlikle olmaz," dedi.

Adamla tartışmayacaktım. Sadece yapacaktım. Belli ki çıkmak üzereydi. O dönene kadar ben kanepede olacaktım.

"Nereye gidiyorsun?" Saate bakarak sordum, sonra da saatin ne kadar geç olduğunu fark edince bir anlık mantıksız bir kıskançlık hissettim. Randevuya mı gidiyordu?

"Renzo'nun" diye açıkladı.

Lombardi ailesinin patronunun evinde oldukça açık bir kapı politikası vardı. Tüm kaptanları takılmak, yemek yemek, içmek, bılardo oynamak, birbirleriyle sohbet etmek ve belki biraz iş konuşmak için gelirdi.

Renzo Lore ile evlendiğinden beri eskisi kadar çok toplanamıyorduk ama yine de herkes düzenli olarak davet ediliyordu.

Ve normalde orada olurdum. En azından sadece yüzümü göstermek için.

Ben orada yokken insanlar konuşacak mıydı?

Muhtemelen şimdi numara yapabilirdim. Dövmeleri gizleyen şu makyaj malzemelerinden alıp morlukları kapatmak için yüzüme sürer ve daha dikkatli hareket ederdim, böylece kimse kaburgalarımı desteklediğini görmezdi.

Dav sanki aklımı okumuş gibi, "Sana rastladığımı söyleyeceğim," dedi. "Bir şeyin ortasında olduğunu. O güzel kıçının üzerinde oturup iyileştğini bilmelerine gerek yok."

"Benim için Renzo'ya yalan söylemeni isteyemem." "Bu bir yalan değil. Bu bir ihmal." "Bu yine de bir yalan," diye düşündüm.

"Tamam. Ona birkaç haftadır yatağında yattığını, her tarafının yara bere içinde olduğunu ve zar zor hareket edebildiğini söylememi ister misin?" diye sordu,

ayaklarımı kaydırmamı izliyordu. "Aynen öyle. Yani bir ihmal."

Dahili telefon çaldı ve tüm vücudum sarsıldı, adrenalın damarlarımda dolaşmaya başladı.

"Renzo'da yiyeceğim, o yüzden size yemek ısmarladım," diye açıkladı ve bahşiş için cüzdanına uzandı.

Göğsümdeki o yapışkan his yeniden başladığında bile ona, "Yıllardır kendi kendimi beslemeyi başarıyorum, biliyorsun," dedim.

"Ve şimdi bunu yapmanın zevkine varıyorum," dedi kapıya doğru giderken, sonra bir anlığına koridorda kayboldu. "Yemek ye. Biraz uyu. Eve döndüğümde sessiz olmaya çalışacağım," dedi çantaları ve içecek tepsisini adaya yerleştirirken.

Böylece gitti ve beni çantaları kontrol etmeye bıraktı, bana sadece sevdiğim yerden bir kahve değil, aynı zamanda tercih ettiğim limonlu soda, büyük bir porsiyon tavuklu ve brokolili fettuccini Alfredo ve bir dilim cheesecake aldığını fark ettim.

Bu yapışkan his, her bir parçayı çıkardıkça daha da yoğunlaştı ve hangi akşam yemeklerini sevdiğimi ve gecenin bir yarısı beni ne tür bir tatlının çağırma eğiliminde olduğunu bir kenara bırakın, kahvemi nasıl içtiğimi bilen bir adam tanımadığımı fark ettim.

Yani, bu adam teslimatçıya bir kutu krem şanti bile aldırmıştı çünkü bir keresinde cheesecake'imın üzerinde kullanmayı sevdiğimden bahsetmiştim.

Yemeğimi sehpağa götürdüm, bir yandan yemek yerken bir yandan da birinin garajını dev bir el işi odasına dönüştürmesini izledim.

Ve bir an bile Dav'in yanımda oturup boya ve duvar kağıdı seçimleri hakkında homurdanmasını ya da iki devlet okulu öğretmenin yüz bin dolarlık bir tadilatı nasıl karşılayabildiğini merak etmesini istemedim.

İşim bittiğinde kanepeyi hazırladım ve kendimi üzerine bıraktım; bu hareket haftalardır kaburgalarımda yaşadığım bıçak saplanır gibi ağrıdan daha fazla acı verdiğinde memnun oldum.

Paranoyam yüzünden mi Dav'in bana verdiği silahı sehpanın üzerine koydum? Evet, evet, öyle. Ayrıca göz yaşartıcı spreyimi yastıkların arasına, bıçağımı da yastığın altına saklamış olabilirim.

Sonra televizyondan gelen delme ve kesme sesleriyle uykuya daldım.

Muhtemelen bu yüzden ilk başta bunun bir rüya olduğunu düşündüm. Terli bedenlerin yatakta birbirine dolanmasına yol açan tatlı anlardan sadece biriydi.

Dav'ın sadece daireye girmekle kalmayıp, daha beni tam olarak uyandırmadan kollarını vücudumun altına sokmayı nasıl başardığının tek açıklaması buydu.

Bunun bir rüya olmadığını anladığımda, çoktan Dav'ın kollarına atılmış ve göğsüne yaslanmışım.

Duyularım onunla doldu.

Tütün, deri ve vanilya yoğunluğuyla baş döndürücü bir şekilde sardı.

Onun sıcaklığı soğuk tenimi ısıttı.

Kollarının gücüne, göğsünün genişliğine alıştım.

Elbette, uykudan dolayı hâlâ biraz sersemlemiştim ama o anda *onun* her şeyiyle garip bir şekilde sarhoş hissediyordum.

"Ne yapıyorsun?" Beni ele geçirmeye başlayan arzuyla düşünmeyi başararak sordum.

"Seni yatağa götürüyorum," diye mırıldandı, sesi aşırı hassas tenini okşayan yumuşak bir .

"Tamam," diye kabul ettim ve her parçam Dav'in beni yatağa götürmesinin dünyadaki en iyi fikir olduğuna karar vererek ona sokuldum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dav

Oraya vardığımda Renzo'nun yeri oldukça doluydu, müzik tüm hızıyla devam ediyordu, herkesin elinde tabaklar ve içecekler vardı.

Hemen kalabalığın içine daldım, kendi yemeğimi alıp yedim, böylece çok fazla göze batmadım.

Haftalardır görmediğim ya da konuşmadığım kadın ve erkeklerle sohbete daldığımda bile tek yapabildiğim Cinna'yı düşünmekti.

Evimde.

Yatağımda.

Bugünlerde neredeyse tamamen normale dönmüş görünüyordu. Morlukları dut ve çivit renginin şiddetli tonlarından parlak sarı ve yeşile dönmüştü, sadece ortalarında biraz daha koyu bir şey vardı. Şişlik tamamen inmiş, gülünç derecede muhteşem yüzünde kalıcı bir hasar kalmamıştı.

Gerçekten de bu noktada onu tutan sadece bileği ve kaburgalarıydı. Bu ve kendi korkusu.

Bu konuda konuşmamıştık. Ne zaman saldırıdan ve sorumlularından bahsetmeye çalışsam, susuyor, geriliyor, konuyu değiştirmek için acele ediyordu.

Mesele şu ki, o saldırı yüzünden, o piçler ve ona yaptıkları yüzünden Cinna'da bir şeyler değişmişti.

Kariyerinde ilk kez, şiddet onu sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da etkilemiş gibi görünüyordu.

Saklamaya çalıştı.

Ve belki de benden başka kimse bunu fark etmeyecekti.

Ama çok ürkekti.

Bir keresinde bu kadının, kafasının yanındaki duvara bir şişe fırlayıp paramparça olduğunda bile irkilmediğini görmüştüm.

Şimdi mi? Dahili telefon çaldığında ya da kapı çalındığında neredeyse yerinden sıçırıyordu. Bir keresinde lanet olası bir güvercin pencerenin pervazına konmuştu ve o kadar hızlı ve sert bir şekilde sarsılmıştı ki kaburgaları gözlerini yaşartacak kadar sarsılmıştı.

Bu saldırı onu değiştirmişti.

Kendi evine dönmek yerine hâlâ benim dairemde olmasının tek gerçek nedeninin bu olduğunu düşündüm. Zihinsel olarak henüz gitmeye hazır değildi.

Yani, kaburgaları hala onu rahatsız ediyordu. Ancak günlük hayattaki görevlerinin çoğuna sorunsuz bir şekilde geri dönemeyecek kadar değil.

Sadece duygusal olarak henüz gitmeye hazır değildi. Şikayet ettiğimden değil.

Belli ki, diğer kaptan arkadaşlarım ve patronumla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmam gerekirken bile tek düşünebildiğim şey oydu.

"Birini mi arıyorsun?" Rico'nun bakışları kalabalığın üzerinde gezinirken sordum, kaşları çatılmıştı.

"Cinna hangi cehennemde?" diye sorarak midemin gerilmesine neden oldu. Görünüşe göre sadece patrona yalan söylemiyordu.

"Onu buraya gelirken gördüm," dedim, kısmi yalan dudaklarımın arasından kolayca kayarak. "Bir şeylerin ortasındaymış gibi görünüyordu." Bu noktada, muhtemelen onun için aldığım akşam yemeğini yiyordu. "Bu gece burada olacak mı bilmiyorum."

"Ah," dedi Rico, yüzü şaşkınlıkla karışmıştı ama omuzları biraz gevşemişti.

Biraz.

"Neden?" Ben sordum.

"Az önce askerlerinden birini konuşurken duydum, görmediklerini söylüyordu. haftalardır."

"En azından ondan haber almamışlar mıydı?"

Ben sordum. "Yani, evet."

"Cinna'yı bilirsin," dedim omuz silkerek. "Her zaman meşguldür."

"Doğru," diye onayladı Rico.

"Ya da belki kendine özel bir hayat bulmuştur," dedim Rico'nun kıkırdamasını sağlayarak.

"O gün o gün olacak," dedi.

"Hey, Renzo'nun da yavaşlayacağını hiç düşünmemiştik," diye mantık yürüttüm, çenemi bara yaslanmış, karısının Elian'la konuşmasını izleyen patronumuza doğru salladım, tüm kaptanlar arasında en sevdiği, Renzo'nun karısında ne kadar büyük bir ödül olduğunu anlamasını savunan bir adamdı.

Lore'u severdim. Herkes severdi. O sadece... benim tipim değildi. Yumuşak, tatlı ve çekingen. Babası ve beş mafya babası sayesinde korunaklı bir hayatta büyümüş bir mafya prensesi. Ama onun tam da Renzo'nun ihtiyacı olan şey olduğunu görebiliyordum. Eve dönecek birine. İliklerine kadar çalışmaması için bir neden.

Rico'ya, "Gidip patrona merhaba diyeceğim," dedim ve o yöne doğru ilerledim.

Yine de birileri insanların arasından fırlayıp bilyardo masasına doğru ilerlediğinde ve sekiz numaralı topu kaptığında, dönüp nişan aldığı ve lanet şeyi havada süzdürüp Renzo'nun kafasını iki santimle ıskalayıp arkasındaki bara çarptığında, bir şişe likör çarpmanın etkisiyle parçalandığında, hala on adım uzaktaydım.

"Tanrı , Saff," dedi Renzo, kaşları çatılmış bir halde.

Adam irkilmedi bile.

"Bunu yapmaya hakkın yoktu," diye Saff, ona doğru hücum ederek.

Beş metre üç santim öfkeyle.

Mafya patronları söz konusu olduğunda, Renzo Lombardi muhtemelen en ilerici olanıydı. Çünkü örgütünde kadın kaptanlar olması fikrine sadece müsamaha göstermekle kalmıyor, aynı zamanda teşvik de ediyordu.

Sanırım birçoğumuz Cinna'nın tek seferlik olduğunu düşündük. Çünkü o çok sert ve belalıydı. Çünkü onunla tanışan herkes onun böyle bir hayat için yaratıldığını biliyordu.

Ancak, yıllar içinde yavaş yavaş daha fazla kadın asker ve kaptan ekledi.

Saff da onlardan biriydi.

Ona bakınca Cinna kadar, hatta daha da sert olduğunu düşünmezsiniz. Kısa boylu ve zayıftı, kalın kalçaları ve neredeyse komik derecede küçük ayakları vardı. Kadının hâlâ çocuk reyonundan alışveriş yapabileceğinden emindim.

Güzel, aldatıcı bir şekilde tatlı görünen kalp şeklinde bir yüzü, doğru ışıpta neredeyse biraz grimsi görünen büyük açık kahverengi gözleri, halkalı narin bir burnu, çok belirgin aşk tanrısının yayı dudakları ve burnunun ve yanaklarının üzerinde bir tutam ince çilleri vardı.

Uzun saçları genellikle açık olurdu ama bu gece lacivert dalgalı saç tellerini at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve ortaya çıkan etki onu olduğundan daha genç gösteriyordu.

Yine de Saff ve Cinna arasındaki gerçek farkın görünüşle bir ilgisi yoktu.

Cinna'nın sakin ve soğukkanlı yerde, Saff öfkesi etrafındaki herkesi yakacak kadar sıcak olan saf bir kaostu.

Lanet bir mafya babasına bilardo topu atmak gibi.

"Burası benim ailem olduğuna göre, Saff, evet, buna hakkım var," dedi Renzo, sesi sabırlıydı. Çünkü açıkçası yıllardır Saff'ın patlamalarıyla uğraşıyordu.

"Ben hallettim," diye öfkелendi, ona doğru ilerlerken topuklu çizmeleri yerde tıkırdıyordu. Topukları beş santim civarındaydı ve ortalama boyuna ancak ulaşyordu.

"Olmadığını hiç söylemedim."

Bu, yelkenlerindeki rüzgârın bir kısmını aldı. Ama bu Saff'tı. O kadar kolay pes etmeyecekti.

"O zaman neden araya girdin?" diye sordu. "Bu Rico'nun işi olsaydı bunu yapar mıydın? Ya da Elian'ın? Davide'nin?"

"Bu cinsiyetçi bir şey değil, Saff. Bunu sen daha iyi bilirsin," dedi Renzo başını sallayarak.

"O zaman bunu Cinna'dan mı alacaktın?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki de. Siz farklı insanlarsınız, Saff. Farklı güçleriniz var." "Saçmalık. Bana ona duyduğun saygıyı duymuyorsun." Renzo,

"Sen onun kadar uzun süredir yapılmadın," diye akıl yürüttü. "Sen şimdiye kadar iyi bir kaptan oldun, Saff. Çok kazandırđın. Ama buradaki pek çok insan, Cinna da dahil," dedi, sonra kalabalığı tarayarak Cinna'yı aradı ve tekrar Saff'a baktı. "Bu işte onlara senden daha fazla güvenebilirim çünkü daha uzun bir geçmişleri var."

"Sen benden iş alırsan ben nasıl sicil *alabilirim*?" "İş. Bir iş. Bu dünyanın sonu değil bebeğim. Bu sadece

Sadece büyük bir olay. Onu getirerek akıllıca davrandın. Ama daha tecrübeli birinin anlaşmayı imzalamasını istiyorum. Bu seninle ilgili değil. Parayla ilgili. Ve eğer kafanı iki dakikalığına kendi kışından çıkarmış olsaydın, buraya gelmeden önce bunu görürdün."

Saff'ın çenesi hâlâ granitti, gözleri hâlâ yanıyordu ama alevler sönmeye başlamıştı.

Evet, ateşli koştu.

Ama çabuk tükendi.

"Senin de bana güvenmeyi öğrenmen gerek," dedi, apartmandaki insanların çoğunun duyamayacağı kadar alçak bir sesle.

"Sana güveniyorum. Ve biraz daha zaman geçtikten sonra senden bir iş almayı aklımdan bile geçirmeyeceğim. Sadece yıllarını vermelisin, bebeğim. Tıpkı diğer herkes gibi. Şimdi, bir içki ister misin?" diye sordu. "Umarım tekila değildir, çünkü onu mahvettin."

Kendi ekibinden biri ona saldırdığında Renzo'nun tüylerini diken diken etmeme becerisine saygı duymak zorundaydınız. Sert bir patrondur, hatta bazen acımasızdır, ama herkesin ona boyun eğmesini de istemiyordu.

Bebek bakıcılığına ihtiyaç duymayan insanlarla dolu bir organizasyon istiyordu. Bu da herkesin tavırlı, egosu yüksek ve taşaklı olması anlamına geliyordu. İyi bir capo'yu iyi yapan şeylerin bunlar olduğunu biliyordu, bu yüzden biri ona tavır takındığında sinirlenmiyordu.

"Votka," dedi ve Renzo başını sallayarak barın arkasına geçti, votka şişesini aldı, bir bardağa , içine bir misket limonu sıktı, sonra Elian elinde faraş ve süpürgeyle gelip bardakla ilgilenirken bardağı Saff'a uzattı.

"Bu sana hâlâ kızgın olmadığım anlamına gelmez," dedi Saff bir yudum alarak.

"Bununla yaşayabilirim," dedi Renzo, dudakları seğirerek. "Dav, hangi cehennemdeydin?"

"Davide mi?" Saff alay etti. "Büyük bir yığın kadının altında sıkışıp kalmıştır. Tanrı biliyor ki çalışmıyorsun," diye ekledi küçük bir gülümsemeyle.

"Küçük bir pislik gibi davranmaya devam edersen, sonraki birkaç işini elinden almak için motive olabilirim."

"Sana meydan okuyorum," dedi gözlerini bana dikerek. "Ne yapacaksın, ayak bileklerimi mi ısıracaksın?"

Renzo, Saff'ın yeşil olduğu konusunda haklıydı. Bu onun hatası değildi. İçki içecek yaşta bile değildi. Muhtemelen bu yüzden diğer kaptanların çoğuyla böyle bir ağabey/küçük kardeş ilişkisi vardı. Ben de dahil.

Ve her ne kadar bu konuda tavır takınsa da, kendi gerçek ailesi olmadığı için gizliden gizliye bundan hoşlandığını hissediyordum.

"Sadece meşguldüm," dedim Renzo'ya. Ki bu doğrudu. Cinna'yla ilgilenmekle meşguldüm. "Bunlardan birini kaçırdım mı?" diye sordum.

"Hayır, hayır. Sadece genel olarak. Seni buralarda pek görmedim. Sen, Cinna, herkes çok meşgul görünüyor ve bana ne iş yaptığınıza dair pek bilgi vermiyorsunuz."

"Biraz büyümek istiyorum," dedim ona. Bu doğrudu. Sadece aktif olarak üzerinde çalıştığım bir şey değildi. "Birkaç düşük seviyeli adam aileyle ilgisi olmayan suçlamalarla yakalandı. Barda ağzını bozan biri yüzünden basit bir saldırı. Değiştirilmelerini istiyorum. Ekibimde bu kadar özensiz insanlar olamaz."

"Güzel. Cin'in ne üzerinde çalıştığına dair bir fikrin var mı?" diye sordu. Cinna'dan sadece bir kez bahsetmek zorunda kalacağımı ummuştum. Ve işte üçüncü kez buradaydık.

"meşgul olduğunu bil yeter. Yanından geçerken bana tek kelime bile etmedi," dedim. Yine yalan söylemiyordum. Gecenin bir yarısı koridorda yanından geçerken bana yorgun gözlerle bakmış ve kaburgalarına buz koyarak 'kendini meşgul etmek' için yoluna devam etmişti.

"Oh, onu gördüğünü bilmiyordum," dedi.

"Birkaç kez," dedim başımı sallayarak.

"Oh," dedi Renzo, omuzları gevşedi. Cinna'nın ekibinden birinin onu görmediği için ağzını açıp açmadığını merak ettim. "Doğru. Güzel. Meşgul olduğunda her zaman dikkati dağınık," diye onayladı.

O sırada biri onu çağırdı ve beni daha fazla kaçamak yapmaktan kurtardı.

Ama bakışlarım tekrar Saff'a kaydığında, başını yana eğmiş, delici gözlerle beni izlediğini gördüm.

"Sen... bir şey hakkında yalan söylüyorsun," dedi ve kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu. "Ama ne olduğunu anlayamıyorum."

"Şimdi ne hakkında yalan söylemem gerekecek, evlat?" Onu kızdırmaya çalışarak sordum, böylece konuyu kapattı. O kadar insan varken Saff'ın şüpheleneceğini düşünmemiştim.

"Ben-" diye başladı ama arkamdaki bir şey bakışlarını yakalayınca sözünü kesti.

Döndüğümde Renzo'nun askerlerinden birinin içeri girdiğini gördüm.

Coal, Renzo'nun düğününden sonra aileyi ele geçirmeye çalışan biri için çalışan bir çocuktur. Sandalyeye bağlanıp dövülmüş ama kırılmamış adamdır. Renzo'yu ona iş teklif edecek kadar etkilemişti.

O zamandan beri, değerini kanıtlamak için açlık çekiyordu.

Belli ki aile için bir iş yapmaktan dönüyordu, çünkü yüzü yara bere içindeydi, dudağı yarılmıştı ve burnu hâlâ kurumuş kanla kaplıydı.

Saff başını sallayarak, "Onu daha önce hiç kansız ya da çürüksüz gördüğümü sanmıyorum," dedi. Kömür, kolunu karısının beline dolamış olan Renzo'ya doğru ilerlerken. "Ben dinlemeye gidiyorum," dedi ve beni yalan söylemediğime ikna etmeye çalışmaktan kurtararak çekip gitti.

Son zamanlarda nerede olduğumu kimse sorgulamasın diye diğer kaptanlara hızlıca merhaba diyerek bir tur attım.

Sonra kapıdaki nöbetçi dışında kimsenin fark etmemesini umarak sessizce dışarı çıktım.

Normalde en son ayrılanlardan biriydim, asla iyi vakit geçirdikten sonra çekip giden biri olmadım.

Kendime bunun sadece kendimi daha fazla kaçamaktan kurtarmak için olduğunu söylemeye çalıştım.

Yalanlar.

Sorun şu ki, gerçeği biliyordum. Gitmek istemenin partiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Ve her şey evimde, yatağımdaki kadınla ilgiliydi. Ya da inatla kanepemde kamp kuran kadınla. Bunu gerçekten tahmin etmeliydim.

Ama istediğini elde edemeyecekti.

Yanına gittim, silahı dikkatlice ulaşamayacağım bir yere koydum, bıçağı çıkardım. yastığının altından çıkardım, yere düşen topuzu yerden aldım ve sonunda battaniyesini sıyrıp kollarımı vücudunun altından geçirdim.

Onu tuttuğumu fark ettiğinde küplere binmesini bekliyordum. Bana doğru yumuşayacağını tahmin etmemiştim. Sanki orada olmak istiyormuş gibi.

Tam da istediğim yerde.

Hızımı ne kadar yavaşlatırsam yavaşlatayım, yatak odasına yürümek için çok kısaydı. Çok geçmeden onu yatağın üzerine indirdim.

Ama arkamı dönüp uzaklaşmadan bileğimin onun eline takıldığını fark ettim.

Arkamı döndüğümde, gözlerinde göğsümün sıkışmasına neden olan bir şeyle beni izlediğini gördüm.

"Kal."

ONUNCU BÖLÜM

Cinna

Bunu gerçekten yüksek sesle mi söyledim?

Tabii, ben de öyle düşünüyordum.

Ama aslında kalmasını istemiyordum.

Öyle değil mi?

Başını yana eğip gözlerinde bir soru belirmesini izlediğimde, bildiğimi anladım.

Kalmasını istedim.

Bundan çok daha fazlasını istedim.

Ve belki de, sadece bu seferlik, hayatta gerçekten istediğim şeyi elde edebilirdim. Sadece bir gece sürse bile. Çünkü yarın gidecektim. Sonra da tüm bunlar olmamış gibi davranmaya çalışacaktım.

Peki bu gece? Bu gece, yıllardır aramızda büyüyen şeye teslim olacaktım.

"Öyle mi?" diye sordu, sesi yumuşak bir okşamaydı.

"Evet," diye kabul ettim ve bileğini onun ellerine bıraktım.

Geri adım attı ve kalbim kısa, acı dolu bir saniye için battı, sonra bileklerine doğru uzandığını, kol düğmelerini çıkardığını ve komodinin üzerine bıraktığını gördüm.

Sırada saati vardı.

Ceketi.

Gömleğinin eteklerini pantolonundan çekip çıkardıktan sonra düğmeleriyle uğraşırken sinir uçlarımdaki beklenti cızırdadı.

Her düğme açıldıkça, hareketler materyali daha geniş bir alana yaydıkça tenimin genişlemesini izledim.

Sonra, hızlı bir hareketle gömlek gitti.

Bakışlarımın onun üzerinde kaymasına izin vermekten, hareket ettikçe kaslarının nasıl seğirdiğini izlemekten başka çarem yoktu.

Kemerine uzanırken ellerinin hareketini takip ettim, kemerini çözdü, sonra olduğu kadar seksi olmaya hakkı olmayan bir sesle ilmeklerden kaydırıldı.

Elleri düğmelerine ve fermuarına gitti, bakışlarım yüzüne kayana kadar durakladı, beni ağırlaşmış gözlerle izlediğini gördüm.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü aşkım?" diye sordu, sözleri içimde bir ürperti yarattı.

O sırada kendimi yukarı itiyordum, tek sağlam elimle ve hala ağrıyan kaburgalarımınla biraz mücadele ettim, ama oturur pozisyona gelmeyi başardım, sonra bacaklarımı yatağın kenarından kaydırıp ve başım müstehcen bir pozisyonda oturur halde bıraktım.

"Bana daha fazlasını göster," diye talep ettim, arzu içime yayılmaya başladığında kendi sesimde bir kalınlık duydum.

O gümbürtü içinden geçti ve ellerinin düğmeyi itmesini, ardından fermuarı aşağı kaydırmasını izledim.

Pantolonunun paçaları aşağıya düştü, bacaklarında birikti, ikimiz tarafından da unutuldu, çünkü arzusunun kanıtını gizlemek için neredeyse hiçbir şey yapmayan bir çift siyah boxer külottan başka hiçbir şey olmadan orada duruyordu.

Elim havaya kalktı, parmak ucum onun uzunluğuyla alay etti, nefesinin tıslamasına ve karın kaslarının gerilmesine neden oldu.

"Yapamam..." Destekli elimi kaldırarak söyledim.

Kendi elleri aşağı doğru hareket etti, boksörünün bel bandını kavradı ve pantolonuyla birleşene kadar yavaşça aşağı çekti.

İlk defa, ben giyinirken o çıplaktı.

Bu beni heyecanlandıran bir şeydi.

Ama sonra, bakışlarım onun sert boyuna kaydı ve diğer tüm düşünceler kafamdan uçup gitti.

Dav'ın içinden kısıp bir kıkırdama geçene kadar içimde hissettiğim sızlanmanın benden kaçtığının farkında bile değildim.

"Daracık amının içine gömüldüğümde nasıl hissedeceğimi mi düşünüyorsun?" diye sorarak seksimin çırpınmasına neden oldu. "Haftalardır başka bir şey düşünmüyordum," diye itiraf etti.

Sağlam elim kalktı, sikinin etrafını sardı ve onu dibinden tutmak için uzunluğundan aşağı kaydı.

"Siktir," diye inledi Dav, ben öne doğru eğilip dilimi başının etrafında dolaştırırken, arzusunu tadarken ve onu keşfetmeye devam ederken elinin omzuma çarptığını, parmaklarının içeri girdiğini hissederken bile siki seğiriyordu.

Dilimi uzunluğunun alt tarafına doğru soktum, sonra dilimi dudaklarımla değiştirdim, yukarı doğru emdim, sonra onu dudaklarımla arasına aldım, elim yoluma çıkana kadar onu çalıştırdım.

"Siktir, bebeğim," diye tısladı Dav. "Sikimi o kadar derine sokabilirsin ki."

Seksim sert bir şekilde sıkılırken, karnımın alt kısmındaki baskı acı verici hale gelirken onun etrafında inledim.

"Yıllardır sikimi ağzına almayı düşünüyordum," diye itiraf etti, ben önce yukarı sonra aşağı hareket ederken eli boynumun arkasına kaydı. "Bu fantezilerin hiçbirisi beni ağzıyla becerirken hissettiğin kadar iyi değil," dedi onu daha sert ve daha hızlı çalıştırırken. "Her ne kadar boğazından aşağı boşalmak istesem de bebeğim," diye başladı, aniden saçlarımdan bir avuç tuttu, acı kafa derime yayılana kadar çekiştirdi, beni horozu dudaklarımla arasından bir patlamayla kayana kadar yukarı hareket etmeye zorladı. "Daha fazla içinde olmak istiyorum," diye bitirdi, başparmağı şişmiş alt dudağımı okşuyordu.

Bir adım ilerledi, bacağı benimkinin arasına girdi. Elleri dışarı çıktı, beni kalçalarımdan kavradı ve daha da geriye bastırdı.

Yatağa uzanmak için hareket ettiğimde beni takip etti, ona baktım, karnım gözlerindeki erimiş arzuyla sıvı hale geldi.

"Siktir, bebeğim," dedi, parmakları dizlerimin yanlarını, sonra da kalçalarımla okşadı. "Şu anda bana bakma şekline bayılıyorum. Sana dokunduğumda nasıl da titriyorsun," diye devam etti parmakları kalçalarımla üstünden fısıldayarak, içimi bir ürperti kapladı. "Benim için şimdiden ne kadar ıslaksın," dedi parmakları iç uyluklarımdan yukarı çıkıp külotumun malzemesine bastırırken ve beni onun için çoktan sırılsıklam bulurken.

"Dav," diye inledim, kalçalarımla onun için açılmasına izin vererek daha fazlasını davet ettim.

Ama eli uzaklaştı, onun yerine külotumun bel bandında, kalçamın üzerinde, sonra tekrar ortaya ve yukarı doğru kaydı.

Parmakları fermuarımı yakaladı, aşağı doğru hareket ettirdi, sonra malzemeyi yanlara doğru yaymak için uzandı ve beni açığa çıkardı.

Parmakları göğsümün ortasından aşağıya, karnımın üzerinden kalçalarıma doğru inerken, "Çok güzelsin," diye mırıldandı. Sonra tekrar yukarı

Kaburgalarımı, göğüslerimin yanlarını sıyırdı, sonra nihayet onları elleriyle örtmek için hareket etti, sıktı.

Arzu onun dokunuşundan kalçalarımın arasına yayılırken ben de bu hissin içinde yükseldim.

Bu gümbürtü içinden geçti ve aniden bana doğru ilerledi, yüzü göğüslerimin arasına yerleşti, eli uzaklaşmadan önce saçları sıcak tenimi gıdıkladı ve dudakları onun yerini aldı, dili ağrıyan bir noktaya bükülene kadar meme ucumun etrafında dolaştı. Ancak o zaman ağzına alıp emdi, içimde beyaz bir zevk dalgası oluşturdu, kalçalarım içgüdüsel olarak ona karşı yükselirken, kıvranırken, aramızda oluşan ihtiyaçtan kurtulmaya çalışırken düzensiz bir inilti çıkardı.

Bu tatlı işkence sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu; dili, dudakları ve dişleri beni kıvrandırıyor ve inletiyordu. Sonunda göğsümün üzerinde hareket ederek süreci baştan başlattı.

"Dav, lütfen," diye inledim, parmaklarım saçlarına kaydı, çekiştirdim.

"Lütfen ne?" diye sordu, çenesini göğüslerimin arasına dayadı ve Gözleri kısık bir şekilde bana bakıyor, dudaklarında bir sırıtış hayaleti oynayıyordu. "Lütfen külotunu çıkar ve yüzümü kalçalarının arasına gömüp uzun zamandır arzuladığım gibi seni tadayım mı?"

"Evet."

"Mmhmm," diye mırıldandı tenime karşı, dudakları bir an önce çenesinin dayandığı noktaya bir öpücük kondururken.

Ama sonra aşağı yerine yukarı doğru bir yol izliyor, göğsüme öpücükler konduruyor, diliyle köprücük kemiğimi, boynumun sütununu takip ediyordu.

Başım eğildi, bedenim içimdeki pençeleyen ihtiyaçtan kurtulmak için çılglık atarken bile daha fazlasını davet etti.

Dudakları çenemden aşağı inmeden önce dişleri kulak mememi yakaladı, alışık olmadığım fısıltı yumuşaklığında, tatlı bir ilgi. Ve bir parçam onu yakalamak, aşağı doğru itmek, bu yeni tür yakınlıktan uzaklaşmak istedi.

Ama sonra dudakları benimkilerin üzerine kapandı ve yapabileceğim tüm itirazları susturdu.

Bir an için yumuşak ve tatlıydı, ne bekliyordu? Benim tereddüt etmemi mi? Yoksa beni incitebileceğinden mi endişelendi?

Bacaklarım kalçalarına dolandı, topuklarım kışına gömüldü, onu kendime doğru çektim, merkezlerimiz aynı hizaya geldi ve sikiinin baskısı

yarığıma karşı ikimizin de inlemeleri vardı.

İşte o zaman kendi üzerindeki kontrolünün bir kısmı kırıldı ve beni daha sert, daha aç öpmesine neden oldu, dudakları dudaklarıma çarptı, kalçalarım ona karşı kıvrılırken dili benimkini almak için içeri girdi.

O anda ön sevişme umurumda bile değildi. Aşağıya uzanmasını, iç çamaşırımı önümden çekmesini ve gömüldüğünü hissetmeyi, derinlere bastırdığını hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu bilmeyi, beni kendisinin yapmak için beni germesini istedim.

Dav düşüncelerimin yönünü sezmiş gibi beni tuttuğum yerden çekti, dudakları ve dili çenemin diğer tarafından, boynumdan aşağı, köprücük kemiğimin üzerinden, sonra göğüslerimin arasından, karnımın üzerinden geçti.

Külotumun bel bandını öptüğünde tüylerim diken diken oldu, sonra birden dudakları kalçalarımın arasında gezinmeye başladı, klitorisimi malzemenin arasından ağzına aldı, tüm vücudum şaşkınlık ve zevk karışımıyla sarsılırken benden düzensiz bir ses çıktı.

Dav, diliyle üzerimde çalışmaya devam ederken bana karşı titreşen onaylayıcı bir ses çıkardı, malzeme farklı bir sürtünme ve hayal kırıklığı yarattı, ellerim saçlarında, onu bana karşı tutarken kalçalarım hissin içinde sallandı, daha fazlası için yalvardı.

Eli yukarı doğru hareket etti, sonunda külotumun malzemesini yakaladı, ben yukarı doğru eğilirken aşağı doğru çekti, böylece onu serbest bırakabildi, onu engel olmadan hissetmek için çaresizdi.

Dav arkasına yaslandı, dizlerimi dikkatlice göğsüme doğru itti, böylece kumaşı ayak bileklerimden çekip çıkarabildi.

Yatağın kenarına atıldığında, parmakları bacaklarımdan yukarı doğru kayarak dizlerimi kavradı, onları ayırdı ve sonra beni şiltenin üzerinde onun için genişçe açtı.

"Bak ne kadar da mükemmelsin," dedi parmakları iç bacaklarımda gezinirken. "Amcığın benim için damlıyor," diye ekledi, bakmaya devam ederken garip, gırtlaktan gelen bir ses benden kaçtı, bakışlarındaki açlık içimdeki ilkel bir şeyi çekti.

"Dav, lütfen," diye inledim tekrar, eli içeri doğru kayarken, bir parmak ucu dudaklarımdan birinin kenarında, sonra diğerinde gezinerek içimde erimiş sıcak bir ihtiyaç yarattı.

Daha önce hiç bu kadar... keşfedilmemiştim, biri her santimetrekaremi tanımaya çalışıyormuş gibi görünmemişti.

Parmağı içeri doğru kayarken, kaygan yarığımdan yukarı çıkarken, sonra klitorisimin etrafında bir daire çizerken ama tam olarak dokunmazken dikkatle izledi. Sonra tekrar aşağı doğru hareket ederken, parmağının ucu içime kaydı, duvarlarım onun etrafında kenetlendi ve o gürültünün tekrar içinden geçmesine neden oldu.

"Lütfen, ne, aşkım? Lütfen çığlık atıp ağlayana ve sikim için yalvarana kadar bu tatlı amcığı ye?"

"*Evet*," diye inledim.

Bana yine işkence edeceğinden endişelenmeme neden olan yumuşak bir bakış fırlattı.

Ama sonra yüzüstü yattı ve yüzü yine kalçalarımın arasındaydı, bu sefer aramızda hiçbir şey yoktu.

Dili yarığımdan yukarı kaydı ve biraz önce parmaklarının yaptığı gibi klitorisimin etrafında dolaştı. Ama sonunda dudakları hassas noktamın etrafına kapandı ve beni ağzına öyle bir aldı ki bembeyaz oldum ve o anda boşalacağımdan emindim.

Ama dudakları beni kenardan uzaklaştırarak serbest bıraktı ve parmağı içimde daha da kayarken dili beni çalıştırmaya başladı, ağzı bana ziyafet çekerken tembelce itti.

O zaman tüm dünya yok oldu.

Var olan tek şey dudakları, dili ve parmaklarıydı, beni uzman bir hassasiyetle işliyor, acımasızca yukarı çekiyordu.

Beni daha da yaklaştırdıkça kalçalarım kıvranıyor ve uyluklarım titriyordu. "İşte bu," diye inledi, her kelimeyi elinin bir hareketiyle vurgulayarak

"Ağzıma gel."

Nefesim gittikçe daha da düzensizleşirken sözlerinden acı dolu bir ses çıktı, beni tam o kenara iterken sırtım acıyla kamburlaştı, sonra beni itti, düşmeme neden oldu, sonra da orgazma çarptı.

Kalçalarım yüzünün kenarlarına kenetlenirken çığlıklarım odayı doldurdu, beni diliyle çalıştırmaya devam etti, parmağı içimde daha hızlı ilerledi, yatağa geri yığılana kadar dışarı sürükledi, titriyor ve sızlanıyor ve umutsuzca çılgınca nefesimi yavaşlatmaya çalışıyordu.

Dav'ın dili uzaklaştı, o anda daha fazlası için çok hassas olduğumu hissetti, ama parmağı içimde kaldı ve derin bir nefes çeker çekmez, başka bir parmak ona katıldı ve benden bir inilti kaçmasına neden oldu.

"Açgözlü kedi," dedi ayak bileklerine oturmak için hareket ederken, beni parmaklarıyla becerirken izliyordu. İlk başta yavaşça, sonra daha talepkar

Her geçen saniye kalçalarım onunla birlikte sallanmaya başladı, ihtiyaç yeniden büyüdü, bir şekilde öncekinden daha da aresizdi.

"Dav..."

"Sikim için yalvardığını duymaktan asla bıkmayacağım Cin," dedi, boştaki elini kullanarak tembel vuruşlarla kendini çalıştırmaya başladı, bakışları yüzümden kalçalarımın arasına gidip geliyordu, bana ne yaptığını izliyordu, parmakları yerine içimde kendini düşünüyordu. "Seni gererken beni sıkmak çok iyi hissettirecek," dedi ve duvarlarımın tekrar gerilmesine neden oldu, benden küçük bir inilti daha kaçtı.

"Dav, şimdi," diye yalvardım, parmaklarına karşı sallandım, ağrının sona ermesi için aresizdim.

Parmağı içimden kayarken, kalkarken ve ağzına batarken, beni tekrar tadarken o gümbürtü tekrar içinden geçti.

"İşte," dedi, elimi uzatıp kalçalarımın arasına bastırarak. "Bu tatlı amcığı bir dakikalığına benim için alıştır," dedi.

O yana doğru uzanıp komodininin içinde ilk gün bulduğum prezervatif zulasını karıştırırken ben de öyle yaptım, bir tane buldum, sonra bakışları elimin kalçamın arasında klitorisimi okşadığı yere doğru kayarken bizi korumak için hızlıca çalıştım.

"Siktir," dedi sertçe nefes vererek. "ok seksisin Cin," dedi, elime uzandı, kaldırdı ve parmaklarımı ağzına alıp temizledikten sonra parmaklarını benimkilerin arasına sokarak ne eğildi, üzerime geldi, ağırlığı üzerime bastırırken eliyle benimkileri yatağa sabitledi.

Kalçaları kaydı ve sert boyu klitorisime bastırdı.

Bacaklarım yükseldi, etrafını sardı, ona karşı sallanırken onu sıkıca tuttu, nefesim daha hızlı ve daha sığ hale geldi.

Dudakları tekrar benimkilere yapıştı, daha sert, daha a, kontrolünü kaybetmeye yakındı.

Ben de onu istedim.

Benim hissettiğim gibi onun da kenarlarından çekilmesini istedim.

Dudakları benimkilerden çekildi, bana bakarken gözleri neredeyse kapanacak kadar ağırdı.

Tutuşuma karşı çekildi, yeniden konumlanırken dudaklarının bir saniyeliğine kıvrılmasını sağlayan bir homurtu aldı ve sonunda horozunun başı bana bastırdı.

Duruyorum.

Sonra içimde kabarıyor. Uzun, derin bir hamleyle beni içine alıyor.

Beni gerdikçe, o kadar derine bastırdıkça, iyi hissettirmeye hakkı olmayan hafif bir acı duydukça, benden çıkan ses yarı inilti, yarı şoktu. Ama yine de hissettirdi.

"Oh, kahretsin," diye inledi Dav, derinlere yerleşirken durakladı. "Çok sıkısın amına koyayım." Bu sözler sadece duvarlarımın onun etrafında daha fazla kapanmasına neden oldu ve ondan bir hırıltı çıkardı.

Sakinleştirici bir nefes çekerken alnını benimkine bastırdı. Yine de yardımcı olmamış olmalıydı, çünkü horozu daha derine indi ve yine o lezzetli küçük kıstırmayı yarattı.

"Kaburgalarını incitmek istemiyorum," dedi, kendini tutmaktan sesi neredeyse acıyordu.

"Acımıyorlar," dedim. Teknik olarak yalan sayılmazdı. Şu anda hissettiğim tek acı, serbest bırakılmak için duyduğum ağrıyan ihtiyaçtı. "Lütfen sik beni."

Bu gümbürtü onun içinden geçerek içime doğru titreşti.

Ve sonra geri çekilip neredeyse beni terk ederken sahip olduğu kontrol kırıldı, sonra tüm vücudumu sarsacak kadar sert bir şekilde tekrar derine çarptı.

Belki acımalıydı, belki daha sonra acıyacaktı ama umurumda değildi.

Önemli olan tek şey onun içimdeki hissiydi, her itişinde kontrolünün nasıl parçalandığı, onu daha sert, daha sert hale getirdiğiydi.

İçimden bir ses onun bu yönünü seviyordu. Karanlığına ve şiddetine çekilen aynı parçam, beni becerirken onun bu sert, neredeyse vahşi tarafını da sevdi.

"Kahretsin, evet, aynen böyle," diye inledi, ben onun etrafında sıkılaşıırken, neredeyse hareket etmesini zorlaştırıyordum. "Sikimi sık."

Sanki bedenim bu talebi bekliyormuş gibi, orgazm içimden akıp geçti ve sonunda beni serbest bırakmadan önce dalgalar defalarca çarparken haykırmama ve kıvranmama neden oldu.

Bunun için ne kadar çaresiz görünse de, benimle gelmemişti. Aşağı indiğimde siki içimde kaya gibi sertti.

Nefesimi içime çektiğimde geri çekildi, dizlerinin üzerine oturdu ve bacaklarımı yukarı çekerek beni tekrar sıklmaya başladı.

Her nasılsa öncekinden daha sertti, parmakları kalçalarımı morartırken bakışları benimkileri esir alıyordu.

"Bana o mükemmel amcığının benim olduğunu söyle," diye talepte bulundu, itiş kakışları o kadar vahşiydi ki kalçalarımın arkası vücudunun onlara çarpmasından ağrıyordu.

"Bu senin," diye nefes nefese kaldım. Çünkü o anda . Öyleydim. Tamamen. Daha önce hiç kimsenin olmadığı kadar.

Ondan çıkan hırıltı, duvarlarım sıkılaştıkça karnımın sıvı hale gelmesine neden oldu, beni tekrar o kenara daha da yaklaştırdı.

"Göster bana," dedi, sesi sertti. "Benim için tekrar gel."

Ve aynen öyle yaptım, zevk işlerken görüşüm bembeyaz oldu, nefesimi ve sesimi çaldı, beni titretti ve tekrar tekrar dalgaların altına çekilirken gelmeyen bir nefes için soluk soluğa bıraktı.

"Siktir," diye inledi, beni kabzama kadar aldı ve benimle birlikte parçalanırken beni derinlemesine becerdi. "Siktir, Cinna," diye inledi, vücudundaki her kas gergindi, içime gömülürken boşalırken başı geriye düştü.

Hiçbir şey, *hiçbir şey* bu kadar doğru hissettirmemişti. Ve bu, bu çok korkutucuydu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Dav

Bir saniyeliğine bayıldığıma eminim, içine gömülmüştüm, amcığı hala orgazmıyla beni sıkarken boşalıyordum.

Sonunda birkaç derin nefes alıp vücudumun kaosa biraz sakinlik getirdiğimde tüm vücudu artçı şoklarla titriyordu.

Çok sert davranmıştım.

Genel olarak.

Ben kadınları böyle sikmezdim. O karanlık tarafımla. O sınırdaki vahşilikle.

Ama özellikle ona bu kadar sert davranmamalıydım. Hele de kaburgaları, ısrar etmesine rağmen hâlâ ağrıyorken.

"Bu çok sertti," dedim, parmaklarım kaburgalarının üzerinde geziniyordu, çürükler hâlâ tenini sarıyordu. içini, dışı bile iyileşmemişti.

"Hayır," dedi, uzun, derin nefesler alırken başını salladı, muhtemelen titremesinden utanmıştı. Ama lanet olsun, hoşuma gitmişti.

Cinna gibi bir kadının tüm kontrolünü kaybettiğini görmek içimde bir şeyleri harekete geçiriyordu.

Ben de orada oturdum, izledim, bana nasıl tepki verdiğini hissettim, sonunda artçı şoklar azalana ve nefes alış veriş düzleşene kadar.

Ancak o zaman ondan uzaklaştım, prezervatifle ilgilenmek için arkamı döndüm, sonra geri döndüm, onu çoktan yastıkların yanında buldum, yorganı üzerine çekmeye çalışıyordum, aramıza bir şey koymak istiyordum.

Çünkü o sırada soyunan tek kişi ben değildim. Cinna'nın daha önce hiç kimseye göstermediğinden emin olduğum bir yönünü görmüştüm.

Herkesin tanıdığı Cinna'nın bu kadar yumuşak olmasına, bir erkeğe herhangi bir şey için *yalvarmasına* imkân yoktu.

Ama bunu bana o vermişti.

Tıpkı daha önce hiç paylaşmadığım bir parçamı ona verdiğim gibi.

Onun bilebileceğinden çok daha fazla kırılganlık hissine kapıldım. Ama onun aksine, ben bu duygunun içine girmek istedim. Daha fazlasını istedim. O, arkasında kendini en güvende hissettiği duvarları yeniden inşa etmeye çalışırken.

Ona balyozla saldırmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Bu, çarpıp geçebileceğin bir duvar değildi.

Onu tuğla tuğla ayırmak zorunda kaldım. Ben de üzerimizdeki örtüyü kaldırdım.

"Beni soran oldu mu?" diye sordu, dinamiği değiştirmeye, aramıza başkalarını sokmaya hazırdı.

"Evet. Rico ve Renzo," diye kabul ettim. "Ve... Onunla ne kadar yakın olduğunuzu bilmiyorum ama çocuğa ulaşmak isteyebilirsiniz."

"Saff?" sordu kaşlarını çatarak. "Neden?"

"Renzo'yla senin hakkında konuşurken bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Sonra o gidince bir konuda yalan söylediğini söyledi. Sanırım onu meraklı olmaktan alıkoyan tek şey, Coal'un boka batmış bir şekilde gelmesi oldu."

"Yine mi?" diye sordu başını sallayarak.

"O günleri hatırlıyorsun," dedim omuz silkerek. "Bil diye söylüyorum, senden birkaç kez bahsetmiştim. Benim koridorunda olduğundan bahsetmemiştim. Meşgul görüldüğünü söyledim."

"Tamam," dedi başını sallayarak. "Aileye yalan söylemekten hoşlanmadığını biliyorum," dedi.

"Hafifletici sebepler."

"Bilmem gereken herhangi biriyle ilgili bir şey var mı?"

"Renzo, Saff'ın işini elinden aldı. Bu gece neredeyse bilardo topuyla kafasını koparıyordu."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Son zamanlarda hiçbir şeyden haberim yoktu," diye itiraf ettim. "Ama getirdiği bir iş vardı ve o işi kapatmaya hazır olmadığını düşünüyordu."

"O zaman ona vurmaya çalışmanı anlıyorum" dedi.

"Mesele kız olmak değildi," dedim.

"Tabii ki değildi," dedi, bana bakarken kaşları çatılmıştı. "Renzo öyle biri değil. Ama bazen sadece daha genç ve yeni olduğu için mi böyle olduğunu, yoksa bunun biraz da ne kadar küçük olduğuyla mı ilgili olduğunu merak ediyorum."

Bazen, istemeden de olsa, pek çok erkeğin ona, canı istediğinde muhtemelen kızlarına tekneyi basabilecek yetişkin bir kadın gibi değil de küçük bir kız kardeş gibi davrandığını düşünüyorum."

"Bu... adil," diye kabul ettim. "Muhtemelen ben de bu konuda suçluyum. Onunla farklı olduğunu düşünüyorum çünkü o daha genç ama biz de daha yaşıyoruz."

Cinna geldiğinde yaşça daha yakındık. Ona Saff'a baktığım gibi daha tecrübeli bir gözle bakmıyordum.

"Belki de seninle aramızdaki dinamik Coal, Cage ve diğer gençlerin Saff hakkında hissettiklerine benziyordur."

"Bu mantıklı. Yani, ben bile suçluyum," diye itiraf etti Cinna. "Üzerinde çalıştığı bir anlaşmada beni yedekte tutuyordu ve işler kötüye giderse onu arkamdan iteceğimi düşündüğümü hatırlıyorum."

"Bu koruma içgüdüsü tam bir sürtük," diye katıldım. "Ama sanırım birçoğumuzun içinde daha güçlü çünkü bizi koruyacak biri hiç olmadı."

Bakışlarının profilime yöneldiğini, beni incelediğini, daha derinden okumaya çalıştığını hissettim.

Ama hayır.

Bu bir alış verişti.

Eğer ben çok fazla şey sunarsam, o da aynısını yapma ihtiyacı hissetmezdi. "Ve buna içerliyor çünkü o da hiç sahip olmadı," dedi

Cinna.

"Yani duyduğuma göre... hepimiz boku yemişiz," dedim ona gülümseyerek.

"Normal, iyi ayarlanmış insanların yaşamak için mafya babası olmadıklarına eminim."

Lanet gerçek buydu. En azından bizim neslimiz için.

Renzo gibi adamlar, çocuk sahibi olmaya başladıklarında, onları hepimizin hak ettiği ama alamadığımız şekilde yetiştirirlerdi.

"Dav," diye seslendi Cinna, sesi kısıktı. "Öyle mi?"

"Aspirini uzatabilir misin?" diye sordu, yanımdaki komodini göstererek. "Yorum yapmadan verebilersen harika olur," diye ekledi, ben çok sert davrandığımı bildiğime dair bir şeyler söylemek için ağzımı açtığımda.

"Yataktan kalkıp şişeyi ona fırlattım ve bir şişe su almak için mutfığa doğru ilerledim.

Açıkçası, bir parçam beni takip edip tekrar kanepede uyumaya çalışacağını düşündü. Ama geri döndüğümde hâlâ yataktaydı, gerçi gömleğinin fermuarını çekmiş ve yatağın diğer tarafına doğru ilerlemişti.

"Teşekkürler," dedi uzatmadan önce onun için kapağını . Tekrar içeri tırmandım, aşağı kaydım ve onun da aynısını yapmasını bekledim.

Bir parçam bana dönmesini, bana doğru kıvrılmasını, canı yandığında, onca sertlikten sonra yumuşak bir şeyler istediğinde yapmama izin verdiği gibi ellerimi üzerinde gezdirmeme izin vermesini umuyordu.

Ama düz hareket etti, muhtemelen kaburgalarını destekledi, aradaki boşluğu bıraktı Biz.

Sadece bir metre kadar.

Ama dakikalar geçtikçe, bu bir lanet de olabilirdi.

Kanyon.

Sonunda, yavaş nefes alışından uykuya geri döndüğünü anladım.

Sonunda ben de uykuya dalmadan önce bir saat daha uyanık kaldım.

—

Başta rüya olduğunu düşünmüştüm.

Göğsümdeki saç fırçası.

Bana bastırılan bir vücudun yumuşak kıvrımı.

Boynumda dudaklar.

Bir el göğsümden aşağı süzülüyor, çarşafın altından gizlice geçip aşağı iniyor.

Dişler kulağımın lobunu ısırana kadar uyku sisi geri çekildi ve bunun bir rüya olmadığını anlamamı sağladı.

Bir bakıma öyleydi.

Ama aynı zamanda gerçektir.

Cinna'nın teni bana karşı ateş gibi yanıyordu. Sanki kendi arzusu onu içten içe yakıyordu ve şimdi benim de alevlere kapılmamı istiyordu, eli karnımın üzerinde kayıyor, parmakları kasların arasına bastırıp onları izlerken kasların seğirmesini sağlıyor, dokunuşuyla beni haritalandırıyor.

Adonis kemerimin hizasına bir parmağını soktuğunda sikim kalınlaştı. Çok yakındı. Sonra diğerini izlemek için karnımın üzerinden geçti.

Uyanık olduğumu hissetmiş gibi uzanıp yorganı itti ve vücudunu benimkinin üzerine kaydırırken kendi ihtiyacım hakkında hiçbir soru bırakmadı. Dudakları boynumu okşarken üzerime oturdu, sonra yavaşça geri çekilerek oturdu ve bana baktı.

Aç bakışlarım onu içine çekerken ellerim kalktı, kalçalarından yukarı kayarak kalçalarına indi.

"Çok güzel bir manzara," dedim hafifçe aşağı kayarak sikimi amına dayadığında, onu çoktan sırlıslam olmuş buldum. "Kaburgalarının acıdığını sanıyordum," dedim parmaklarım yan tarafına doğru kayarak üzerlerinde gezinirken, zar zor dokunuşta içinden geçen küçük ürpertiği hissettim.

"Şu anda hiçbir şey acıtmıyor," dedi, yarığını sikime doğru sallarken kendini sabitlemek için bir elini karnıma koydu, küçük bir zevk iniltisi çıkarırken gözleri kapandı ve sikimin seğirmesine neden oldu.

Bu haliyle çok güzel görünüyordu. Başını arkaya atmış, uzun siyah saçları omuzlarına ve göğsüne dökülüyor, göğüsleri hızlı nefesiyle yükselip alçalıyor, bana karşı sallanırken vücuduyla birlikte hareket ediyor, kendini yukarı çekiyordu.

Ellerim keşfetmeye devam etti. Karnının üzerinde, yanlarında, sonra göğüslerinin üzerinde kapanarak başını aşağı indirdi, ben sıktıkça, yuvarladıkça, büktükçe, her yeni dokunuşta bana karşı daha sert ve daha hızlı kıvrandığını hissettikçe gözlerini açarak bana ağır kapaklı bir bakışla baktı.

Sikim onun arzusuyla sırlıslam olmuştu ve onu hafifçe arkaya kaydırmamak ve sıkı, ıslak duvarlarının etrafında kapandığını hissetmek için sahip olduğum her öz kontrolü alıyordum.

Bunun yerine komodine uzandım, bir prezervatif çıkardım ve kırarak açtım.

Cinna kayarak uzaklaştı, bizi koruması için bana yer verdi ve sonra sikimi yumrukladı. Onu.

"Sikime binecek misin?" Alevlerin yalamasını izleyerek sordum
Yukarı kalkıp üzerime yerleşirken, acı verici bir an durakladıktan sonra aşağı inip beni içine alırken gözlerinde daha yüksek bir ifade vardı. "Siktir," diye inledim, duvarlarının etrafında santim santim kapandığını hissediyordum. "Kendini çok iyi hissediyorsun."

Beni almaya devam ederken cevap olarak çıkardığı inilti, sistemimdeki arzunun bir başka sarsıntısı oldu.

"Çok büyüsun amına koyayım," diye inledi durakladığında.

"Beni alabilirsin," diye güvence verdim, ellerim kalçalarına gitti. Kısa bir süre önce taşaklarına kadar içine girmiştim. Bu aç ı ona yapamayacağı hissini veriyordu. "Gördün mü?" Kalçalarımı yukarı doğru iterek, daha derine bastırarak, ondan alçak, derin bir inilti çıkararak sordum. "İyi mi?" Dudaklarımda tatmin olmuş bir gülümsemeyle sordum.

"Daha fazla," diye talep etti.

Ve, lanet olsun, ona bunu verebilirim.

Ellerimi kalçalarına soktum, yukarı doğru iterken onu aşağı doğru çektim, beni kabzasına kadar almasını sağladım ve şaşırmış bir nefes aldım.

"Çok mu fazla?" Hareketsiz durarak sordum.

"Evet," diye itiraf etti ama duvarları etrafımda sıkıca kenetlenmişti. "Ama hoşuma gidiyor," diye ekledi kalçalarıyla küçük bir yuvarlanma hareketi yaparak.

Sonra bir tane

daha. Ve bir

tane daha.

Ritmini bulduğunda, kendimi tekrar tekrar ona doğru sallamaya başladım, beni daha sert, daha hızlı sürmeden önce birkaç dakika boyunca ondan tatlı küçük miyavlama sesleri çıkardım ve inlemeleri odayı dolduran yüksek sesli inlemelere dönüştü.

"Sikimi çok iyi alıyorsun," diye mırıldandım, bana binerken göğüslerinin zıplamasını izledim, hareketleri her geçen an daha da çılgınlaştı, gittikçe yaklaştı ve boğuk bir çığlıkla boşaldı, içime doğru düşerken amı tekrar tekrar etrafımda sıkıştı, yüzü boynumda, vücudu serbest bırakılmasıyla titriyordu.

Bir kolumu beline doladım, onu belinden becerdim, sonra tekrar yukarı çıkardım, iniltileri boynumun derisine değıyordu, göğüsleri göğsüme yapışmıştı, bana karşı sıkışmıştı, onu oraya götürmeme izin vermekten başka bir şey yapamıyordu, ikinci orgazm birincisinden daha güçlüydü, boynuma doğru haykırırken tüm vücudu sertçe sarsılıyordu.

"Gelme," diye rica etti, sesi soluğu kesilmişti. "Henüz değil," diye ekledi, dudakları çeneme yumuşak küçük öpücükler yerleştirirken sesi daha yumuşaktı.

Onun içinde donup kaldım, emirlerini yerine getirebilmek için yavaşlamam gerektiğini biliyordum.

Çok yumuşak ve tatlı davranıyordu ve bununla nereye varmak istediğini bilmek istiyordum.

Cinna'nın küçük, nazik öpücükler vereceğini düşünmemiştim. Kendisini bile bu tür şeyler yapan bir kadın olarak görmediğinden oldukça emindim.

İkimiz de birlikte keşfedilmemiş bir bölgedeydik.

Tek bildiğim, benimle deneyler yapmasına ve keşfetmesine izin vermekten çok mutlu olduğumdu, sıcak nefesini kulağımın kabuğunda hissettiğimde, dişleriyle lobu yakalamadan önce çenemden aşağıya doğru ilerledi ve sonunda dudaklarını benimkine bastırdı.

O anda öpücüğünde hiç açlık yoktu.

Samimi ve biraz belirsiz, yumuşak ve tatlı bir şeydi. Hiçbir yere götürmeyen, sadece kendisi için olan bir öpücük.

Daha önce biriyle Cinna'yla öpüştüğüm kadar uzun süre öpüştüğümü sanmıyorum, kollarım sırtında aşağı yukarı kayıyor, saçlarını karıştırıyor, dudaklarım öpüşmekten neredeyse karıncalanıyor gibi hissediyordu.

Fizikseldi, evet, arzum hâlâ bedenimde canlı bir tel gibiydi, sikim hâlâ onun içinde geriliyor ve ağrıyordu.

Ama bundan daha fazlası vardı.

Sanki her geçen an içime yavaş yavaş battığını hissediyordum. Ta ki lanet göğsüm onunla dolana kadar.

Bu düşünce aklımdan geçerken, sanki o da bunu hissetmiş gibi, dudakları geri çekildi, gözleri açıldı, kalçalarıyla yavaşça sallanırken beni izledi.

İkimiz de birlikte derin nefesler aldık, bir şeyler hissediyorduk, bilmiyorum, farklı. Daha yoğun.

Cinna'nın karanlık bakışları beni tekrar derinlere çekerken benimkileri tuttu, ama aynı yavaşlıkta, aramızda orgazmdan daha fazlası, kelimelere dökebileceğimden daha fazlası olan bir şey inşa ediyordu.

Sanki düşünceler gözlerimden onunkilere geçiyormuş gibi, göz kapakları çırpınarak kapandı, onları kesti ve dudakları tekrar benimkilere yapıştı, o acı veren yavaş, derin vuruşlarla hareket etmeye devam etti.

Ellerim onun üzerinde kaymaya devam etti, o bizi uçuruma doğru buzul hızında götürürken bile doyamadığımı hissettim, bu sadece ikimiz de gerilene kadar hisleri yoğunlaştırıyor gibiydi, ikimiz de o kenarda, sallanıyorduk.

Ve sonra düştü, vücudu titriyor, duvarları sikimi sıkıyor, çığlıkları dudaklarıma çarpıyordu.

Beni de kendisiyle birlikte aldı, yavaş, patlayıcı bir tür orgazm ikimiz için de devam ediyor gibiydi.

Yine de sonunda, o üzerimden kayarken, ben elimdekileri atarken, içimden geçen garip, hüznü duyguyu tam olarak açıklayamadım.

prezervatif, sonra ona doğru yuvarlandı, onu zaten bana doğru kıvrılmış,
gözleri kapalı buldu.

Yalnız uyanana kadar anlamamıştım. Üzüntü mü?

Çünkü veda ediyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cinna

Taksinin arkasında otururken, şoförün dikiz aynasından bana endişeli bakışlar atmasını görmezden gelerek, muhtemelen henüz kapatma zahmetine girmediğim az sayıdaki çürüklerimden endişelenerek, oraya vardığımda makyaj malzemelerini daireme teslim ettirmeye karar verdiğimde, sinirlerim iliklerime kadar titriyordu.

Dav'de kalmak istedim.

İşte tam da bu yüzden gitmem gerekiyordu.

Taksi bir çukurun üzerinden geçerek tüm vücudumu sarstı ve kalçalarımın arasındaki hafif bir ağrıyla bana gitmek zorunda olmamın nedenlerinden birini hatırlattı.

Pişman olmadım.

Bunu söylemenin doğru yolu bu değildi.

Çünkü Davide'yle geçirdiğim tek gecenin, hayatımın geri kalanında fantezi malzemesi olarak kullanacağım şey olacağından oldukça emindim.

Sorun fiziksel eylem değildi.

Bana kesinlikle fiziksel olmayan bir şey yapma şekliydi.

Brooklyn'in öbür ucunda, şu anda bile neredeyse içimdeymiş gibi hissetmemi gibi bile yapamazdım. Sanki bunun bir olasılık olduğunun farkında bile olmadan benim bir parçam haline gelmişti.

Neredeyse bir aydır evim olan daireden uzaklaştıkça göğsümde garip, ağır bir his vardı. Bir iş arkadaşından, bir arkadaşına, daha fazlasına dönüşen adamdan.

Yatakta onun yanında yatarken, uykusunda nefes alışını izlerken, içimde biriken arzu beni yeterince korkutuyordu.

Sanki savaşı gidiyormuş gibi, sanki bir daha hiç öpemeyecekmişim gibi onu öpmemi sağlayan da aynı şeydi.

Çünkü o anda yapamayacağımı biliyordum. Yapamazdım.

Sahip olacağımız tek şey o geceydi.

Vücudum buna ne kadar karşı çıkarsa çıksın.

Dav yatakta düşündüğü kadar iyiydi. Söylentilere göre. Hatta daha iyiymiş.

Yani, eğer seks böyle olması gerekiyorsa, hayatım boyunca bir şeyler kaçırmışım demektir.

Elbette, daha önce de erkeklerle orgazm olmuşum. Ama hiçbirisi tüm bedenimi ele geçirmiş gibi hissettirmemişti. Sanki bu süreçte ruhumu sarsmıştı.

Bunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Taksiciye bahşış verdikten sonra kapıyı açıp binamın önündeki kaldırıma çıktığımda, sadece anısı bile mideme kramplar girmesine neden oluyordu.

Yaşadığım yerde özel bir seçim yaptım. Yani Brooklyn'in zorlu bölgelerinden birini. Birincisi, orası benim büyüdüğüm yerdi. İkincisi, suçlular her zaman oraya ait olmayan insanları arıyordu. Yerleşik bir güvenlik sistemine sahip olmak gibiydi. Neredeyse bir gün geçmiyordu ki biri gözüme çarpmasın ve bana birinin eşkalini gönderip orada benim için biri olup olmadığını sormasın. Bu yüzden olmaması gereken birinin ne zaman burnunu soktuğunu hep biliyordum.

Tabii ki suçluların çoğu arasında da pek fazla onur yoktu. Bu yüzden köşede parti uyuşturucusu satan yerel çetenin, ödeme yeterince büyükse beni anında satacağını da anlıyordum.

Yine de en azından çevrelerinin farkındaydılar, sıradan bir insanın fark edemeyeceği şeyleri fark ediyorlardı.

Parti uyuşturucu satıcılarından biri olan Drake çenesini bana doğru eğerek "Ne yapıyordun anne?" diye sordu, yüzüme bakarken başı yana eğilmişti. "Biri senin tadına mı baktı?"

"Kanla ödediler," dedim omuz silkerek. "Peki sen neden ? Ben her zaman ," diye yalan söyledim. Sorunsuzca, sorunsuzca. İyi bir poker suratı takınmadan suç dünyasında benim kadar yükseklerle

"Seni hiç görmedim."

"Meşguldüm," dedim.

"Bu duyguyu bilirim," diye onayladı, sonra biri ona ıslık çaldı, o da bana başıyla selam verdi ve yürüdü gitti.

Yalnız başıma kapıya doğru ilerledim ve anahtarımı şüpheli bir şekilde titreyen ellerimle içeri soktum.

Göz yaşartıcı spreyim ceketimin
cebindeydi. Bıçağım
pantolonumdaydı.

Dav'dan ödünç aldığım silah da belimdeki ödünç kılıfta ağır bir şekilde duruyordu.

Güven verici olmalıydılar.

Ama son kez saldırıya uğradığımda üzerimde silahlarım vardı. Hiçbir işe yaramamıştı.

Derin bir nefes aldım ve ne kadar tehlikeli olduklarını bildiğim bu düşünceleri geri püskürttüm.

Hayatımda ve kariyerimde bu kadar ilerlememin tek nedeni fazla düşünmememdi. O an harekete geçtim. İçgüdülerime ve yeteneklerime güvendim. Ölesiye endişelenmedim ve kafamda asla gerçekleşmeyecek senaryolar yaratmadım. Ve hiç kimsenin beni saf dışı bırakabileceğine inanmadım.

Hayalperest mi? Belli ki öyle.

Ama paranoya ya da korkunun beni ele geçirmesine izin vermememi sağlıyordu.

Asansöre doğru kayarken, kalbim göğüs kafesimi yumruklarken, birinin son dakikada aceleyle içeri girdiğini, beni oraya hapsettiğini ve ben donup kalırken ya da yeterince güçlü değilken işlerin hızla kötüye gittiğini hayal ederken, bunun üzerinde çalışmam gereken bir şey olacağı açıktı.

Kendi katıma çıkarken bunu kafamdan silkeledim ve koridorun sonunda oturan, sırtı duvara dönük, kulaklıkları kulaklarında, sallanarak oturan ve anne babasının yine kavga ederken çıkardığı sesleri bastırmaya çalışan gence başımı salladım.

Çocuğu hissettim. Onunla fark edebileceğinden daha fazla ilişki kurabiliyordum. Arada bir, uzun süre dışarıda kaldığını fark ettiğimde, benimle biraz yemek paylaşması için onu evime davet ederdim. Pek konuşmazdı. Ben de öyle. Ama aramızda bunu gereksiz kılan bir anlayış vardı. Belki bir gün, akıllıca olanı yapmaz, okulda çok çalışmaz ve iyi bir eğitimle mahalleden kaçmazsa, ona bir iş teklif eder, yükselmesine izin verirdim.

Anahtarımı kilidime sokmaya çalıştım ama basınç sadece kilitsiz değil, mandalsız kapımı da açmaya itti.

Panikle elim otomatik olarak silaha gitti, beni kimin görebileceğini umursamadan silahı çıkardım ve kapıyı sonuna kadar iterek açtım.

Evim hakkında yazılacak pek bir şey yoktu. Ve aslında Dav'in güzel evinde neredeyse bir ay geçirdikten sonra normalden daha da sade görünüyordu. Gerçi fazla bir şeyiniz olmadığında ortalığı derli toplu tutmak kolay oluyordu.

Ama evim kasırğa geçmiş gibi görünüyordu. Her şey yerinden oynamış, devrilmiş, ters dönmüştü.

Anasını siktiklerim.

İçeri girdiğimde çenem granite dönüştü, oturma odamdan geçerken sırtımı duvara dayadım, vestiyerimi kontrol ettim, sonra küçük mutfaktan geçip koridora ilerledim.

Önce banyoya girdim, orada raflar olmasına rağmen çamaşır dolabını kontrol ettim ve duş perdesini geri çektim.

Hiçbir şey.

Yatak odamdan çıktı.

Kapı kırıkta ama tekmeleyerek açtım, duvardan çatırtı sesiyle karnım sıkışarak içeri girdim ve dolabı kontrol ettim.

"Ne-" diye başladı bir ses, sesin üzerine döndüğümde kesildi, silahımı kaldırmıştım, kollarım titriyordu.

Koridordaki lanet çocuğu orada, boynunda kulaklıklar, kaşlarını kaldırmış halde bulmak için.

"Whoa."

"Tanrı aşkına. Birine böyle sinsice yaklaşma," diye tersledim, sesimin ne kadar hırçın çıktığını umursamadan. Umursayamayacak kadar korkmuştum. "Hey, buraya gel," dedim.

"Neden?" diye sordu ama çoktan bana doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Benim için yatağın altını kontrol et," dedim ve silahı ona uzattım. "Oraya inemem," diye açıkladım.

Beni şaşırtarak silahı aldı ve dizlerinin üzerine çöktü, basit metal karyola çerçevesinin altına bakarken başı neredeyse halıya değiyordu.

Kaburgalarım kendime itiraf etmek istediğimden daha fazla acıyordu. Dav'in bir gece önce beni acımasızca becermesinin bir sonucu olduğuna emindim.

Yine de şikayet etmiyordum.

Davide'nin karanlık tarafı beni hep cezbetmiştir.

Bu, varlığından haberdar olmadığım ama bir parçası olmaktan mutluluk duyduğum bir yönüydü.

Ama sadece bir gece için.

Bir daha asla.

"Bir şey yok," dedi çocuk, ayağa kalktı ve silahımı bana geri verdi. "Biri zorla girmiş, ha?" diye sordu.

"Sanırım kim olduğunu görmedin."

"Hayır ama okula gidiyorum," dedi omuz silkerek.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"On beş," dedi, ben gülümsememeye çalışırken cılız, sıska küçük çocuk göğsünü şişirerek.

Muhtemelen büyüyünce yakışıklı biri olacaktı. İyi bir kemik yapısı ve koyu yeşil gözleri vardı. Ama o kadar cılızdı ki, kuvvetli bir rüzgâr onu uçuracakmış gibi görünüyordu. Üzerinden sarkan bol kıyafetler de pek yardımcı olmuyordu.

"Bir adın var mı?" Ben sordum.

"Arkadaşlarım bana Spike der," diye iddia etti çenesini kaldırarak.

"Hayır, ," diye . "Bana gerçek bir isim ver, evlat." "Joel."

"Pekala, Joel. Sana bir teklifte bulunacağım," dedim ve koridorun kapısını kapatmak için oturma alanına geri döndüm, ancak önce paranoyakça bir tarama yapmadan önce değil.

"Dinliyorum."

"O koridorda kışının üstünde oturuyorsun, ne? Eve geldiğin andan sabahın ikisine ya da üçüne kadar mı?"

"O konuda," diye kabul etti.

"Size numaramı verirsem, evime göz kulak olmanız ve kapıma gelen birini gördüğünüzde bana mesaj atmanız için size ödeme yapabilir miyim?"

"Ne kadar konuşuyoruz?"

"Şu anda sahip olduğundan daha fazla," dedim ama gülümsüyordum. Ne diyebilirim ki? Biraz açgözlü ve daha fazlasına aç olan kaba insanları severdim. Bana gençliğimdeki halimi hatırlatıyordu. "Haftada iki elli," diye teklif ettim.

"Tamamdır," diye kabul etti.

"Ama izlerken yakalanmamalısın," dedim ve Dav'ın ısrarlarından beri haftalardır Dav'ın evinde dolu duran cüzdanıma uzandım.

Her şeyin parasını ödemek için. Evimde sakladığım ve aramam gereken para vardı. Ama izleyen gözlerle değil.

"Ben her zaman kendi işime bakarım," dedi omuz silkerek. "Ama ben öyle değilim," diye itiraf etti.

"Güzel. Çünkü açıklamalar çok makbule geçer ama bunu belli etmeyin," dedim.

"Benim işim değil ama kamera bulabilirsin gibi görünüyor," dedi. "Sen ne biçim bir iş adamısın, daha yeni girdiğim işi kaybetmeye sana verdi mi?" Ona parayı uzatarak sordum. "Kameralar iyidir ama ben gözleri tercih ederim. Aşağı indiklerinde pencereden bakıp nereye gittiklerini bana bildirebilirsin. Kameralar bunu yapamaz."

"Yalan söyleyebilirim. Kameralar yalan söyleyemez."

"Sen küçük bir pisliksin," dedim ama ona gülümsüyordum. "Önümüzdeki birkaç saat içinde birkaç teslimatım olacak. Bugün görürsen bana mesaj atmana gerek yok."

"Anladım," dedi ve kapıya doğru giderken başını sallayarak parayı gizlice kenara koydu.

"Hey, evlat," diye .

"Evet."

"O paranın birazını kendine yiyecek almak için kullan. Kendi kışına düşecek gibi görünüyorsun."

Buna karşılık, koridora doğru ilerlerken küçük bir gülümseme aldım.

Kapıya koşup kilitleri açmadan önce müziği tekrar açtığından emin olana kadar bekledim, tekrar tam bir nefes alabileceğimi hissetmeden önce dakikalar geçti.

Sakinleşmem gerekiyordu.

Bir yanım bunu bekliyordu.

Tabii ki kaçtıktan sonra beni bulup başladıkları işi bitirmek isteyeceklerdi. Bakacakları ilk yer benim dairemdi.

Belki de gelmediğimde kızdıkları için atmışlardır.

Yukarı.

Ama bir şey arıyor olma potansiyelleri vardı.

Evimin etrafında dolaştı, saklandığım yerleri kontrol etti, resmi belgelerimi, nakit para zulalarımı ve hatta sahte kimliklerimi ve bir ton para ödediğim şeyleri buldu.

Anlayabildiğim kadarıyla hiçbir şey eksik değildi.

Cüzdanıma biraz daha para koyduktan sonra oturup ihtiyacım olan makyaj malzemelerini sipariş ettim. Kapı için birkaç yeni kilitte birlikte. Pencereler için hareket alarmları. Ve hemen hemen her yere saklanabilecek kadar küçük birkaç kamera.

Teslimatları beklerken dairemi eski haline getirdim, sonra da yeni kilitleri taktım. Ana kapıma üç tane daha. Ama iki tane de yatak odama. Ve bir tane de banyoma.

Yatak odamın dışında bir yangın merdivenim vardı. Tabii, dibine yakın bir yerde kırılmıştı, ama bu özelliği her zaman hoşuma gitmiştir. Kimsenin tırmanıp bizi gözetlemek ya da evimize girmek için kullanamayacağı anlamına geliyordu. Ama yine de acil bir durumda kullanabilirdik. Elbette, düşmek canımızı yakabilirdi. Belki bir kemiğiniz bile kırılabilirdi. Ama hayatta kalırdınız.

Banyodaki kilitlere gelince, bunun nedeni orada çıplak, yalnız ve çok savunmasız olma fikrinin cildimi karıncalandırması ve mideme kramp girmesiydi.

Kilitleri taktırdıktan sonra bile, suyun ısınmasını beklerken içeri girip kıyafetlerimi çıkarmak olması gerekenden daha sinir bozucuydu.

Ama korkunun hayatımı ele geçirmesine izin veremezdim.

Bu yüzden kendimi zorla duşa soktum ve spreyin üzerimdeki Dav kokusunu temizlemesine izin verdim, sanki onun son küçük parçasını kaybetmek göğsümü endişe verici, alışılmadık bir şekilde ağrıtmıyormuş gibi davrandım.

Ve eğer silah tüm bu süre boyunca küvetin çıkıntısında durduysa Olsun.

Bunu bitirdikten sonra, makyaj malzemelerini karıştırmak için elimi denedim. Sonunda doğru renk tonunu buldum, ardından internette bulduğum talimatları izledim ve biraz kapatıcı uygulamadan önce doğru morluk tonlarına lavanta ve yeşil renk düzelticileri sürdüm ve son olarak fondöteni uyguladım.

Tüm yüzüm nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. Ama yüzüme ne kadar parlak bir ışık tutarsam tutayım, morlukları artık göremiyordum.

Önemli olan tek şey buydu.

Bir de kaburgalarımı sararak iyi bir iş çıkarmıştım, böylece etrafta dolaşırken akıllanmıyorlardı.

Çünkü hayatıma geri dönme vakti gelmişti. Ve bundan da öte, işime.

Adamlarıma bakın.

Herkesin hâlâ buralarda olduğumu, hâlâ işin başında olduğumu, hâlâ birileri işleri berbat ettiğinde birkaç kafa tokuşturmaya istekli olduğumu bildiğinden emin olun.

Diğer şeylere gelince, saldırımla ilgili şeyler ve bunun için bazı pisliklere borçlu olduğum intikam?

Evet, ben de bununla başa çıkmayı planlıyordum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dav

Gitmeden önce kendini dairemden silmişti. Ve dürüst olmak gerekirse, bu neredeyse yokluğu kadar kötüydü. En azından bir yerlerde ondan izler bulsaydım - sehpanın saç bağları, banyoda diş fırçası ya da deodorantı, hatta unutulmuş bir parça kıyafet - geçen ay hiç yaşanmamış gibi hissetmezdim.

Ama kesinlikle her şeyi almıştı. Kabul ediyorum, başlangıçta pek bir şeyi yoktu. Ve açıkça görüldüğü üzere, dayak yemiş ve kanlar içinde ortaya çıktığında giydiği kıyafetle oradan ayrılmıştı.

Yine de onun soğuk vedasının nasıl içime işleyeceğini tahmin edememiştim. Ben.

Öyle ki, tam üç hafta sonra, hala kendimi biriymişim gibi hissediyordum. Düşündüğümde karnıma tekmeyi bastı.

İtiraf etmekten utanıyorum, kendimi bir iki kez onun mahallesinde buldum, herhangi bir iş ortağımın ya da halledebileceği bir şey yaptım, sadece ona hayatının içine girmeye çalıştığımı hissettirmeyecek bir şekilde onunla karşılaşabilirim diye.

Ama şans yok.

Buralarda olduğunu biliyordum.

Çocuklar onu sürekli gördüklerinden, artık hiç uyumuyor gibi görüldüğünden, ayağı takılıp kendini tutmaya çalışırken bileğini 'burktuğunu' iddia ettiğinden bahsediyorlardı. Sanki Cinna romantik komedilerdeki sakar başrol oyuncularından biriydi.

Yine de hâlâ korseyi takıyor olmasına sevinmiştim. İnatçı kıçının eve gelir gelmez çıkaracağını düşünmüştüm.

Kaburgalarını merak etmekten kendimi alamıyordum. Daha iyiler miydi? Onu çok sert sikerek ilerlemelerini engellemiş miydim?

"Seni kaybettim mi?" Elian'ın sorusu beni o ana geri döndürdü ve onu kaşları çatılmış bir halde bana bakarken buldum.

"Bir an için evet," diye itiraf ettim, çünkü dikkatimi verdiğimi iddia etmenin bir yolu yoktu. "Ne diyordun?"

"Rusların son zamanlarda büyük hamleler yaptığına dair bir şey duyup soruyordum," dedi.

Şehirdeki tek organize suç örgütü biz değildik. İtalyan mafyası en kötü şöhretli olanı olabilir. Hakkımızdaki tüm o gösterişli filmler. Bazı bitik polislerin ve savcılarının hepimizi şehirden kovduklarını iddia ettikleri tüm belgeseller. Her zaman birileri Cosa Nostra hakkında atıp tutardı.

Ama biz sadece bir örneğiz.

Japon Yakuza'sı vardı. Çin Triad'ı. İrlanda mafyası. Doğu Avrupa ekipleri. Ve tabii ki Rus Bratva.

Bir süredir bölgemizde sinir bozucu bir İrlandalı çeteyle uğraşıyorduk. Renzo'nun her zaman gözünün üzerinde olduğu, nabzını tuttuğu bir şeydi.

Ama şimdiye kadar Ruslar bizim bölgemizden uzak durdular.

"Hayır, hiçbir şey duymadım," diye itiraf ettim. "Ama ben pek dinlemedim," diye ekledim. "Hâlâ masaj salonu saçmalığı mı yapıyorlar?" Pencerelerinde masum görünümlü spa resimleri olan binaları düşünerek sordum. Ama web sitelerine bakarsanız, hepsi bir Rus güzellik yarışmasında yarışmacı olabilecek gibi görünen "masaj terapistleri" ile doluydu.

Genel olarak, dünyanın en eski mesleği olan seks işçiliğinin günümüzdeki varyasyonlarıyla bir sorunum yoktu. Bilirsiniz, kontrolün kadınlarda olduğu ve her şeyin güvenli olduğu yerler. Sadece kızları döven ve onlara ilaç veren tacizci pezevenklerin olduğu yırtıcı şeylerden hoşlanmıyordum.

Bratva'nın ne tür bir operasyon yürüttüğüne dair hiçbir fikrim yoktu, çünkü onlar da en az mafya kadar -hatta daha fazla- ağzı sıkı insanlardı.

Ama buralarda daha büyük ve daha güçlü hale geliyorsa, sadece tüm zararlı şeyleri yapmadıklarını umabilirdim.

"Ne tür hareketler?" Ben sordum. "Başka iş kollarına mı?"

"Mesele de bu. Bir türlü anlayamıyorum. Renzo da bunu araştırmamı istiyor. Ama onların işine burnumu sokmaya başlarsam..."

"Senin için hemen keserler," diye bitirdim.

"Kesinlikle," diye onayladı, biz oraya varmadan önce verdiği siparişlerin bir kısmını getiren tezgâhın arkasındaki adama başını sallayarak. Muhtemelen dükkânda tavuk, köfte ve patlıcanlı parmesanlı sandviç kalmamıştı.

Son gittiğimden beri Renzo'nun evindeki ilk buluşmamızdı ve dürüst olmam gereken herkese yalan söylemiştim. Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kadın için.

İşin boktan tarafı ise, gitmek istememin asıl sebebinin onu görmek olmasıydı.

"Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu bir kadın, tezgâhın arkasında birdenbire belirip bana megawatt gücünde bir gülümsemeyle bakarak.

"İşte bu," dedim, Elian parayı adama uzatırken kutulardan birini aldım, sonra diğerini kaptım. "Ne?" diye sordum. Sokağa çıktığımızda Elian'ın bakışlarını profilimde hissederek sordum.

"O kadın seninle göz göze geldi ve sen onun numarasını almayı bırak, farkına bile varmadın," dedi kaşlarını çatarak.

Dürüst olmak gerekirse, onun varlığını bile fark etmemiştim.

"Yemeği hâlâ sıcakken Renzo'nun evine götürmeliyiz," dedim ve omuz silktim.

"Bir keresinde açık hava kafesinde oturan bir kadınla konuşmak için hareket bir taksiden atladığınızı görmüştüm."

Eğlenceli bir hafta sonu geçirmişti.

Muhtemelen hala bir yerlerde numarası vardı.

Yapmam gereken şey onu bulmak, aramak ve başka bir kadının içinde kaybolmaktı.

Ama nedense bu fikir hiç çekici gelmiyordu.

Yetişkin hayatımda bir kadınla bir gece geçirmediğim kadar uzun süre kaldığımı hiç sanmıyorum. Belki de bu, ne kadar huzursuz ve odaklanmamış olduğumu açıklıyordu.

"Sadece ilgilenmiyordum," dedim. "Benim tipim değildi."

"Birincisi, çok güzeldi," dedi Elian gözlerini devirerek. "İkincisi, *kadın* senin tipin."

Bu konuda yanılmadı. Tüm şekiller, boyutlar, yaşlar, seçici değildim. Zaten her zaman görünüşten çok enerjiye ilgi duymuşumdur.

"Sen... biriyle mi görüşüyorsun?" Elian ben yürümeye başlarken, ipucunu anlamasını ve konuyu kapatmasını umarak sordu.

"Ben mi?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

"Biliyorum. Normalde sana bunu sormayı düşünmezdim bile," dedi. "Ama bir şeyler ters gidiyor. Son toplantıda bile öyle düşündüm."

"Kimseyle görüşmüyorum," dedim, Renzo'nun binasına vardığımızda içeride konuşacak ve bana cevaplamak istemediğim soruları sormayacak başkalarının olacağını bildiğim için sevindim.

Daireye girerken bakışlarım kalabalığı taradı, kendime sadece etrafta kimlerin olduğunu anlamaya çalıştığımı söyledim ama Cinna'yı aradığımı biliyordum.

Ama orada değildi.

Müzik başladığında ve yemeklerin çoğu yenildiğinde değil. Diğer tüm kaptanlar gelmiş gibi görüldüğünde bile.

Panik, omurgamdan yukarı doğru kayan, sonra boğazımı saran ve her geçen an daha da sıkılaştıran bir şeydi.

Ona başka bir şey mi oldu?

Bu pisliklerin peşinden gitmiş ve yine yaralanmış mıydı? Ya da daha kötüsü?

Hepsi kahrolası gururum önce ona ulaşmama, evine gidip onu kontrol etmeme izin vermediği için mi?

Yirmi dakikadır kendimi azarlıyordum ki birden kapı açıldı ve o karşımdaydı.

Onu görmek bile içime bir yumruk gibi inmişti, bakışlarım onu taramaktan başka bir şey yapamıyordu. İlk olarak, iyi olduğundan emin olmak için. İkincisi, elbette, sadece oyalanmak için, zihnim onun altımda ve üstümde olduğu anılarla yanıp söniyordu. Her zamanki gibi giyinmişti; kıvrımlarını saran siyah bir kot pantolon, topuksuz, yıpranmış siyah botları ve bir çeşit sade siyah gömleğinin altına bomber ceket giymiş.

Benim aksime, bakışları kalabalığın içinde dolaşmıyordu. Bunun nedeninin beni görmek istememesi, göz göze gelmek istememesi, bana doğru ilerlemek zorunda kalması, bizi ele vermeyen bir konuşmaya zorlamak istemesi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Ceketini silkti ve bara doğru ilerlemeden önce kapının yanındaki askıya astı.

"Geri geleceğim. Yeniden doldurmam lazım," dedim içinde durduğum küçük çembere. Hiçbirine dikkat etmemiştim, bu yüzden geri dönmediğimde beni fark etmemişlerdi bile.

"Lore, seni muhteşem yaratık," dedim, o da bara doğru ilerlerken yanına yaklaşıp. "Sana içecek bir şeyler hazırlayayım mı?" Patronumuzun karısının içkilerini alkolün tadını maskeleyecek kadar meyveli sevdiğini bildiğim için sordum.

"Elbette," dedi ve Cinna'nın büyük bir viski doldurduğu barın arkasına geçerken bana gülümsedi.

Ben de ilk başta onları öyle gördüm çünkü eli şişeye sarılmıştı.

Parmak eklemleri kırılmıştı.

Yani, üzerinde küçük yaralar olan bir kaptan görmek nadir değildi. Durum gerektirdiğinde yine de ellerimizi kirletirdik. Renzo'nun kendisi bile ara sıra şiddete başvururdu, her ne kadar bunu kolayca dışarıdan temin edebilse de. Ama onunkiler özellikle çok kötüydü. Sanki uzun zamandır birileri üzerinde çalışıyormuş gibiydi.

"Biri sana yine güzel demeye mi cüret etti?" Eline dikkatle bakarak sordum, ama konuyu hafif tutmaya çalıştım.

Keşke dairenin ışığı daha iyi olsaydı. Yüzünü incelemek, başka yaralarını makyajla kapatıp kapatmadığını görmek istedim.

"Oh, Tanrım. İlk yardım malzemelerine ihtiyacın var mı?" Cinna içmek için bardağını kaldırırken Lore parmak eklemlerini fark ederek sordu.

"Onları daha önce temizledim," dedi Cinna ve kendimi onun sesine doğru eğilmiş hissetmem çok acınasıydı.

"Oh, güzel," dedi Lore, içkisini hazırlamayı bitirdiğinde. "Seni yıllardır görmemiş gibiyim," diye devam etti. "Sana mesaj attım," diye ekledi, Lore gibi utangaç biri için biraz sivri ses tonuyla.

İki kadın olabildiğince zıt kutuplardaydı. Patronun karısı tatlı, kendinden emin olmayan ve utangaçken, Cinna sert ve kendine güvenen biriydi ve onun kendini göstermek için mücadele ettiğini hiç görmemiştim. Ama her nasılsa, Lore ve Renzo'nun evliliğinin başlangıcında, Cinna ile aralarında bir tür büyük kız kardeş, küçük kız kardeş bağı oluşmuştu.

Bu son zamanlarda açıkça gerildi.

Cinna'nın benden kaçması bir şeydi. Lore'dan uzaklaşması ise tamamen başka bir şeydi.

"Sen yaptın. Özür dilerim. Ben... meşguldüm," dedi Cinna. "Bu hafta kahve içebiliriz," diye ekledi.

"Söz veriyorum sana sipariş verdirmeyeceğim," dedi Lore, kahvesini tatlı ve Cinna'nın sipariş etmeyi utanç verici bulacağı şeylerle dolu olarak seviyordu.

Cinna bu kez arkadaşına küçük bir gülümseme atarak, "Elbette atacaksın," dedi.

"Kızlar toplantı mı yapıyor?" Saff diğer iki kadının arasına girerek sordu.

"Evet. Sadece kızlar," diye onayladım, Saff'tan göz devirmesi aldım.

"Kitabı beğendin mi?" Lore Saff'a kaşlarını kaldırarak sordu. Bu genç, ateşli kaptan hakkında bilmediğim bir şeydi. Okumayı seviyor muydu?

"Bak Lore," diye başladı Saff, nefesini içine çekerek. "Canlı seks sahnelerinin hepsini takdir etsem de," diye devam etti Lore'un yanaklarının kızarmasına neden olarak, "çok daha fazla şiddete ihtiyacı vardı. Yani, özür dilerim, bunlar sürekli savaşıyor klanlar ve kimsenin kafası kesilmiyor mu? Gerçekçi olun."

Lore küçük bir kahkaha attı. "Pekala, senin için daha fazla işkence içeren kitaplara göz kulak olacağım."

"Tek istediğim bu," diye kabul etti Saff. "Yani, eğer ana karakterler hâlâ çok detaylı seks maceraları yaşamak istiyorlarsa, belki de düşmanlarının kanına bulanmışken... oh, kime kaşlarını kaldırıyorsun?" Saff bana bakarak sordu. "Sanki bu odadaki en büyük fahişe sen değilmişsin gibi."

Saff bunu söylediğinde Cinna'ya bakmak istedim ama cesaret edemedim. Hele de Saff'ın beni okumaya hakkı çok daha iyi olduğu ortadayken.

"Bu gece pizzacıda kendisiyle flört eden güzel bir kadını görmezden geldiğini duydum," dedi Lore, dedikodulardan haberdar olmanın heyecanıyla.

Lanet Elian.

O ve patronun karısı yakındılar. "Sen mi?" Saff gözlerini kocaman açarak sordu.

"Yemeği buraya geri getirmemiz gerekiyordu," diyerek konuyu .

"Önemli bir toplantıya üç saat geç kaldığına dair bir hikaye duymamış mıydım, çünkü bir ara sokakta iki kadınla yatıyormuşsun?" Saff sordu.

İsa.

O anda isteyeceğim son şey, Cinna orada dururken geçmişimdeki kadınlar hakkında konuşmaktı. Bu onun yapmadığı bir şey değildi.

zaten biliyordum. Ama bilmiyorum, şimdi farklı hissediyorum.

Sorun şuydu ki, birisi bu hikayeleri gündeme getirdiğinde ben de bu hikayelere eğiliyordum. İnsanların benden beklediği buydu. Bu yüzden omuz silkip geçemezdim.

"Ara sokaktaki bir *minibüsün* arkasındaydı," diye açıkladım.

Ama ben konuşmaya başlar başlamaz Cinna arkasını döndü ve uzaklaştı.

Bir yanımda bunun sebebinin beni başka kadınlar hakkında konuşurken duymak istememesi olduğuna inanmak istiyordu. Diğer yanımda ise sesimi hiç duymak istemediğinden endişeleniyordu.

Bir süre Saff ve Lore ile orada kapana kısıldım. Belki de en iyisi buydu. Cinna'nın peşinden kayıp bir köpek yavrusu gibi gitmemi engelledi.

Ama telefonunu cebinden çıkarıp biraz sessizlik için Renzo'nun ofisine daldığını gördüğümde, bir TV dizisi hakkında tartışan, ikisi aşk ilgisi konusunda anlaşmazlığa düşen, Lore'un onları sevdiği ve Saff'ın kahramanın dizinin kötü adamı gibi en az onun kadar belalı birine ait olduğu konusunda ısrar ettiği kadınların yanından ayrıldım.

Gittiğimi bile bilmiyorlardı.

Şüpheli görünmemeye çalışarak ofise doğru ilerledim, kapıyı iterek sonuna kadar açtım ve Cinna telefonundan başını kaldırıp beni fark edemedi kapıyı kapatıp kilitledim.

Ona doğru yaklaştım, telefonunu alıp masanın üzerine koydum, sonra arkasına uzanıp ensesindeki saçlarından bir tutam aldım ve başını bana doğru kaldırdım.

Bu kadar yaklaşmışken gözlerinin parladığını saklamasına imkân yoktu.

"Ne yapıyorsun?" dedi, küstah olmaya çalışarak, ama sesi zaten arzu ile kalın geliyordu.

Dudaklarım karşılık olarak onunkilere çarptı, sert ve aç ve haftalardır hissettiğim kadar çaresiz, onun sayesinde.

Dişlerim alt dudağını ısırdı ve duvara çarpana kadar onu geri çekerken ondan düşük bir inilti çıkardı.

Boştaki elim dışarı çıktı, kalçalarının arasına bastırdı.

"On adım ötede insanlar var," diye ısrar etti, nefessiz ve muhtaç bir halde. "O zaman sessiz olman gerekecek," dedim, dudaklarımı tekrar onunkilerin üzerine mühürleyerek.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cinna

"Sadece git," diye tersledim, birkaç saat önce sandalyeye bağıladığım adamın bileklerindeki fermuarları keserken, bazı lanet cevaplar almaya niyetliydim.

Üç hafta.

Üç haftadır tek bir ipucu bile yok.

Omzumun üzerinden baktığım, gölgelerden atladığım, rotalarımı ve rutinimi değiştirdiğim üç hafta.

Uyuyamamaktan.

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, bu sadece kısmen saldırganımın hatasıydı. Bu sorunun aslan payı belli bir mafya babasına, onun hınzır ağzına, mükemmel sikine ve beni zahmetsizce dünyayı sarsacak kadar yoğun orgazmlara sokabilmesine aitti.

Korku bir süre uykuya dalmamı engellese de, beni terli ve dokunmak için can atarak uyandıran seks rüyalarıydı.

Sahip

olamayacağımı. Bir
daha asla.

Yalan söylemeyeceğim. Arzu o kadar güçlüydü ki, biraz rahatlamak için dışarı çıkıp başka bir adam bulmayı ve onu yatağa atmayı düşündüm.

Ama bir şey beni engelledi.

Dikkate almamayı seçtiğim bir şey.

Ben de kendime yalan söyledim ve işle çok meşgul olduğumu, zamanımı yatakta harcayamayacağımı söyledim.

"Ben... Ben... Özür dilerim Cinna," diye mırıldandı Tobias, gömleğinin kolunu burnunun altına silerken kumaş kıpkırmızı oldu.

Öyleydi. Üzgünüm. Ve görünüşüne bakılırsa bir süre daha öyle kalacaktı. Ama dürüst olmak gerekirse, tam bir aptal olması dışında üzülecek pek bir şeyi yoktu.

O, benim üç haftalık bitmek bilmeyen bir çalışmanın sonucuydu. Saldırganların kim olduğunu bulmak için uyduruk ipuçlarının peşine düştüm.

Bu özel ipucu, saldırganlarımdan biri, lanet olası çalıntı telefonum ve onları hackleyebilmesiyle tanınan yerel bir adam olan Tobias ile ilgiliydi.

Ama Tobias'a kadar vurursam vurayım, orada olmayan bir anıyı serbest bırakamazdım. Saldırganım düzinelerce kişiden biriydi, Tobias'ın üzerinde çalıştığı tüm telefonlar çalındığı için onun hakkında kayda değer bir şey yoktu.

Yine de, bir güvenlik kamerasına sahip olmak ya da bir tür kayıt tutmak o moronu öldürür mü?

uğrayıp eklemlerimi temizlemek için biraz antiseptik aldıktan sonra Renzo'ya doğru yola çıktım.

Her geçen adımda midem daha sıkı düğümlere ayrılıyordu.

Çünkü bu gece terli rüyalarımın yıldızıyla karşılaşmamamın imkânı yoktu. Haftalardır onun takıldığı yerlere adım atmamaya dikkat ettikten sonra.

Aptalca davranıyordum.

Renzo'nun dairesine giderken kendime lanet ediyordum.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Bunun yerine, kafamın içindeki dırdırcı sesi bastırmak için kendime bir ya da iki içki alırdım. Ama flört edip aptallaşacak kadar çok içmezdim.

Tıklım tıklımdı. Buluşmalar her zaman öyleydi. Özellikle de Renzo'nun artık boş zamanlarının çoğunu birlikte geçirmek istediği bir karısı olduğu için sık olmadıkları bu günlerde. Bu yüzden ne zaman bir buluşma olsa, herkes gelip yeniden bir araya gelme ihtiyacı hissediyordu.

Onu hemen fark ettim.

Yemin ederim, adamın üzerinde adeta bir işaret feneri vardı ve insanlarla dolu bir odada bile onu fark etmem için beni çağırıyordu.

Onu, birinin ona söylediği bir şeyi başıyla onaylarken görmek seksimin sertleşmesine neden oldu.

Homurdanarak ceketimi çıkardım, diğerlerinin yanına astım, sonra da bara doğru ilerledim, gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Ama tabii ki takip etmek zorundaydı.

Dav hakkında bildiğiniz bir şey varsa, o da sikmek istediği kadınlar söz konusu olduğunda adamın kemikli bir köpek olduğuydu.

Görünüşe göre, seni çoktan becermiş olsa bile.

Ama sonra Saff bana onun kadınlar konusunda nasıl av köpeği olduğunu hatırlatan bir yorum yaptı.

Ona bakmadım.

Yapamadım.

İçimde haftalarca süren ihtiyacı açığa vurma riski çok fazlaydı.

Ben de tek şeyi yaptım.

Uzaklaştım.

Zaten kimse benimle konuşmuyordu.

Birkaç tur attım, Renzo, Elian, Rico ve kendi ekibime alamadığım için biraz tuzlu olduğum yeni çocuk Coal ile görüştim.

Tam dışarı çıkmak üzereydim ki bir dizi mesaj geldi, müzik ve konuşma karmaşası arasında doğru düzgün düşünebilmek için Renzo'nun ofisine girdim.

Dav'in bunu beni köşeye sıkıştırmak için bir fırsat olarak değerlendireceğini bilmeliydim.

Ama ben daha ona dairesindeki o son geceyi unutturmak için söyleyecek kötü bir şey bulamadan dudakları üzerimdeydi.

Ve bana dokunduğu anda, ondan uzak durmak için sahip olduğum tüm kararlılık buharlaştı.

Eli kalçalarımın arasına girdiğinde, son birkaç haftadır duyduğum özlemin her zerresi geri geldi. Sonra ikiye katlandı.

Bir kahkaha korosu beni bir an için kendime getirdi.

"On adım ötede insanlar var," diye ısrar ettim.

"O zaman sessiz olman gerekecek," dedi, dudakları tekrar dudaklarımın üzerinde kenetlendi ve daha fazla itiraz etmemi engelledi. İçimde hiç itiraz kalmamıştı.

Bunu karşı koyamayacak kadar çok istedim.

Parmakları kot pantolonumun malzemesine daha sert bastırdı, ancak baskı, dudaklarına karşı homurdanmamı sağlayarak aramızda büyüyen ağrıyı hafifletmek için çok az şey yaptı.

Eli yukarı doğru kayarak düğmemi ve fermuarımı açıp pantolonumun ve külotumun altından geçerek çıplak tenimle alay ederken ağzının benimkine karşı bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim.

Yemin ederim parmağı klitorisime değdiği anda neredeyse boşalıyordum. İşte bu kadar muhtaçtım.

Parmakları aşağı doğru kayarak içime girdi, avuç içi klitorisime bastırırken dudakları iniltimi bastırdı.

Utanmadan ona karşı sallandım, içimdeki baskıdan kurtulmaya çalıştım.

"Benim için sırlsıklam oldu," dedi Dav, dudakları benimkilerden kopup boynuma yapıştı.

"Dav," diye inledim, elim göğsünden aşağı kayarak sert uzunluğunu kavradı, duvarlarım onu tekrar içimde hissetme fikriyle sıkıştı.

"Henüz değil," dedi. "Önce parmaklarıma, sonra ağzıma, sonra da sikime boşalacaksın."

Dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı, parmakları döndü, eğrildi ve g-noktamı okşamaya başladı, beni daha hızlı yukarı itti, beni o kenara itti, sonra beni gönderdi.

Dizlerinin üzerine çöküp pantolonumu çekerek parmaklarıyla beni tekrar sikmeye başladığında zevk hala içimde yükseliyordu.

Başını eğip ağzını bana dayamadan önce muhteşem gözlerindeki açlıkla bana baktığında içimde bir beklenti oluştu.

Ellerim saçlarına gömölürken bařım duvara çarptı, geri çekilmeyi dūřünmesi ihtimaline karřı onu kendime dođru tuttum.

Ancak Dav hakkında söylenebilecek tek bir şey varsa, o da bir kadının altına yatmaktan gerçekten zevk alıyor gibi görünenneydi.

İnlemelerime karşı küçük gümbürtülerle cevap verdi, klitorisime titreşti, beni diliyle, dudaklarıyla ve parmaklarıyla çalıştırmaya devam ederken hisleri yoğunlaştırdı.

Hâlâ bir orgazmın etkisinden kurtulmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum ve o beni hızla bir diğerine doğru sürüklüyordu, göğsüm sıkışıyor, inlemelerim daha yüksek sesle ve daha az kontrollü çıkıyordu.

Kasıldığımı, yaklaştığımı hissedenden Dav'ın dudakları klitorisimin etrafına kapandı ve emdi, doruk noktası içime çökerken bir nefeste boğulmama neden oldu, parmakları g noktamı çalıştırırken, yoğunlaştırırken, sürüklerken, küçük flaşlarla klitorisimi emerken dalgalar beni tekrar tekrar altına çekti, titreyen bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar, nefes nefese kaldım, tırnaklarım sadece kendimi ayakta tutmaya yardımcı olmak için omuzlarına kazıyordu.

Dav ayağa kalkmadan önce serbest bırakılmamı yalayıp yuttu, dudaklarında tatmin olmuş küçük bir sırıtış vardı.

Buna kızamadım bile. O lanet bakışı hak etmişti.

"Boşaldığında çok tatlı oluyorsun," dedi, yüzü boynumdaydı ve sert aleti karnıma bastırıyordu.

Bana yaşattığı akıl almaz orgazmlara rağmen onu hissetmek için yanıp tutuşan cinsel organım tepki olarak sertçe sıkıştı.

Bu yeterli değildi.

Asla yeterli olmazdı.

Hatırladığım ve hayalini kurduğum gibi tekrar içime girene kadar olmaz.

Elim dışarı çıktı, kemerini çözdü, sonra düğmesini ve fermuarını çözdü, sonra içeriye uzanıp sikini çözdü, elimi kalın uzunluğunun etrafına sardı, vücudunun zevkle nasıl sarsıldığını hissettim.

Bir süre elimle onu okşadım, vücudunun gerilme şeklini, nefes alışının sığlaşmasını ve düzensizleşmesini, küçük inilti çıkarmasını sevdim.

"Eğer dikkatli olmazsan, amın yerine eline boşalacağım," dedi ve kulak mememi ısırarak bir heyecan daha gönderdi. Serbest kalan elim arka cebini karıştırmaya başladı. Cüzdanını arıyordu. Ama bu sırada kıcını biraz tutmuş olabilirim ve biraz da

Bunun üzerine kıkırdadı.

Cüzdanı benden aldı, prezervatifi çıkardı, sonra elimi itti, böylece korumayı kaydırabildi.

Sonra bana uzandı, beni kendisinden uzaklaştırdı.

Bir eli omzumu kavrarken diğeri sikini tuttu, dudaklarımın arasında kaydırды, kendini ıslattı, sonra geri kaydırды ve bastırды.

Dalga geçiyorum, gerçekten.

Beni geri itiyor, kıvrandırıyor, inletiyor.

Boşuna.

"Becer beni Dav," diye yalvardım, sesim havadar ve çaresizdi. Aleti biraz içeri doğru bastırды, sonra geri çıktı.

Nasıl bir oyun oynadığını biliyordum.

Ama gururum umurumda olmayacak kadar muhtaçtım.

"Lütfen."

İçime daldı, sert bir hamleyle beni dibine kadar içine aldı. Eğer omzumdaki eli olmasaydı, beni yüzüstü duvara çarpabilirdi.

"Siktir," diye tısladı Dav, derin bir duraksamayla. "Siktir," diye ekledi, eli kık yanağıma masaj yaparken sesi daha yumuşaktı. "Senin mükemmel amını özledim,

Cinna," dedi geri çekilirken, sonra tekrar içeri daldı. Ve tekrar. Ve tekrar. O kadar sert değil. Sadece yavaş ve derin, her seferinde onun her kalın santimini almamı sağladı.

Yine de uzun sürmedi, ihtiyacın içimde bir ateş perdesine dönüşmesi, beni onun itişlerine geri çarpmamı sağladı.

Daha

sert.

Daha

hızlı.

Onun doluluğuyla yoğunlaşan orgazm içimden geçerken, eli ağzımı kapattı ve zevk titreşimleri sistemimi sarsarken yüksek sesli çığlıklarımı susturdu.

Ama tekrar aşağı indiğimde, onu hâlâ içimde kaya gibi sert buldum.

"Haftalardır bekliyordum, aşkım," dedi, elini ağzımın üzerine koyarak Yavaşça, daha küçük, daha yumuşak hareketlerle tekrar içime girmeye başlarken sırtımı göğsüne doğru çekti. "Seninle işim henüz bitmedi."

Dudakları boynuma bastırdı, tatlı bir öpücük izi karnımın dönmesine ve göğsümde yükselen o çalkantılı hissin yükselmesine neden oldu.

Ellerinden biri kalçalarımın etrafındaydı, diğeri göğsümün üzerinde kayarak beni ona doğru tuttu ve içime doğru nazik, telaşsız vuruşlarına devam etti.

Bana değerli bir şeymişim gibi tutunuyordu, sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi.

Beni korkutmalı, kapana kısılmış gibi hissettirmeli, kaçmak için mücadele etmemi sağlamalıydı.

Ama ona doğru geri çekildim, başım omzuna düştü, gözlerim kapandı, sadece bu anı yaşamama izin verdim, kendime sarılmama izin verdim, içimde o yumuşak, tatlı şekilde hareket etmesine izin verdim.

Ve beni yavaşça yukarı çekerken, onu tekrar hissettim. Göğsümün içine sızıyor, yayılıyor, beni dolduruyordu.

"Çok iyi hissediyorsun Cin," diye inledi kulağıma, ben kasıldıkça, basınç arttıkça, bu derin sıkışma hissi, neredeyse ağır çekimde, orgazm yavaş, yoğun zevk zonklamalarıyla zirveye ulaştı, bacaklarım titredi ve boğuk bir hıçkırık benden kaçtı. "Bırak gitsin," diye mırıldandı kulağıma. "Seni tutuyorum."

Sadece o an için yaptı. Ben de ona izin verdim.

Orgazm nihayet hafiflediğinde, gözlerimde nemlilik hissettim, bu yüzden onları sıkıca sıktım, tuzlu suyun serbest kalabileceğinden korktum ve

O anda içimde kabaran duyguların yoğunluğunun kanıtı olarak yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Tam olarak anlamadığım ama mücadele etme ihtiyacı hissettiğim korku, beni geriye doğru götürüyordu.

Dav buna mecbur kaldı, ben kucağındayken kışını Renzo'nun kanepesine bırakana kadar bizi geriye doğru yürüttü.

Yapmayı düşünebildiğim tek şey o anın hissini değiştirmektir. Bunu daha ilkel, daha az duygusal bir şey olarak geri kazanmak.

Ben de uzandım, kendimi sabitlemek için dizlerini tuttum ve onu sikmeye başladım.

Sert.

Hızlı.

Çaresiz.

Tanıdık.

Fiziksel.

Karmaşık değil.

"Siktir Cinna, sikime binişine bayılıyorum," diye inledi Dav, sesi gergindi, elleri gömleğimin altından kayarak göğüslerimi kavradı. "Kahretsin, işte bu," diye tısladı inlemelerim arttıkça, duvarlarım sıkılaştıkça. "Sikimin etrafına gel, bebeğim."

Ve aynen öyle yaptım.

Zordu.

Neredeyse acımasız.

Beni karıncalandıran ve duygulandıran yavaş, derin, yoğun orgazmdan daha iyi, çok daha iyi, dedim kendi kendime.

Bu kez Dav benimle birlikte geldi, kalçalarımı kucağına yasladı, derinlere gömüldü, doruğa ulaşırken adımı tısladı.

Sonra elleri bana masaj yapmaya başladı, sürekli bana dokunmak istiyordu.

Ve bir parçam ona izin vermek istedi, arkama yaslanmak ve ellerinin üzerimde dolaştığını hissetmek, benim üzerimde hak iddia etmek istedi.

İşte tam da bu yüzden geri çekilmem gerekiyordu.

Ayağa kalktım, külotumu ve pantolonumu yerine oturttum ve masadan telefonumu almak için uzaklaşmadan önce düğmemi ve fermuarımı kurcaladım.

"Orgazmlar için teşekkürler," dedim, ses tonum hissettiğimden çok daha küstahtı. "Umarım hoşuna gitmiştir. Çünkü bir daha asla olmayacak."

Arkama bakmadan kapıya doğru koştum, eğer bakarsam bir parçamın ona doğru koşacağından, ona bunu kastetmediğimi, neler olduğunu anlamadığımı, onu düşünmekten ve onu istemekten vazgeçemediğimi, onu şimdi bile göğsümde hissedebildiğimi, onu orada *hissetmemeyi* asla istemediğimi söyleyeceğinden korktum.

Ama bunların hepsi asla söyleyemeyeceğim şeylerdi.

Ben de kapının kilidini açtım, kalabalığın içinde kayboldum ve o bana yetişemeden koridora .

Asansör kabininde güvendedim, kapılar kapanıyor ve kalbim boğazıma kadar fırlıyordu.

Bu endişe, diye ısrar ettim kendi kendime, *umut değil*.

Ama bu bir erkek eli değildi.

Ve bir saniye sonra, ben gerçekten yalnız kalmak isterken Saff da benimle birlikte arabaya bindi.

Katları inerken hiçbir şey söylemedik.

Ve kapılar açıldığında kapılara doğru ilk hareket eden o oldu, orada durdu, bana döndü, o yoğun gözleriyle beni kıstırdı, başı yana eğildi.

"Biliyor musun," dedi, sesi tuhaftı, "Davide'nin disko çubuğuna binip de sonra ağlayacakmış gibi görünen birini daha önce gördüğümü sanmıyorum," dedi ve midemin sertçe sıkışmasına neden oldu. "Garip, değil mi?" diye sordu.

Ama sonra döndü ve uzaklaştı. Beni olduğum yerde donmuş bırakarak.

Sırrım ortaya çıkmıştı.

Ve sonuçlarından çok korkuyordum.

Değerimi kanıtlamak, erkeklerin yanında durmak için bir ömür boyu kıcıımı yırttıktan sonra, önümüzdeki hafta olacağım tek şey lanet olası bir espriydi.

Harika.

Bu harikaydı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Dav

Renzo'nun partinin üzerinden bir hafta geçmişti.

Ve ben tam bir enkazdım. Bunu anlatmanın başka bir yolu yoktu.

Uyuyamıyordum çünkü yatağımdaki geceyi, Renzo'nun ofisindeki geceyi düşünüyor, her iki durumda da işlerin nerede yanlış gittiğini anlamaya çalışıyordum.

Sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Normalde bu beni çok heyecanlandırırdı.

Hiçbir şey birisinin "Ee, biz neyiz?" demesi kadar güzel, karşılıklı tatmin edici bir eğlenceyi mahvedemez.

Seks, tüm hayatım boyunca karmaşık olmamıştı. Şimdiye kadar, öyle görünüyordu.

Çünkü Cinna ile aramda geçtiğini hissettiğim şeyin basit bir yanı yoktu.

Alaycı bir yanı bu sadece onun aynı zamanda bir meslektaş ve arkadaş olmasından kaynaklandığını iddia etmek istedi. Tüm bu çizgilerin bulanıklaşmasının sadece kafa karışıklığı olduğunu.

Diğer kısım ise bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Yani, evet, bu da bir etkendi. Çünkü Cinna'yla ilk tanıştığımızda onunla sevişmiş olsaydım, şu anki kadar karışık hissetmeyeceğimden emindim. Onu bir insan olarak tanımak bunda kesinlikle en büyük etkendi.

Çünkü kadını gerçekten sevdim. Ona saygı duydum.

Onun arkadaşlığından hoşlandım.

Fiziksel sorunları da eklediğimizde, evet, işler karmaşık ve kafa karıştırıcıydı ve kafamın içinde sürekli dönüp duran düşünce kasırgasıyla ne yapacağımı bilemiyordum.

Tek bildiğim, o ofiste kısa bir an için Cinna'nın da bunu hissettiği idi. Bu yüzden kontrolü ele almıştı, bu yüzden beni sert ve kaba bir şekilde becermişti.

Bu yüzden her şeyi bir kenara bırakıp giden kişinin kendisi olduğundan emin olmuştu.

Çünkü Cinna'nın nefret ettiği bir şey varsa, o da kontrolden çıkmış hissetmektir. Herhangi bir şeyin, elbette. Ama kendi duyguları hakkında iki kat daha fazla olduğunu hayal ettim.

Ve bana yaslanıp ona sarılmama izin verdiğinde, muhteşem bir an için tamamen duygularına kapıldığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Benim
hakkımda.
Bizim
hakkımızd
a.

Aramızda ne haltlar dönüyorsa artık.

Cinna sertlik ve kaba kuvvet gerektiren her şeyde harikaydı. Eğer arkanızı kollayacak, her şeyi ve herkesi ezip geçecek birini istiyorsanız, o sizin kızınızdı.

Ama yumuşaklıkla arası hiç iyi olmamıştı.

Sanırım Lore ile ilk kez arkadaş olduğunda, patronun ona karşı davranışları konusunda onunla yumruk yumruğa kavga etmişti.

Yine de o zaman bile endişesi güçlüydü.

Çünkü Lore'un içindeki yumuşaklığı koruyordu. Lore'un, hayatın onu olmaya zorladığı gibi sertleştiğini görmek istememişti.

Yine de onun dış kabuğunun altında, bana güvenmesini istediğim gizli bir şefkat olduğunu biliyordum.

Sadece henüz orada değildi.

Ve sabırlı olmayı öğrenmek zorundaydım.

Ne kadar hayal kırıklığına uğramış olursam olayım. Cinsel olarak ve başka türlü.

"Bir şey mi bekliyoruz?" Görünüşe göre altı haftadır bize olan borcunu ödememiş olan yerel bir kasap dükkanının önünde dururken Rico'ya sordum.

Açıkçası iki kaptan fazla gibi gelmişti ama Rico sanki başka birini bekliyormuş gibi etrafına bakınıp duruyordu.

"Sanırım değil," dedi ve telefonunu bir kenara bırakıp kılıfının bandını açmak için uzandı ve kısa bir süre sonra kilidi açarak

içeri girdi.

Onu takip ettim, birilerinin dışarı fırlama ihtimaline karşı boş ön odaya göz kulak olmak için birkaç adım gerisinde durdum.

Etraftaki tüm soğutma kutuları sayesinde sıcaklığı soğuk olarak ayarlanmış, farklı et parçalarının bulunduğu büyük bir alandı.

Rico başıyla arka taraftaki kapıyı işaret etti ve ikimiz de o yöne doğru ilerledik, erkek sesleri duyuyorduk ve puro dumanının belirgin kokusu bize doğru geliyordu.

Rico'nun yaptığı gibi ben de silahımı çektim, arkada kaç adam olabileceğini bilmiyordum. Ya da silahları olup olmadığını. Meslekleri göz önüne alındığında, en azından etrafta bıçakların olduğunu tahmin etmeliydik.

"Birilerinin sözünü kesmek-" Rico başladı ama sözleri kesildi, vücudu gerildi ve ne gördüğünü görmek için daha da yaklaşmama neden oldu.

Ne bekliyordum bilmiyorum. Ama önümüzde duran sahne değildi.

Yani, üçüncü bir adam bileklerine saplanmış kelepçelerle et kancasından sarkarken, kollarından kan damlamaya başlamış olan üç adam sigara içerek etrafta dikiliyordu. Muhtemelen strafor tepsilerdeki etleri sarmak için kullandıkları plastik sargı yüzünün etrafına sarılmış, ağzını kapatmış, gözlerinin zorla açılmasını sağlamış ve burnunu nefes almasını zorlaştıracak kadar ezmişti.

"Ne oluyor lan?" Rico silahını kaldırıp dükkânı işleten adama nişan alırken ben de silahımı diğer ikisinin arasında dolaştırdım.

Bunun ortaklarımızdan biri olmaması gerekiyordu. Bu sadece koruma için bize ödeme yapan yerel bir işletmeydi. Arka odalarında asılı bir adamla ne halt ediyorlardı?

"Nasıl yaptın lan sen-" diye başladı içlerinden biri.

Rico, "Sanırım burada soru soran benim," dedi.

"Artık sana cevap vermiyoruz," dedi en genç olanı, göğsünü şişirerek.

"Kapa çeneni," diye bağırdı ev sahibi, muhtemelen babası, ters ters bakarak Adamım.

"Oh, hayır mı?" Rico sözlerine bir ürperti sızarak sordu. "Kim bu lanet o zaman cevap veriyorsun?"

Çoğumuz birlikte büyümüş ve aynı düzeyde deneyime sahip olmamıza rağmen Rico'nun Renzo'nun sağ kolu olmasının bir nedeni vardı.

Rico tam bir *aile* babasıydı. Kuruluşumuza yönelik gerçek ya da algılanan her türlü tehdidi kişisel bir saldırı olarak değerlendirdi. Bu hayatı yaşadı, yedi ve nefes aldı.

Dahası, kızgın olduğunda bile her zaman sakindi. gibi ortaya çıkan ve onu öngörülemez yapan karanlık bir tarafı yoktu. Elian kadar empatik değildi. Ya da Cinna'nın omzunda taşıdığı çipe bile sahip değildi.

Sonuç olarak, ömür boyu suç işlemiş biri için olabildiğince uyumlu biriydi.

"Sana bir şey söylememe gerek yok," dedi ev sahibi, bakışları sertleşmişti.

Şu anda kiminle bağlantılılarsa, ailemize karşı bir şansları olduğunu düşünüyorlardı. Bu ya inanılmaz derecede saflıktı ya da elimizde büyük, bilinmeyen bir tehdit vardı.

Bu ilk kez olmuyor. Birileri her zaman mafyanın eskisi kadar güçlü olmadığını düşünerek bize baskı yapıyordu. Ya da bizi alabileceklerine inanacak kadar cesur.

Yine de bir süre önce biri sol tarafımızdan çıkagelmişti. "İnanıyorum ki bana bilmek istediğim her şeyi anlatacaksın." Rico dedi,

aldatıcı bir şekilde Sakin ol, Hatta Yine de Biz sayıca azdı. "Belki seni et kancasına bağladığım sırada. Ama seni oraya bileklerinden bağlamayacağım," diye ekledi.

Blanche'ı izliyordu.

"Kiminle uğraştığını bilmiyorsun," dedi ev sahibi, şaşırmamış gibi görünmeye çalışarak, ama Rico kül tablasındaki puroya uzanıp söndürürken saç çizgisinde ter damlaları oluşuyordu.

"Bu ne lan? Kendinizi gangster mi sanıyorsunuz?" diye sordu, çoğunlukla kendi kendine konuşarak. "Bence buradaki sorun Gary, kiminle uğraştığını bilmiyor olman. Ya da senin oğlanlardan birini yakalayıp sandalyeye bağlamaktan ve parmaklarını kesmeye başlamaktan ne kadar zevk alacağımı. Bu işe yaramazsa, senin şu güzel bıçaklarından birini kullanarak içini açabilir ve organlarını çıkarmaya başlayabilirsin."

Çocuklardan biri, göğsü kabarık olan, "Bir bok yapamayacaksın," deyince Rico'nun bakışları ona kaydı, kaşları kalktı.

Ancak baba bu fırsatı değerlendirip bir satır kaparak kenara fırladı ve saldırdı.

Tam o sırada arka kapı açıldı ve Cinna silahını kaldırıp nişan alarak boşluğa doğru ilerledi.

Sonra, o küçük boşlukta, baba dizlerinin üzerine çöküp ulumadan sadece yarım saniye önce bir kurşun patladı; satır birkaç metre ötede yere çarparken eller baldırına gitti.

"Tam zamanında," dedi Rico, neredeyse saldırıdan rahatsız olmamıştı, küçük çocuk babası için bağırırken ve büyük olan bize ters ters bakarken bile sesi sakindi.

"Aklından bile geçirme," diye bir başka ses daha katıldı ve Coal'ın orada dikilip silahını büyük çocuğa doğrulttuğunu görmemi sağladı. O da birkaç adım ötedeki masanın üzerinde duran bıçağa uzanmaya çalışıyordu. "Zavallı ahmak kim?" diye sordu çenesini sallayarak, hâlâ sallanan, kanayan ve nefes almakta zorlanan adama doğru.

"Bu pislikleri etkisiz hale getirmeye ne dersin, böylece bunu anlayabiliriz?" Cinna çoktan babanın kollarını yukarı kaldırmış ve kurşun yarası pantolonunun paçasından kanamaya devam bile onu ağlatacak kadar sıkı çektiği fermuarlı bağları takarken Rico sordu.

Coal silahını bir kenara koyup önce daha cesur olan çocuğa yöneldi, yere düşene kadar dizlerinin arkasını tekmeledi, sonra da Cinna'nın fermuarları çekebilmesi için bir süre onu sabit tutmaya çalıştı.

Arka kapı tekrar açıldığında hâlâ yavaşça ağlayan küçük oğluyla uğraşıyordu ve bu sefer Renzo'nun kendisi içeri girdi.

Bakışları boşlukta gezindi, sonra Cinna'nın üzerine indi. "Aramakta haklıydın," dedi.

"Buraya senden önce geldim, pislik," dedi Cinna, kötü niyetten yoksun bir sesle, Rico'ya bakarken. "İyi olmadığını fark ettim ve takviye çağırdım."

O bunları söylerken bile arka kapıdan içeri daha fazla ceset akmaya başladı. Renzo'nun bir grup askeri etrafta dolaşmaya, adamları toplamaya ve birini kancadan indirmeye başladı.

"Sanırım benimle dalga geçebileceğini düşündün, ha?" Renzo, acı içinde tıslayan ve inleyen babanın üzerine eğilerek sordu.

Geri çekildim, artık Renzo ve ekibi devrilmek için buradayken silahımı bir kenara koydum.

Bakışlarım Cinna'yı ararken buldum kendimi, Kömür'ün çözdüğü koli bandını kesip, aciz olmasına rağmen bize ödeteceği tüm bedelleri anlatma ihtiyacı hisseden büyük çocuğun ağzını kapatmasını izliyordum.

Her zamanki gibi yetenekliydi, koli bandı görevinden Renzo'nun birkaç askerinin adamı et kancasından indirmesine yardım etmeye geçerken bile kedi gibi bir zarafetle hareket ediyordu.

"Şunu dondurucuya at," dedi Renzo, zor oğluna doğru başıyla işaret ederek. "Diğerini de buzdolabına. Onlarla daha sonra ilgileneceğiz."

Bununla birlikte herkes emirlerini yerine getirmeye başladı, ta ki mutfakta bizimle birlikte kalan tek kişi, açgözlü, çılgınca nefesler alırken paketleri açılan adam olana kadar.

O sırada Cinna'nın eli cebine gitti, telefonunu çıkardı ve kulağına götürdü.

"Ne? biraz. Şimdi mi? Tamam. Geliyorum."

Aramayı, hatta Cinna'nın tek kelime etmeden arka kapıdan nasıl sıvıştığını fark eden tek kişi benmişim gibi görünüyordu. Bir yerlere gitmek için acele ediyordu. Belli ki bir şeyler oluyordu.

"Patron," diye seslendim ve Renzo'nun bana dönmesini bekledim. "Evet?"

"Zıplamamın sakıncası var mı?" diye sordum. "Burada yeterince elin var gibi görünüyor." "Evet. Git . Hepimizin uzun bir gece geçirmesi için bir neden yok. Yanında kal

telefonun olsa da. Bir şeyler öğrenirsek kullanmamız gerekebilir."

"Anladım," diye onayladım, başımı salladım ve dışarı çıktım, Cinna'nın bir taksiye bindiğini zar zor gördüm.

"Siktir," diye tısladım, başka bir taksi bekledim ve onu işaret ettim. "Şu taksiyi takip et," dedim, ona bir tomar para fırlattım, böylece bana hemen taksiden defolup gitmemi söylemedi.

Uzun bir yolculuk değildi.

Taksi, şehrin çok daha zorlu bir bölgesine giden bir yan sokağa girdiğinde nereye gittiğimizi hemen anladım.

Cinna'nın yerine.

Ne haltlar dönüyordu?

ON ALTINCI BÖLÜM

Cinna

Ailemle böylesine önemli bir konuda beni başka hiçbir şey çağıramazdı.

Ama arayan Joel'di.

Ve bunun tek bir anlamı olabilir.

Evimden çıkıp etrafı gözetleyen biri hakkında bana bilgi vereceğini düşünerek cevap verdim.

"Burada biri var," diye fısıldadı, sesi gergindi.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Burada biri var. Beş-on. Hantal. Kahverengi saçlı. Bin dolarlık tekmeler.

O-"

". Hâlâ oradalar mı?" "Evet."

"Şu anda mı?"

"Evet."

"Tamam, geliyorum," dedim, kimsenin beni fark etmeyeceğinden emin olmak için etrafıma bakındım, sonra arkadan gizlice çıktım ve bir taksi çağırarak için caddeye doğru koştum.

Sonunda, *lanet* olası sonunda, bir ipucu bulma fikri sinir uçlarımda heyecan yarattı. Gerçekten bir şeyler bilen biri. Bu bazı cevaplara yol açabilir. Aradığım adamlar. Böylece sonunda onlara bunu ödetebilirdim.

Ve umarım bunu yaparken, o gece kaybettiğimi hissettiğim parçamı geri alabilirim. Kendinden çok emin, çok güçlü, korkmayan yanımı.

Çünkü taksi apartmanıma doğru ilerlerken bile beklentim başka bir şeye dönüştü. Son zamanlarda çok tanıdık gelen bir şeye.

Anksiyete.

Daha kötüsü, korku.

Şoföre para atarken bakırımsı tadını yutkundum, sonra taksiden dışarı fırladım, ona teslim olmayı, onun beni yönetmesine izin vermeyi reddettim.

Göz açıp kapayıncaya kadar kendi katıma çıktım, silahım elimdeydi. Joel her zamanki gibi pencerenin yanındaki koltuğundaydı.

Kapıma gitmeden önce ona fısıldayarak "Dairene gir," diye bağırdım, adrenalin damarlarıma yayılıp beni sıcak ve gergin hissettirirken sakinleştirici bir nefes aldım ve içeride kim varsa uyarmamaya çalışarak düğmeyi yavaşça çevirdim.

Kapıyı itip içeri girdiğimde midem bulantılı taklalar atıyordu.

Beni beklediği yerde. Kapının hemen arkasında.

Bu bir keşif görevi değildi. Planlanmış bir saldırıydı.

Bir tuzak.

Ve ben de tam içine girmiştim.

İçimden bir ses onun varlığını hissederek irkilmiş olmalı, çünkü tam isabet kaydedecek kadar yakınındaydı, ama darbe kafama değil, enseme ve kafatasımın alt kısmına indi.

İleri doğru tökezledim, kalp atışlarım göğüs kafesimi yumrukluyor, beynimdeki girdapla savaşıırken acı kafamın içinde çılgılık atıyor, dengemi korumaya ve ona doğru geri dönmeye, onunla yüzleşmeye, *onunla savaşılmaya* çalışıyordum.

Ama o daha hızlıydı, elleri omuzlarıma indi ve beni uçurup yere düşürdü.

Kollarımı açtım, ön kollarımın üzerine çökerek hâlâ iyileşmekte olan bileğimi korudum.

İterek sırt üstü döndüm, bacaklarımı yukarı kaldırdım, dizlerimi göğsüme çektim, ayaklarımı dışarı çıkardım, o yaklaştıkça tekmeledim.

Ama darbe onu uçurmaya yetmedi, sadece tökezledi ve ileri atıldı, tekme atmaya çalıştığımda bu kez bacaklarımı yakaladı

tekrar çevirerek beni dönmeye ve yüzüstü yatmaya zorladı.

Bu pozisyonda işlerin ne kadar kötü gidebileceğini bildiğimden, karnımdan kurtulmak isteyerek ayağa fırladığımda panik kafamda alarm zillerini çaldırdı.

Ama o çok hızlıydı, üzerimde durmak için hareket etti, boğazımdan yakaladı, parmakları tam olarak bastırdı, nefesimi tutturdu, başımı bulanıklaştırdı.

Korkunç bir netlik anı oldu.

Bayılacaktım.

Ve sonra bana ne isterse yapabilirdi.

Ellerim onun derisini tırmalıyor, acı içinde tıslamasına neden oluyordu ama beni tutmaya devam etti.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı.

Sonra aniden büyük bir gürültü koptu ve saldırganın bedeni üzerime çöktü, acı dolu bir inilti çıkarırken beni yere yıktı.

Az önce ne oldu?

Onu sırtımdan itip yuvarlanma çabasına karşı inleyerek ayağa kalktım.

Çocuk Joel'i lambam elinde, gözleri faltaşı gibi açılmış ve titrerken buldum.

Benim küçük kurtarıcım.

"Joel, git!" Bağırđım, ayağa fırlayıp onunla arabanın arasına girdim.

Çocuk.

"Küçük pislik," diye hırladı saldırganım, başını ovmak için arkasına uzanırken eli kırmızıya dönüyor. "Bunu ödeyeceksin."

"Cesedimi çiğnemen gerek," dedim, Joel'i arkamda tutmak için arkama uzandım, yan tarafa doğru ilerlerken aklım yerdeki silahımdaydı.

"Plan bu," dedi saldırgan, ileri atılarak beni geriye doğru çarptı. Joel'e doğru. O da duvara çarptı. İkimiz tarafından ezildi. Elimi geri çekip savurduğumda bir homurtu çıkardı, biraz yana indi ve adamı burnu yerine çenesinden yakaladı.

Ama en azından tatmin edici bir acı homurtusu vardı.

Kendi yumruğunu savurdu ve Joel'in yumruğu yemesini istemediğim sürece ondan kaçamazdım, bu yüzden başımı çevirerek darbenin vurmak yerine sıyrmasını sağlamaya çalıştım.

Yine de parmağında bir yüzük vardı ve yüzüğün derimi kestiğini hissedebiliyordum, paniğimin ötesine odaklanmama yardımcı olan yakıcı bir acı.

Dizimi yukarı kaldırdım, bacaklarının arasına sertçe vurdum, nefesini kestim ve onu birkaç adım geriye sendeleterek Joel'den uzaklaşmam için bana yeterli alan açtım, böylece artık onu ezmiyordum.

"Git Joel," tısladım, adamın acizliğinden yararlanmaya çalışarak ileri atılırken.

Ona saldırdım, çenesine bir aparkat indirdim ve onu yere serdim.

Yere inerken çıkardığı homurtu, korkularımın daha fazlasını kovaladı. Bu.

Bu benim iyi olduğum .

Dövüşmek.

Kazandım.

Aslında mükemmel bir sicilim vardı.

Ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın, her zaman uzaklaştım.

Son seferinde bile, ne kadar kötü olursa olsun, ayağa kalkmıştım.

Kaçmıştım.

Kazanamayacaklardı. Beni

yenemezlerdi, lanet olsun.

Yine de hızlıydı, bir aksiyon filmindeki gülünç bir kahraman gibi ortaya çıkıyordu.

Ama bana saldırmadı. Benim

zayıf noktama saldırdı.

Çocuğa doğru bir hamle yaptı.

Joel'in dikkati benim üzerimdeydi, hala gözleri fal taşı gibi açılmış ve inanamıyordu, sanki kendini bir kavganın ortasında bulmak bir yana, buraya nasıl geldiğinden bile emin değildi.

"Hayır!" Joel'in sertleşmesine neden

olacak şekilde bağırdım. Ama artık

çok geçti.

Adam Joel'i bileğinden yakalamış ve onu duvardan uzağa sürüklemişti. Bir patlama sesinin ardından Joel'den yüksek sesli bir uluma geldi. Joel'i önüne çekerken çocuğun omzunu yerinden çıkarmış gibiydi.

Bir eli bir bıçak çıkardı ve Joel'in boğazına dayadı. Diğeri onu vücuduna yasladı. Gerçek bir insan kalkanı.

Joel dondu kaldı.

Zaten yapabileceği bir şey de yoktu. Çocuk bir deri bir kemik kalmıştı.

Saldırgan çok uzun boylu değildi ama iri yarı ve güçlüydü. En azından bir tür eğitiminiz yoksa ondan kaçmak mümkün değildi.

"Bırak onu gitsin. Sana bir faydası yok," dedim, o hareket etmeye devam ederken ben de etrafımda dönmeye başladım, yarım daire çizerek beni çıkıştan uzaklaştırdı ve çıkışla arama girdi.

Sanki kaçıp çocuğu
bırakabilmişim gibi. Belki
başkaları bırakabilir.
Belki de yapardı.

Ama Joel'i eylemlerimin sonuçlarıyla baş başa bıraktığım bir gerçeklik yoktu.

"Sanırım öyle. Seni kıvrandırdım," dedi, dudaklarında hastalıklı bir sırıtış vardı. "Şimdi o güzel kışını kaldırıp kanepeye git ve otur."

Joel'in iri gözleri beni izliyordu ve başı hafifçe iki yana sallanıyordu. Sanki bana söyleneni yapmamı istemiyormuş gibiydi.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

"Bunu aklından bile geçirme," dedi ben kanepeye doğru giderken silahıma bakarken. "Aslına bakarsan bıçağını da at."

"Ben-"

"Onu senden alacağım," dedi. "Bu çocuğun boğazındaki adem elmasını oyduktan sonra."

"Sakin ol," dedim, kanepeye otururken sesim titriyordu, botuma uzandım ve bıçağı odanın diğer ucuna fırlatmadan önce çektim.

"Hey, Cinna," diye seslendi Joel, sesi titriyordu, gözlerinde anlamamı isteyen bir şey vardı.

"Kapa çeneni," diye hırladı adam.

"Konuşma," dedim, bıçağın boğazına dayandığını gördüm, derisini delecek kadar yakındı.

"Sadece hazır ol," dedi Joel, yüzündeki bir şey midemin bulanmasına neden oldu.

Sadece bir saniye önce.

Joel'in tüm vücudu gevşedi.

Ve boğazıma düğümlenen bir çığlıkla, bıçağın boynunu uzun kırmızı bir çizgiyle çizmesini izledim.

Ama sığ.

Yüzeysel.

Saldırgan harekete hazırlıklı değildi ve onu daha sıkı kavrayıp ayakta tutmaya da hazır değildi.

Bu yüzden Joel yere düştü, ben ayağa fırlayıp odanın bir ucundan diğer ucuna koşarken dört ayak üstünde kaçmaya çalıştı, piçin bileğini yakalayıp duvara sabitledi ve bıçağı çekip çıkarmaya çalıştı.

Elini uzatıp saçlarımdan bir tutam yakaladı ve kafa derime yayılan acıyla yıldızları görebileceğim kadar sert bir şekilde geri çekti.

"Hepsi bu mu?" Tırnaklarımla elini tırmalayıp parmaklarını gevşeterek tersledim.

Bıçak yere düştü, unutuldu.

Çünkü bildiğim bir sonraki şey, yumruğunun beni geriye doğru sendeleterek yere düşmesiydi.

Lanet bir silah bulmalıyım.

O daha büyüktü. Daha güçlüydü. Ve daha hızlı olmak onun gibi birine karşı kazanmak için her zaman yeterli değildi.

"Joel," diye seslendim, adamın kolunun altına eğildim ve bileğimi yakaladığını hissettim. "Yastığın içinde," diye seslendim, elimi çekip kurtardım ve tökezleyerek birkaç adım geri çekildim.

Joel'in eli minderlerin arasına daldı, parmakları şişenin etrafını sarana kadar boş bir yüzle baktı. Küçük yuvarlak şişe.

Biber spreym.

Birçoğundan biri.

Bugünlerde paranoyamın sınır tanımadığı için fazladan satın alıp etrafa zulalamıştım.

Tabii ki, birileri sizi yakalamaya çalıştığında bu aslında paranoya değildi.

Joel onu havaya kaldırdı, kolunu geriye kaldırdı ve fırlattı. Elimle yakaladım.

Ama saldırımanın de öyleydi.

İkimiz de onu çekiştiriyor, kontrol altına almaya çalışıyorduk.

Bir şekilde, mücadele sırasında, birimiz emniyet kapağını açmış olmalıyız.

Sonra bir baktım, birimiz -ya da ikimiz birden- tepeye bastırıyoruz ve sprej dışarı fışkırıyor.

Ondan kaçmanın bir yolu yoktu.

Sprej ilk başta sadece soğuktu. Ta ki yanma başlayana kadar.

"Kahretsin," diye tısladım, tökezleyerek geri çekildim, gözlerim yanıyordu, görmek imkansızdı, bu yüzden tökezleyerek geri çekilmeye devam ettim, kendi silahım bana karşı kullanıldığı için büyük bir avantaja sahip olan bir adamdan uzaklaşmaya çalışıyordum.

Sırtım bel hizasında bir şeye çarptığında ne yapacağımı şaşırdım.

Mutfak tezgahım.

Mutfak.

Tek bir tencerem ya da tavam
yoktu. Ne bir spatulam ne de çorba
kepçem.

Ama bıçaklarım vardı.

Gözlerimdeki acıyı telaşla kırıştırmaya çalışarak tezgâhımın üzerinde el yordamıyla yönümü bulmaya çalıştım.

Ta ki uzun, alçak çekmeceye rastlayana kadar.

Onu tuttum, çekerek açtım, yerini yanlış değerlendirdim ve bu sırada kalçama vurdum.

Elim içeri daldı, çatal bıçak takımlarını kavradı ve sonunda en büyük bıçağımın kalın sapını hissettim.

"Tam önünde!" Joel bıçağı çıkarırken seslendi, vücuduma yakın tutuyordum, böylece saldırganım ben nereye vuracağımdan emin olana kadar bıçağı benden alamazdı.

Gözlerimi sıkarak kapattım, zaten göremiyordum ama bunun acıya iyi geleceğini umuyordum.

Bu da beni tamamen diğer duyularıma güvenmeye itti.

Bir el boğazıma sarılmadan sadece bir saniye önce havanın hareket ettiğini hissettim. Panik yükseldi ama onu bastırdım.

Bu iyiydi.

Yaklaşmıştı.

Çoğunu bana karşı hissedebiliyordum.

Bu da bana iyi bir hedef verdi.

Elimi sapın üzerinde kaydurdum, kavramamı sıkılaştırdım ve daldım.

Kalçasından aşağıya, alçaktan bir darbe indirdim çünkü beni durdurmasını sağlayacak bir yere vurma riskini almak istemedim.

Birine bıçak saplamak çoğu insanın hayal edebileceğinden daha fazla güç gerektirir. En azından yüzeysel olarak. Ve ben zarar vermeye çalışıyordum.

"Siktir," diye homurdandı ve tökezleyerek geri çekilirken boğazımı serbest bıraktı.

Kolu çektim, kasları ve yağları tutmaya çalışırken oluşan gerilimi hissettim.

Çıkar çıkmaz, tekrar ileri attım. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Kan parmaklarımı , elimden aşağı kayd, tuttuğum sapı yapış yapış yaptı.

Ama o anda umursamayacak kadar çıldırmıştım, çıkarıp geri sokuyordum.

Aniden yere düştüğünde bir gümürtü duyuldu. Onu takip ettim, bedenim onunkinin üzerine düştü.

Ve bıçağı saplamaya devam ettim.

Karnına.

Göğsünü.

Tekrar ve

tekrar.

Aşırıya kaçmanın tanımı.

Özellikle de vücudu benimkinin altında gevşediğinde.

"Cinna!" Joel haykırdı ve beni hareketsiz bıraktı.

"Ne var? Ne oldu?" Başımı sağa sola çevirerek sordum ama görüşüm hâlâ bulanıktı.

"Bıçağı bırakabilirsin canım," dedi tanıdık bir ses, karnımın dönmesine neden oldu. "O öldü."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dav

Cinna gibi sırlarla dolu biriyle ilgili sorun, yaşadığı yerin genel çevresini bilsem de başka hiçbir ayrıntıyı bilmiyor olmamdı.

Taksi kırmızı ışıktı kaldı ve Cinna'yı gözden kaybettim.

Taksiden dışarı fırlarken içimden sinirli bir homurtu geçti, gözlerim sokağı tarıyor, onu bir binaya girerken görebileceğimi umuyordum.

Ama etrafta hiç kadın yoktu. Sadece, görünüşe bakılırsa, kız satıcısı ya da işletmecisi olan bir grup erkek vardı.

Suçluların çoğu aynı dili konuşuyordu. Para.

Umarım bazı dudakları gevşetmeye yetmiştir.

"Evet, yürü bakalım tatlı çocuk. Elimdekini istemezsin," dedi içlerinden biri ben yaklaşırken, rahat tavırları bana onun yetkili biri olduğunu düşündürdü.

"Bir kadın arıyorum," dedim cüzdanıma uzanarak. "Benim anlaşılmam değil. Bir sonraki köşede."

"Öyle değil. Buralarda yaşayan biri. Cinna. Yaşasın yüksek. Muhteşem. Kaktüs gibi bir kişilik."

Dudaklarının yukarı doğru kıvrılması, kimden bahsettiğimi çok iyi anladığını gösteriyordu.

"Bilgi satma işinde de değilim," dedi omuz silkerek ve telefonundan başını kaldırmadan.

"O aileden biri."

"O zaman nerede yaşadığını biliyor olmalısın."

"O tür bir aile değil," dedim.

Bu nihayet dikkatini çekti ve kaşlarını çatarak beni izlemesini sağladı.

"Hâlâ nerede yaşadığını biliyor olmalı."

"Bu sokakta olduğunu biliyorum. Ve başının bir çeşit belada olduğunu biliyorum. O yüzden söyle yoksa beş dakika içinde tüm ekibimi seninle ilgilenmeleri için buraya gönderirim."

"Bu kadar telaşlanmana gerek yok. O burada," dedi, yaslandığı binaya doğru el sallayarak. "Kıççı yanıyormuş gibi geldi. Yalan söylemediğini anladım. Yalan söylemesen iyi edersin. Çünkü o hatunun kötü tarafında olmak istemem."

Kapıya doğru ilerlerken onunla daha fazla zaman kaybetmedim, biri kapıyı açana kadar tüm dahili telefonlara basmak üzereydim ki kapının kilitli olmadığını fark ettim.

Gerçekten güvenli bir yer.

Kendi güvenliği konusunda bu kadar dikkatsiz olmasına duyduğum kızgınlığı bastırarak, kendime onun yetişkin bir kadın olduğunu ve ne kadar saçma olduğunu düşünsem de kendi kararlarını vermesi gerektiğini hatırlattım.

İçeri girmek planladığımdan daha kolaydı.

Ama Cinna'yı bulmak kolay değildi.

Elbette lobide posta kutuları vardı ama hiçbirinin üzerinde onun adı yazmıyordu. Masanın üzerinde toplanan paketlerin hiçbirinde de onun adresi yoktu.

"Lanet olsun," diye homurdanarak dairelerin birinci katına çıkmak için asansöre bindim.

Kapıyı çalmaya başladığım yerde, kız kardeşimin bana yanlış daire numarası vermiş olabileceğini iddia ederek, bilgisiz, kayıp bir ziyaretçi gibi davrandım.

Sorun şu ki, ya kimse Cinna'yı ismen tanımıyordu ya da herhangi bir bilgi vermek istemiyorlardı.

İkinci kata çıktım ve günde üç paket alışkanlığı olan yaşlı bir kadının sesini duyduğumda kapıya gelmesini bekliyordum.

Yukarıdaki zemine vuruluyor.

Bir çeşit mücadele.

Koridordan aşağıya uçarken içimde adrenalin yükseldi, merdivenlere yöneldim çünkü asansörün bana ulaşabileceğinden daha hızlı koşabiliyordum.

Ona neler olabileceğine dair her türlü korkunç senaryoyu hayal ederken kalbim boğazımda, nabzım kulaklarımda atıyordu

Şimdiden. Çünkü onu bulmak için çok fazla zaman harcıyordum.

Duyduğumda koridorda koşuyordum. Bir gümbürtü daha.

Sonra homurtu sesleri.

Ona doğru koştum.

Kapalı bir kapının önünde durdum, emin olana kadar içeri girmek istemedim.

İçeriden boğuk bir gümleme sesi geldi, daha fazla homurtu duyuldu ve şansımı denemeye karar verdim, kapıyı kırarak açtım ve içeri girdim.

"Cinna!" diye seslendi bir ses, bakışlarımı iğrenç kahverengi beyaz çizgili bir kanepede oturan, gözleri kocaman, boynundaki kesikten kan damlayan bir gence doğru çekti.

"Ne?" Cinna'nın sesi yüksek ve panikliydi. "Ne oldu?"

Bakışlarım sesine doğru yöneldi ve onu yerde, bir adamın hareketsiz bedenine sarılmış, elinde büyük bir şef bıçağı, sapına kadar kana bulanmış ve elini kaplamış halde buldum.

Dönüp bana baktı ama gözleri odaklanmamıştı, beyazları ve etrafındaki deri parlak kırmızıydı.

"Bıçağı bırakabilirsin canım," dedim, altındaki adama bakarak, gömleği kana bulanmış, gömleğinde bıçağın açtığı neredeyse bir düzine delik vardı. Adam hareket etmiyordu. Göğsü inip kalkmıyordu. "O öldü," dedim ona.

Ağzının açık kalmasını izledim, etrafıma bakıyordu ama tam olarak

Ben.

"Dav?"

"Evet, Cin. Benim," dedim, kapıyı iterek kapattım ve kilitledim.

Burası artık bir suç mahalliydi.

Kimsenin içeriyi görmesine gerek yoktu.

Omuzları çöktü ve bıçağı aniden fırlattı.

Adamdan kaçarken onu yaktı, sırtı mutfak dolaplarına çarpana kadar geriye doğru kaydı.

"Ne oldu?" diye sordum. Panik atak geçiriyor gibi görünen ve yutkunarak nefes almaya çalışan Cinna ile kanepedeki çocuğun arasına bakarak sordum.

"Ona saldırdı," dedi çocuk. "Biber gazı sıktı."

"Siktir. Tamam," diyerek ona doğru koştum, bir fincan bulana kadar dolapları karıştırdım, sonra içine su doldurdum ve Cinna'nın önüne çömeldim.

"Spreyi durulayacağım," dedim çenesini yukarı kaldırarak. "Tut bakalım

Benim için nefes al," dedim ama gerçekten talimatlara uyup uymadığını anlamadan dökmeye başladım.

Tedavi etmeniz de etmeseniz de etkisi yarım saat gibi bir sürede geçerdi ama bu süre boyunca çok fena yanardı. Ve eğer o boku durulamazsanız su toplaması ve nefes alma problemleri yaşama ihtimaliniz artıyordu.

Genel kanı süt kullanılması yönündeydi ama bilim en iyisinin su olduğunu söylüyordu. Ki bu çok daha az pis bir şeydi.

"Bir dakika içinde acısı geçecek," diye onu temin ettim, daha fazla su getirdim ve dökmeye başladım, gömleğini ıslattı, saçlarını sıırılsıklam etti.

Üç ya da dört fincan daha içtikten sonra tekrar normal nefes almaya başladı ve sanki daha fazlasını görmeye başlamış gibi bana göz kırptı.

"Daha iyi misin?"

Ellerimi yanaklarında gezdirmek için uzandığımda, "Daha iyi görebiliyorum," diye onayladı. "Hâlâ acıyor."

"Biraz daha alacağım-" diye başladım.

"Hayır," diye sözümü kesti. "Kendimi su işkencesine maruz kalmış gibi hissediyorum," diye ekledi ve dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. "Joel," dedi gözleri büyüyerek.

"Kanepede oturuyor," dedim çocuğa bakarak. "Sen iyi misin?" Nefesinin hızlanmaya başladığını görünce sordum.

"Ben... yapamam..." diye nefes nefese kaldı, daha hızlı nefes alıyordu.

"Biber gazı yüzünden," dedim ama buna ben bile ikna olmamıştım.

Ben onu yıkamadan önce bile rahat nefes alıyordu.

Ve her geçen saniye daha da telaşlanıyordu. Bu neredeyse bir panik atak gibi görünüyordu.

"Yapamam..." dedi, aniden ayağa fırladı ve dairesine doğru koşmaya başladı, kendini içeri kapatırken kapı çarpıldı.

"İyi misin evlat?" Ona bakmak için döndüğümde bakışlarını cesedin üzerinde buldum.

"Ben... evet."

"Boğazın..."

"Sadece bir sıyrık," dedi koluyla silerek.

"İyi olup olmadığına bakmaya gidersem, orada kalacak mısınız?" diye sordum. "Gidecek başka yerim yok."

Bu benim için yeterince iyiydi.

Döndüm ve kapalı kapıya doğru ilerledim, kapıyı çaldım ama diğer taraftaki hızlı nefes alış verişler dışında hiçbir yanıt alamadım.

"İçeri geliyorum Cin," dedim ve kapıyı iterek açtığımda onu küvetin kenarına oturmuş, başını eğmiş, eskisinden daha düzensiz nefes alırken buldum.

"Nefes alamıyorum," diye soluk soluğa bağırdı, ben ilerlerken kalbim onun için acıyordu.

"Tamam," dedim, ona doğru ilerledim, sonra küvete girdim ve aşağı indim, onu yanıma çektim, sırtı göğsüme yaslandı, tüm vücudu bacaklarımın arasında kaldı. "Her şey yoluna girecek," diye ona güvence verdim ve ellerimin onun üzerinde gezinmesine izin verdim. Kollarından aşağıya, bacaklarından yukarıya, karnına, çenesine, saçlarına. Onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Dikkatini dağıtmaya.

"Neyim var benim?" diye sordu, sesi tehlikeli bir şekilde ağlamaya yakın çıkıyordu.

"Senin bir sorunun yok," diye onu temin ettim. "Sadece adrenalin," diye ekledim, çünkü saçmalamak için fazla mantıklı davranıyordu.

"Daha kötü kavgalarım oldu," dedi, hâlâ nefesini çok hızlı emiyordu, ama bana karşı o kadar sert değildi.

"Kendi evinde değil," diye mantık yürüttüm. "Ve senin hiç koruyacak bir çocuğun olmadı," diye ekledim.

"Joel!" diye soludu, doğrulmaya çalışıyordu ama bir kolumu ortasına doladım.

"O iyi. Oturma odasında bekliyor." "O yaralı."

"Sadece bir kesik. Bir şeyi yok. Bir dakika benimle otur," dedim, yüzümü başının yan tarafına yaslayarak. "Tamam de."

"Tamam," diye kabul etti, yavaş ve derin bir nefes alarak içimde eridi. Nefes verirken vücudundaki gerginlik daha da arttı.

"Benim için derin bir nefes daha al," dedim, boynuna sokuldum, nabzını dudaklarımda hissettim, hâlâ hızlıydı ama çılgınca değildi. "İşte böyle. Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim," dedim nefes alış verişini normale dönmeye başladığında.

Görünüşe göre bu söylenecek yanlış bir şeydi.

Gerildi ve çekildi, sonra ayağa kalktı, küvetten tamamen çıktı ve lavaboya giderek ellerindeki kanı temizledi.

"Joel'i kontrol etmem gerekiyor," dedi, ilk yardım çantasını kaptığı gibi ellerini kurulama zahmetine bile girmeden banyodan çıktı ve benden uzaklaştı.

İç çekerek küvetten çıktım ve onu takip ettim.

Joel tam olarak onu bıraktığı yerdeydi, parçası olduğu şey düşünülduğünde şaşırtıcı derecede sakindi.

"Bir bakayım," dedi Cinna, çocuğun önündeki sehpaye oturdu, çantasını açtı ve antiseptik sprey ile gazlı bez kullanarak çocuğun boynunu temizledi.

Yıllar boyunca onu birçok yaralıya bakarken görmüştüm. Bu konuda hep biraz sert davranırdı. Ama Joel'le ilgilenirken şaşırtıcı derecede nazikti, çocuk hiçbir tepki göstermese de kesiği silerken yüzünü buruşturdu.

"İyi misin?" diye sordu üç kat antibiyotik sürdükten ve dev bir bandaj yapıştırdıktan sonra.

"Ben iyiyim."

"Gerçekten çok cesurdun," dedi ona, eşyalarını toplarken. "Aptalca. Ama cesurca."

"Öylece durup sana zarar vermesine izin veremezdim," dedi Joel omuz silkerek. "Yapabilirdin. Başka pek çok kişi yapardı."

Joel cesede bakarak, "Ölmüş," dedi. "Evet," diye onayladı başını sallayarak.

"Nefsi müdafaaydı," diye ısrar etti.

"Evet," dedi kadın.

"Polisleri mi arıyorsun?"

"Hayır," diye aynı anda hem o hem de ben cevap verdik. Çocuğun bakışları bana kaydı.

"Ah, Joel, bu Dav. Dav, bu benim komşum Joel." "Sizin için mi çalışıyor?" diye sordum.

"Sadece kapıma göz kulak oluyor."

"Soyulduğundan beri," dedi Joel. "Ne?"

Bakışlarım ona kayarak tersledim.

"Bu bir soygun değildi," dedi omuz silkerek. "Burası öylece atılmıştı."

"Öylece atılmış mı? Neden bana söylemedin?"

"Çünkü bu senin sorunun değildi. Ben hallettim."

"Öyle mi? Çünkü seni neredeyse öldüren bir ekiple savaşmak için bir çocuğa bel bağlamaya benziyor. Sana neler oluyor böyle?"

"Senin saçmalıkların için vaktim yok, Dav. Yapacak işlerim var," diyerek cesede doğru ilerledi, bıçağı kaptığı gibi lavaboya fırlattı ve suyu sonuna kadar açtı.

"Bir ailenin parçası olduğunu unuttun mu Cin? Bunun tüm amacının etrafında seni kollayacak insanların olması olduğunu?"

"Bu benim sorunum. Onların değil." "Bu işler böyle yürümez."

"Sadece bu seferlik, öyle olmalı."

Bu konuda onunla konuşmanın bir anlamı yoktu. En azından şu anda. Hasar kontrol modundaydı.

Bu bokun temizlenmesi gerekiyordu.

O zaman belki beni de bu işe dahil etmesi için onu ikna edebilirdim. Çünkü işler iyi görünmüyordu.

Tezgâhın altından bir şişe çamaşır suyu aldı, bıçağın ve lavabonun üzerine döktü ve cesede dönerken suyun akmasına izin verdi.

"Onu tanıyor musun?" Ben sordum.

Başını sallamadan önce uzun bir süre ona baktı. "Hayır." Sonra , ceplerini yokladı ve bir cüzdan buldu, ve çekip çıkardı. "Chet Wheaton," diye ehliyetini okudu. "Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sen?" diye sordu bana bakarak.

"Hayır. Ve kulağa İrlandalı ya da Rus gibi gelmiyor." "Kontrat, belki," diye mırıldandı kendi kendine. "En azından bir isim. Devam edecek bir şey."

"Evet," diye kabul etti ve cüzdanı daha sonra ilgilenmek üzere tezgâhın üzerine koydu. "Sanırım şu dev plastik garaj çantalarından hiç yok," dedim.

Bu adamın bavula sığmayacak kadar büyük olduğunu düşünerek. "Hayır. Ve artık çok geç-"

"Bodrumda bir tane var," diye araya giren Joel ikimizin de ona doğru dönmesini sağladı. Omuz silktili. "Hep oradaydı. Ben bakabilirim."

"Sen zaten bu işe çok karıştın," dedi. "Bana nerede olduğunu söyle."

"Ben bakarım," dedi Joel . "Oraya her giderim. Orası garip görünmezdi. " "Joel, soramam-"

"Değilsin," diye sözünü kesti, ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Kız başka bir şey söyleyemeden adam gitmişti.

"Ona güvenebilir misin?" Ben sordum.

"Ben... Sanırım öyle," dedi derin bir nefes alarak. "Paraya ihtiyacı var," diye ekledi. "Duydun mu?" diye sordu parmağını kaldırarak.

Bir dakika dinledim, sonra uzaktan bir erkek ve bir kadının seslerinin yükseldiğini duydum.

"Evet..."

"Onlar ailesi. istiyor. Bunu yapmanın tek yolu da para."

"O bir sokak çocuğu mu?"

"Hayır. Çoğunlukla salonda oturup müzik dinliyor."

Başka bir şey söylemedi, sadece bizim nefes alış verişlerimizi ve Joel'in ailesinin bitmek bilmeyen tartışmalarını dinledi, çocuğun geri dönüp dönmeyeceğini ya da bizi polislere satıp satmayacağını görmek için bekledi.

Ancak, on dakika geçmeden, kapı açılmadan önce koridordan gelen sürüklenme sesini duyduk ve çocuk oradaydı. Sarı kapaklı siyah bir garaj çantasını çekiyordu, her şey örümcek ağlarıyla kaplıydı.

"Yeterince büyük mü?" diye sordu, kapıyı tekmeleyerek kapattıktan sonra cesede baktı.

"İşe yarar," dedim başımı sallayarak. "Teşekkürler. Artık gerçekten gitmelisin," diye ekledim. "Bu işe yeterince bulaştın."

"Gidecek başka yerim yok," dedi. "Yardım edebilirim."

Yalan söylemeyeceğim. Bir küvet dolusu ceset çok ağırdı. Cinna ne kadar güçlü olsa da adam ondan daha ağırdı. Küveti taşımakta yardımcı olabilirdi ama fazladan birkaç el işime yarayabilirdi.

Bakışlarım Cinna'ya
kaydı. "Bu senin
seçimin, aşkım."

"Sadece bu seferlik. Ve sadece küveti arabaya koymak için. Sonra koridora geri dön ve hiçbir şey olmamış gibi davran, tamam mı?"

"Evet, tamam," dedi. Sesinde Cinna'nın kaçırmış olabileceği bir şey duymuştum ama şu anda bunun gibi küçük şeyleri dert edemeyecek kadar çok işimiz vardı.

Cinna bana cesedi göstererek, "Onu yukarı çekmeme yardım et," dedi. "Ne için?"

"Bir fotoğraf çekmek istiyorum. Ama yerde yatarsa ölü gibi görünür." Bu mantığa karşı çıkamazdım.

Bu yüzden onu sürüklemesine yardım ettim, buzdolabının üzerine oturttum, Cinna gözlerini açarken temizlenmesi gereken kanı görünce irkildim, sonra telefonuna sarılıp birkaç fotoğraf çektim.

"Tamam," dedi başını sallayarak. "Hadi işe koyulalım." Biz de öyle yaptık.

Eldivenler bulundu.
Saçları arkadan
bağlanmıştı.

Küvet parmak izlerinden arındırıldı. Ceset soyuldu, sonra temizlendi, her ihtimale karşı, bulunamayacağı bir yere gömecek olsak bile.

Zemin ve buzdolabı daha sonra halledilebilirdi.

Cesedi çıkarmak en önemli kısımdı. "Bir arabaya ihtiyacımız var. Tercihen bir SUV," dedi Cinna.

"Ekibinizin arabası yok mu?"

Buna karşılık Cinna başını salladı. "Araba kullanmıyorum," diye itiraf etti. "canım," dedim, bu yeni gerçeği öğrenince kaşlarım havaya kalktı. "Şehirden hiç ayrılmam," diye itiraf etti.

"Birine SUV'umu bıraktıracağım." "Sen mi kullanıyorsun?"

"Evet. Gençken önceki patronu gezdirmek için çok zaman harcadım," diye itiraf ettim.

"Tamam. Güzel. O zaman..."

"Her seferinde bir adım," diyerek telefonuma uzandım ve bir mesaj gönderdim. "Sokaktaki adamın... işine bakacak mı?"

Cinna başını sallayarak, "Bu konuda çok iyi," diye onayladı. "Rüşvet verilse bile." "İnanın bana, kimsenin parasına ihtiyacı yok. Eğer birisi Ona birkaç yüz bin nakit para verirse, söyleyecek bir şeyi olmaz."

"Neden burada yaşadığını anlamaya başlıyorum," dedim ve etrafıma bakındım. "Ama gerçekten buraya *taşınabilirsin*."

İğrenç bir kanep ve yüzeyindeki çiziklere ve oymalara bakılırsa muhtemelen sokaktan toplanmış bir sehpa dışında neredeyse boş bir alandı.

Muhtemelen evle birlikte gelen ucuz plastik panjurlar dışında pencere uygulaması yok. Halı yok. Duvarlarda sanat eseri yok.

Cinna'nın etrafta olduğunun tek kanıtı tezgahın üzerindeki pahalı kahve makinesiydi.

Cinna omuz silkerek, "Ben buraya hiç gelmem," dedi. "İhtiyacım olan her şeye sahip," diye ekledi.

"Hiç kışlık eldiveniniz var mı?" Hepimizin elindeki beyaz eldivenlere bakarak sordum, öndeki adamdan başka birinin yanından geçerek pek de göze çarpmayacağını biliyordum.

"Benim çiftim var..."

"Bende biraz var," dedi Joel. "Onları alabilirim." "Çok memnun olurum. İkimiz için bir çift."

Joel başıyla onayladı ama dairesine geri dönme ihtimali karşısında hemen gerildi.

Çocuk için üzıldüm ama durum, bunu yapmak zorunda olmadığında ısrar edemeyeceği kadar çaresizdi.

"Ailesi tacizci mi?" O gittiğinde sordum.

"Emin değilim. Tek yaptıkları çılgılık atmak. Sanırım o da oradaysa ona da bağıyorlar."

İkimiz de bakıştık, ortak geçmiş travmalarımızı bir anlığına sergiledik.

Ama sonra Joel geri döndü, bir an öncesine göre daha solgun görünüyordu, ama eldivenleri vardı ve gerçekten önemli olan tek şey buydu.

"Ah, Cinna?" dedi.

"Öyle mi?"

"Üstünü değiştirmek isteyebilirsin..."

Cinna'nın bakışları aşağı kaydı, gömleğindeki ve pantolonundaki kana baktı. "Evet. Evet. Tamam," dedi ve koridorda ilerleyerek

Banyo.

Lavabo dolabının altına girdim, önce kumsalı sonra da temizlik kovağını aldım ve bu kez kapıyı çalmadan banyoya girdim, onu sütyen ve külotuna kadar soyunmuş, gömleğinin kumaşından kanın sızdığı karnını ovalarken buldum.

Kovayı uzatarak, "Al, hepsini buraya at," dedim.

Cinna sessizce giysilerini içine bıraktı ve ben de küvete gittim, içine su ve bir ton çamaşır suyu doldurdum, duruladım, sonra tekrar yaptım ve sonunda giysileri çamaşır suyunun geri kalanı ve biraz suyla birlikte kovaya bıraktım. Kumaş bozulurdu ama DNA da mahvolurdu. Cesetle işimiz bittiğinde dairesini temizlemek için geri döndüğümüzde bununla ilgilenecektim.

"Sana birkaç kıyafet getireyim," diyerek dışarı çıktım ve yatak odasına girdim. Dairesinin geri kalanı kadar kasvetliydi. Sadece bir başlık-Üzerinde buruşuk siyah bir yorgan olan boş bir orta boy yatak, lambalı eski bir komodin ve her zamanki koyu renk kıyafetleriyle dolu bir dolap.

Kot pantolon ve uzun kollu bir tişört seçtim, sonra banyoya geri döndüm.

giysilerini giydi, sonra aynanın önünde durup yansımasında boş bir bakışla kendine baktı.

"Hey, eğer vazgeçmen gerekirse bunu kendim yapabilirim," dedim, arkasına geçtim, elim çıplak omzunda bir parmağımı gezdirene kadar onun sertleştiğini hissettim. Sonra bana karşı eridi, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

Kıyafetlerini lavabo dolabının üzerine bırakıp kollarımı ona doladığımda, "Uyumuyorum," dedi. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Gidebilirim," diye teklif ettim, sırf bana söylediğini duymak için. "Hayır. Kal. Sadece bir dakikalığına."

"Sadece bir dakikalığına," diye kabul ettim ve dudaklarımı başının yan tarafına bastırdım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cinna

"Hayatı boyunca birkaç salata yeseydi ölür müydü acaba?" Küveti asansörün içine bırakırken homurdandım.

Hepimiz soğuk için giyinmiştik, ceketler, şapkalar ve eldivenler. Ama lanet olası küvetin ağırlığı yüzünden derimin altında ter birikmeye başlamıştı bile.

"Diyet seçimlerini cesedinin ne kadar ağır olacağına göre yapmaması ne kadar düşüncesizce?" Dav dudaklarında bir sırıtışla karşılık verdi.

Bu tehlikeliydi, biliyordum. Onun orada olması. Yardım etmesi. Daireme girer girmez onu dışarı atmalıydım.

Ama sonra kendime hatırlattım, bana tekrar nefes almayı kim öğretecekti? Panik geçene kadar bana sarılır mıydı? İhtiyacım olduğunda bana sarılır mıydı? Bana olan saygısını kaybetmiş gibi görünmeden?

Bana neler olduğunu, neden birdenbire kendimi bu kadar kırılgan ve kendimden emin hissetmediğimi anlamıyordum. Tek bildiğim, dünyada Dav'dan başka kimsenin önünde bunu rahatça sergileyebileceğimi düşünmüyordum.

Bu yüzden peşime takılmasına izin veriyordum.

Bu, içinde eriyip gitmemin, ona karşı hissettiklerime teslim olmamın daha da kolaylaşacağı anlamına gelse bile.

"Araba hemen ön tarafta," dedi Dav. "Asıl zor olan onu kaldırmak olacak."

Ardından kapılar açıldı ve üçümüz de derin bir nefes alarak çantayı kapıp dışarı çıktık.

Binadan çıkarken, merdivenlerden inerken ve arabaya doğru ilerlerken hepimiz kollarımız jöleye dönüşmemiş gibi davrandık.

Neyse ki, yerel ekip köşede devam eden bir tür anlaşmazlıkla meşguldü, bu yüzden çantayı SUV'a kaldırmak hepimizi öldürmüyormuş gibi davranmak zorunda kalmadık.

"Tanrım," dedi Dav, bagaj kapısını çarparak ve nefes nefese .

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Joel ve benim toplamımdan daha fazla yükü omuzlamıştı.

"Tamam. Şimdi kışını kaldırıp yukarı çık ve bu gece hiç olmamış gibi davran, tamam mı? İşimiz bittiğinde gelip seninle konuşacağım."

Joel başını sallayarak, "Anladım," dedi.

"Hey, çocuk," diye seslendim o uzaklaşmak için döndüğünde. "Öyle mi?" diye sordu, geri dönerek.

"Teşekkür ederim. Sen gelmeseydin şu anda burada olur muydum bilmiyorum," diye itiraf ettim, her ne kadar bunu yapmak gururumu incitse de.

"Sorun değil," dedi, ayaklarını sürüyerek, rahatsız görünüyordu. Bir ömür boyu bağırıp çağırdıktan sonra, nezaketin onun için yabancı ve rahatsız edici olduğunu hayal ettim.

Dav ve ben sessizce SUV'a tırmanmadan önce binaya geri döndüğünden emin olmak için izledik.

"Plan nedir?" diye sordum. "Muhtemelen mezar kazmak için çok soğuktur." "Evet," diye kabul etti, bir eliyle kaldırımdan uzaklaşırken diğer eliyle

diğer elimle bazı düğmelerle oynamaya uzandım. Bir saniye sonra koltuk ısınmaya başladı ve iliklerime kadar işleyen soğuğu kovdu. "Yılın bu zamanında bir su kütlesi muhtemelen en iyi seçenek."

"Evet," diye kabul ettim. "Eğer demir , bir asla geri gelmeyebilir."

"Olsa bile bu don ve çözülmeden sonra olur. Geriye pek bir şey kalmazdı."

"Sanırım asıl soru ... tuzlu su mu tatlı su mu?" diye sordu.

"Bence tuzlu olan her yerde endişelenecek kameralar olacaktır." "O zaman tatlı olsun," diye kabul etti.

"Şehirde hiç tatlı su yok. Central Park bir yana. Ve bu asla işe yaramayacak."

"Görünüşe göre küçük bir yolculuğa çıkıyoruz, aşkım," dedi Dav.

"Atıştırmalık için duralım mı?"

"Kahve belki," dedim, günün yorgunluğunun kemiklerime işlemeye başladığını hissederek.

Dav sanki aklımı okuyormuş gibi, "Uyuyabilirsin," dedi.

"Hayır, henüz değil," dedim. Ve eli dışarı çıkıp kalçama konduğunda, onu itmedim.

Sadece bir gece daha, yakın olmasına izin verecektim. Sonra, onu tekrar uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Ne kadar zor olsun. Ne kadar acıtabilirse.

Dav, "Burada hava iyice kararmaya başladı," dedi.

Ben.

"Bagajda bir ceset var," diye hatırlattım ona.

"Bu, müziği bir yere koymanın tamamen uygunsuz olacağı anlamına mı geliyor? ne oldu?" diye sordu.

"Muhtemelen," diye kabul ettim ama zihnimde dönüp duran düşüncelerden uzaklaşmak için sese kendim uzandım.

Jersey'e ulaşmak tüm hız limitlerine ve trafik ışıklarına uyararak sadece bir buçuk saat sürdü. Ancak Garden State'in yapılaşmış kısmından doğal su özelliklerine sahip bir bölgeye ulaşmak birkaç saat daha sürdü.

Yıl boyunca hepsi kapalıydı ama öldürdüğüm adamın cesedini taşıırken bunun yasallığı pek de önemli değildi.

"Son sokaktan dönmeniz gerekmez miydi?" Dav'ın kaşlarını kaldırarak sordum.

"Hayır."

"Okun bu şekilde olduğunu söylediğinden oldukça eminim."

"Senin görevinin telsizi kontrol etmek olduğu konusunda anlaşmamış mıydık?" diye sordu bana kaşlarını kaldırarak.

"Tamam. O zaman geri dönmek zorunda kaldığımızda beni suçlama."

"Ehliyetini alabilirsin ve bir dahaki sefere bir ceset saklamamız gerektiğinde sen sürebilirsin."

Mesele şu ki, yasadışı bir şey yaptığınızda, GPS'i nereye gittiğinizi yönlendirmek için kullanmayı bırakın, telefonunuzu yanınızda bulunduramazsınız.

Evet, bu küçük yolculuk sırasında birbirimizi biraz hırpaladık.

Güzel.

Kesip biçme işini sadece ben yapıyordum.

Dav, radyoyla şarkı söyleyerek, bana kahve almak için durarak, benim somurtkan tavrımı anlayışla karşılayarak çok cana yakın davranmıştı.

"Peki, itirazın genel olarak uzun araba yolculuklarına mı yoksa kontrolün sende olmamasına mı?" diye sordu, gösterge panelinden az önce diğer yönde olduğunda ısrar ettiğim aptal gölün tabelasını göstererek.

"Sadece bunun bitmesini istiyorum," dedim, artık bitmeye yakın olduğumuz için endişeliydim.

Yolda üç kez durduk. Yakıt almak için.

Kahve almak için.

Ve bütün gece açık olan bir marketten biraz ip ve ağırlık almak için.

"Arabayı burada bırakmalıyız," dedi Dav, az ilerimizde kesilen taş yolda ışıkları ve motoru kapatarak. "İz yok," diye ekledi.

"Ugh," diye homurdandım, gölete olan mesafeyi ölçerken. Ağır bir ölü adamla. Ve onu gölete batırmak için ağırlıklar.

"Ağır işleri ben yaparım," diye teklif etti.

"Ağırlıkların toplamda yüz kilo olduğunun da farkındasın, değil mi?" diye sordum.

"Yani bu hafta spor salonuna gitmeyeceğiz," dedi, daha fazla lastik eldiven kaptı, onları taktı, motoru kesti ve sonra dışarı çıktı.

Homurdanmamı bastırarak ben de aynı şeyi yaptım, ipi koluma geçirdim, ağırlık yığınını aldım ve küveti gölete doğru sürükleyen Dav'ın arkasından gittim.

"Neye bakıyorsun?" Gölün kenarından birkaç metre uzakta durakladığında .

"İşaret," dedi, yoldan çekildi, böylece ayın bulutların arasından görünmesi sayesinde kendim kontrol edebildim.

"Kırmızı yosun nedir?"

"Haberleri hiç izlemiyorsun,

ha?" "New Jersey haberleri mi?

Hayır. Neden?"

"Kırmızı yosun yüzmek yasak demektir. Bu işaret kalıcı görünüyor. Sanırım bu birkaç yıldır devam ediyor. Kimse yüzmüyor... küçük çapamızı atma şansımız da pek yok."

"Güzel," dedim başımı sallayarak.

Popüler filmlerin aksine, mafya için cesetleri saklamak pek de kolay değildi. En azından şehirde değil. Elbette, bazen şansımız yaver giderdi.

yeni inşaat alanlarının temel atma törenleriyle. Ve evet, eğer dikkatli olursanız okyanus her zaman bir seçenektir.

Diğer Beş Aileden biri olan Costalar'ın maaş bordrosunda, tek işi suç mahallerini temizlemek ve cesetleri gömmek olan bir adam olduğunu duydum.

Biz Lombardiler, hepimiz kendi bedenlerimizi idare ederdik. Ki bu her zaman kolay değildi. Özellikle de araba kullanmadığınız zaman.

Dav küveti açıp cesedi çıkarırken, bu sefer yardımına gerçekten minnettar olduğumu itiraf etmeliyim. Eminim, yeterince uğraşırsam, bu işi tek başıma halledebilirdim. Ama her anı berbat olurdu.

Dav yine de her zamanki gibi neşeliydi, ağırlıkları aldı ve cesedin kol ve bacaklarına bağlamaya başladı.

"İzcilikte ne var?" Zahmetsizce ip bağlamasına bakarak sordum.

"Öğrenmek için kullanışlı bir beceri," dedi omuz silkerek. "Peki, ne düşünüyorsun? Ağırlıklar yeterli mi, yoksa şişmemesi için karnını yaralım mı? Ne?" diye sordu, çömeldiği yerden başını yana eğmiş bana bakarak.

"Sadece... arada bir, içimizden biri bana hayatlarımızın ne kadar çılgınca olduğunu hatırlatan bir şey söylüyor," diye itiraf ettim. "Bu da o anlardan biri. Ama sanırım içinde yeterince delik var."

Dav cesede bakarak, "Yeterince makul," dedi. "Pekâlâ. Eğer ağırlıklardan ikisini rıhtımdan aşağı taşıyabilirsen, onu ve diğer ikisini alabilirim."

Biz de öyle yaptık, homurdandık, homurdandık, paltolarımız ve eldivenlerimizle terledik.

Sonunda ceset uçup gitti. Yarım saniye sonra tüm ağırlıklar da içerideydi ve biz de iskelenin sonunda durmuş nefes nefese onun kayboluşunu izliyorduk.

Dav sert bir şekilde nefes vererek iskeleye indi.

"Kahretsin," diye iç geçirdi, lastik eldivenlerini çıkarıp ceketinin içine soktu, sonra ceketini çıkarıp iskeleye koydu ve üzerine uzandı.

"Ne yapıyorsun?"

"Güzel bir gece. Ağaçlar. Gökyüzü. Temiz hava." "Sinir bozucu, çürüyen ceset hemen

..."

"O güzel kıcını buraya getir ve beş dakikalığına tadını çıkar," dedi. Bunu yapmak için hemen harekete geçmediğimde, uzandı, bileğimi yakaladı ve beni yanına çekti.

Ceketimden sıyrılıp Dav'ın yanına serdim, sonra da düz bir şekilde uzanmak için hareket ettim, kendime onu tekrar itmeden önce son bir gece geçirmeme izin verildiğini hatırlattım.

"Tamam. Çok güzel. Ceset bir yana," diye kabul ettim, karamsar gece gökyüzüne bakıyordum, bulutlar ayın hareket ediyor, rüzgâr bizi toprak, yaprak ve su kokularıyla çevrelerken ürkütücü bir görünüm veriyordu. Şehrin gerçekten sunmadığı şeyler.

"Hiç şehir dışına taşınmak istedin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim hemen. "Ama dürüst olmak gerekirse, bunun dışında neredeyse hiç zaman geçirmedi." "

"Aslında ben de hiç yapmadım. Ama Pensilvanya kırsalında geçirdiğim o yaz, bir süreliğine hayatımda değişiklik yapmak istememe neden oldu. Güneş, gölet kenarında uzun günler, bisiklete binmek, dört tekerlekli araçlar, ortalama bir kedi büyüklüğünde olmayan yerel vahşi yaşam..."

"Ergenlik çağındayken, değil mi?" Kuzenleri ve porno hakkındaki hikâyesini hatırlayarak sordum.

"Evet. Sadece bir yaz."

"Neden?"

"Çünkü babam annemi dövdüğü için hapse atılmıştı. Annem de üçüncü kez kendini öldürmeye çalıştığı için akıl hastanesindeydi. Ya teyzem devreye girecekti ya da ben koruyucu aileye verilecektim. Ve neredeyse hiç kimse ergen bir çocuğu istemediğinden, bir grup evinde olacaktım."

"Annemi fark etmemiştim..."

"Gerçeklerden kaçmak için avuç avuç hap alma alışkanlığınız var mıydı?" diye ekledi. "Evet, kimse yapmaz."

"Onunla geri dönebildin mi?"

"İşin boktan tarafı, annem babamdan daha uzun süre hapiste kaldı," dedi başını sallayarak. "Beni almaya geldi, şehre geri sürükledi, sonra annemin serbest bırakılmasını beklerken beni dövdü."

"Özür dilerim."

"Sanırım senin benzer bir hikayen var," dedi omuz silkerek.

"Benim bir babam yoktu," diye itiraf ettim, kelimelerin ağzımdan çıkmasına şaşırıyordum. "Yani, annemi beceren ve beni doğuran bir adam vardı ama o hiç ortada yoktu. Doğum belgesinde de adı yok. Sanırım annem kim olduğunu bile bilmiyordu."

"Her zaman birinin adı gibi sinir bozucu ayrıntılara dikkat edemeyecek kadar gergin olurdu. Ya da kızına ne yapmaya çalıştıklarına..."

"Cin..." Dav, elime uzanıp parmaklarını benimkilerin arasına sokarak sertçe sıkarken sesi dehşete düşmüştü.

"Küçükken saklanmakta iyiydim. Büyüdüğümde bıçakla uyumakta daha iyiydim."

"Özür dilerim," dedi ve elimi dudaklarına götürüp arkasına bir öpücük kondurdu.

"Hayatta kaldım."

"Bundan sağ kurtulman gerekmemeliydi."

"Başardım," dedim omuz silkerek. "Gerçi bence sen boktan çocukluğundan benden daha iyi çıktın."

"Öyle deme," dedi, sesi yumuşaktı. "Bu halin hoşuma gitti." "Evet, tamam," dedim, gözlerimi devirerek tekrar aya baktım. "Hey," dedi, sesi dikkatimi çekiyordu, ben de döndüm. "Benim hiç Bu konuda yalan söylemek için bir neden yok."

"Pantolonuma tekrar girmek dışında," dedim, onu fırçalamaya çalışarak.

"Aşkım, bunu elde etmek için yalan söylememe gerek yok," dedi, diğer eli

karnımdan aşağıya doğru kayıyor, nefesimi kesiyordu. Ama ona en çok ihtiyaç duyduğum yerime dokunmadan hemen önce durakladı. Durduramadan bir homurtu kaçtı içimden. "Gördün mü?" diye sordu, yan dönmüştü, sıcak nefesi kulağımdaydı.

"Dav..."

"Öyle mi?" diye sordu, dişleri kulak mememi yakalamıştı. "*Dav*, ne? Elimi kalçalarının arasına sokup o tatlı amına dokunayım mı?" diye sordu, düğmemle oynarken içimden küçük bir inilti çıkardı ama çözemedi.

"Evet," diye iç geçirdim, eli cevap vermeden hareket etmeyi reddedince.

"Benim için ıslandın mı?" diye sordu, dudakları boynuma gitti, küçük bir içime bir ürperti yayıldı.

"Evet." İnkâr etmenin bir faydası yoktu. Yemin ederim o ne zaman yanımda olsa tahrik oluyordum. Artık sadece onun fikri bile beni tahrik ediyordu.

"Hmm. Belki de kontrol etmeliyim," dedi, düğmeyi itti, sonra fermuarı aşağı kaydırıldı.

Soğuk parmaklarının arkası çıplak tenimde gezinirken nefesim göğsümde sıkıştı, sinir uçlarımda beklenti cızırdadı.

Parmakları aniden külotumun altından kayarak kaygan yarığımınla dalga geçerken o gürleyen ses ondan kaçtı.

"Siktir," diye inledi Dav. "Aminin benim için her zaman bu kadar ıslak olmasını seviyorum," dedi, parmakları hassas klitorisimi kızdırmak için yarığımdan yukarı kayıyordu.

Benden küçük bir inilti kaçarken sırtım dokunuşla kavislendi. "Çok hassas," dedi beni yavaş daireler çizerek.

Onu hissedebiliyordum, sertliği kalçama baskı yapıyor, onun tekrar içimde olması fikri seksimi ağrıtiyordu.

Elim, ben daha niyetimin farkına bile varmadan hareket ediyor, sikinin üzerine kapanıyor ve avucumla etrafında dolaşıyordu.

Dav'dan bir inilti kaçtı ve parmakları aşağı kayd, başparmağı klitorisimi çalıştırırken içimde kayd ve kalçaları daha fazlasına ihtiyaç duyarak dokunuşuma karşı sallandı.

Ve bunu ona vermek istedim.

Avucum onu terk etti, böylece pantolonunu çözebildim, içeri uzandım ve bariyer olmadan uzunluğunun etrafına kapandım.

Ben onunla uğraşırken Dav'dan bir hırıltı kaçtı. "Siktir," diye inledi, zor nefes alıyordu.

"Dav, sik beni," diye inledim, kalçalarım eline karşı sallanıyordu, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

"Bunu söylediğini duymaktan asla bıkmayacağım," dedi, bir eliyle prezervatifi buldu, sonra diğer elini bizi korumak için pantolonumdan dışarı kayd, ben botlarımı tekmeledim, sonra pantolonumu ve külotumu çıkardım, soğuk gece havasının aşırı ısınmış tenimi ısırıldığını hissettim.

Dav ayaklarıma doğru ilerledi, elleri bacaklarımdan aşağı kayarak kalçalarıma battı ve beni kucağına çekti. Sonra bakışlarını benimkilere sabitleyerek içime girdi.

"Siktir," diye inledik ikimiz de, bedenlerimiz gerildi, nefeslerimiz kesildi. Ellerim , o sikmeye başlarken kalçalarımın tuttu.

Ben.

İkimiz de o an hissettiğimiz gibi hızlı ve çaresiz, çok muhtaç. Birbirimizin unutulmaktan başka bir şey düşünmesini istemediğimiz için birlikte yükseldik, nefesimiz kesildi, bedenlerimiz gerildi ve kıvranmaya başladı.

Duvarlarım onun etrafında sıkılaşıırken Dav, " bu," dedi. "Gel bakalım Ben."

Aynen öyle yaptım, açık gece havasına doğru ağladım.

"Siktir, yine," dedi gıcırdayan dişlerinin arasından, içime çarpmaya devam ederken dayanmaya, sürdürmeye çalışıyordu.

Onu yakaladığımda hâlâ nefes nefese kalmıştım, kucasına çıkmak için onu kaldıraç olarak kullandım, dudakları dudaklarıma çarparken ona bindim.

Kolları beni sarıp sarmaladıkça, kalçalarım küçük sallanma hareketleri yaptıkça, ihtiyacımı körükledikçe ama onu tatmin etmek için hiçbir şey yapmadıkça onun içinde eridim.

Önemli olduğundan değil.

Dudaklarına, dudaklarının derin yoğunluğuna, ona karşı hissettiğim aynı sıcak, kafa karıştırıcı duyguların üzerimde dolaşmasına, içime işlemesine, içimdeki tüm karanlık yerleri doldurmasına .

Kalbimin şiştiğini, onunla dolduğunu hissedene kadar her şey iyi ve güzeldi.

Tam da olmasına izin veremeyeceğim şey.

Öpüşmeyi kestim, sonra rıhtıma uzanana kadar onu ittim, boşluk büyüdü bozdu ama aç gözlerle bana bakarken arzumu yeniden alevlendirdi.

Elleri kalçalarımın yukarı kayd, sonra gömleğimin altından geçerek sütyenimin üzerinden göğüslerimi örtmeye uzandı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, daha fazlasına ihtiyaç duyarak uzandım ve tüylerimin diken diken olmasına aldırmadan gömleğimi çıkardım.

Ondan çıkan gürleyen ses, amımın onun sert uzunluğunun etrafında sıkışmasına neden oldu.

Sırtımın arkasına uzanarak kopçalarımı serbest kalana kadar çektim, sonra sütyenimi çıkardım.

Soğukta meme uçları gerildi ve sıcak ellerinin göğüslerimde yarattığı şok, ona binmeye başladığımda içimden düzensiz bir inilti çıkardı, bana dokundukça ihtiyaç pençeleleyen bir şeydi.

Ben hızlı daireler çizerken kalçaları içimde sallanmaya başladı, ikimizi de yukarı çekiyordu, hırıltılı nefeslerimiz ve iniltiğimiz havayı dolduruyordu.

"Bana binerken çok iyi görünüyorsun," diye inledi Dav, bakışları yüzümden göğsüme ve birleştiğimiz yere gidip geliyor, sonra tekrar geri dönüyordu.

"Siktir," diye inledim, orgazm zirveye ulaşmaya başladığında başım geriye düştü.

Dav içime daha sert, daha hızlı girdi, beni haykırmama neden olan orgazmın tam ortasına sürükledi, onu alırken vücudum titriyordu

ismimi söylerken benimle birlikte.

Hâlâ ona sarılmış, derin, açgözlü nefesler alıyordum ki, aniden bir kahkaha baloncuğuna takıldım ve bu baloncuk tam bir kahkaha olana kadar yayıldı.

"Ne oldu?" Dav sordu, parmakları kalçalarımda aşağı yukarı hareket ederken bana garip bir gülümseme verdi.

"Bu delilik," dedim başımı sallayarak. "Az önce öldürdüğüm bir adamın batan cesedinin üzerinde seviştik."

Kıyafetlerimi toplayıp tekrar üzerime geçirmeye çalışırken içinden bir kıkırdama geçti.

"Hey, biraz stres atmayı hak ettiğimiz bir gece varsa, o da buydu," diye düşündü.

Prezervatifi çıkarırken "Arkada bir çöp kutusu var," dedim. "Çantayı da yanımızda götürebiliriz," diye ekledim. "Brooklyn'e dönerken bir yere bırakırız."

Bununla birlikte, göğüslerimi özel olarak sütyene geri sokmak gibi gösterişsiz bir işi tamamlamam için beni bırakarak çekip gitti.

"Sorun nedir?" Dav geri döndüğünde beni orada, ceketim dışında tamamen giyinik bir halde, rıhtımda onunkinin yanında dururken buldu.

"Botum kayıp."

Bakışları hemen suya gitti, gözlerini korku doldurdu. "kışın yosunlar ölür mü?" diye sordu, suya girme fikri yüzünü .

"Normalde bu durumda kendim almak için ısrar ederdim," dedim, suya da bakarak. "Ama ben zor durumdaki genç kız rolünü oynayacağım ve suyun sunduğu et yiyen bakterileri almana izin vereceğim."

Bunun üzerine Dav bir kahkaha daha patlattı, bakışları bana kaydı, aptalca yakışıklı yüzünde göğsümü yapış yapış hissettiren bir şey vardı.

"Kahretsin," dedim bakışlarım uzaklaştığında, bu his çok hoşuma gitmişti ve bastırmam gerektiğini biliyordum.

"Ne?"

"Tam ," dedim, iskeleden toprağa düştüğü yere doğru el sallayarak. "Et yiyen bakteriyi gerçekten destekliyordum."

Çizmeyi getirip önümde diz çöktü ve aptal bir peri masalındaki prens gibi çizmeyi bana uzatırken bir kahkaha daha attı.

Ama ben kimsenin prensesi değildim.

Ayağımı içeri soktum ve Dav'ın etrafından dolaşmaya başladım, aramıza tekrar mesafe koymak istiyordum.

New Jersey'den dönüş yolculuğumuz, New Jersey'e girişimiz kadar kolay olmadı. Daha fazla kahve ve yakıt almak için durduk, aldığımız çöp torbasını bıraktık ve arabada hızlıca bir şeyler yedik.

Evimin önünde rölantide ilerlerken güneş doğmuş, yorgun gözlerimi kör etmişti.

Arabayı park etmek için hareket ettiğinde, "Eve git ve biraz uyu," dedim.

"Temizliğe yardım etmem gerek-"

"Ben hallederim," diye kestim sözünü. "Benim için o çantayla yapacak bir şeyler bul."

"Cin..."

"Teşekkürler Dav," dedim ve o daha ne diyecekse diyemeden dışarı fırladım.

O anda çok hassas olduğumu biliyordum.

Sahip olamayacağım şeyleri istememe izin vermeye çok istekliydim. Böylesi daha iyiydi.

Binama çıkan her adım ağrısa bile.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Cinna

Asansör kapıları açıldığında çamaşır suyunun kokusunu aldım.

İsa.

Birisi bütün şişeyi bir yere mi döktü?

İç çekerek kapıma ulaştım, tüm kilitleri açtım ve Joel'in benim için kilitlemiş olmasına şükrettim.

Kapıyı hızla açar açmaz, çamaşır suyu kokusundan bir duvar üzerime çarptı ve gözlerim yanarken nefesimi tutmama neden oldu.

Bakışlarım hemen yerde cesedin olduğu noktaya gitti. Dev bir kan birikintisinin olduğu yere.

Ama gitmişti.

Buzdolabındaki kan da cesedi desteklemek içindi. Joel.

Bu çocuk gerçekten çok ileri gidiyordu.

Kapıyı kapatıp arkamdan kilitledikten sonra yalnız olmadığımı fark ettim.

Çünkü tam orada, kanepemde, ısınmak için bir kışlık ceketin altına sokulmuş Joel vardı. Mışıl mışıl uyuyordu.

Onu uyandırmam, dışarı itmeme ve okula geç kalacağını söylemem gerektiğini biliyordum.

Ama çocuk benim için gerçek bir suç mahallini temizlemeden önce bile zor bir gece geçirdi.

Mutfağa doğru yürüdüm, çamaşır suyu kokusunu biraz havalandırmak için pencereyi açtım, sonra yatak odama girdim, fazladan olan tek battaniyemi buldum ve üzerine örtmek için çıkardım.

İrkilmedi bile.

Her zaman böyle mışıl mışıl uyur muydu? Adrenalinden mi yoksa yorgunluktan mı?

Yoksa başka bir şey miydi? Sonunda, lanet olası sonunda, güvenli bir alana sahip olan bir çocuğun uykusu mu?

Bu duyguyu çok iyi anlıyordum. On sekizimde evden taşınıp bana zarar vermek isteyenlerle aramda birkaç kilitli kapı olana kadar tüm çocukluğum boyunca ne kadar uykusuz kaldığımı fark ettiğimden bile emin değildim.

Her şeyden çok, bu yüzden çocuğun uyumasına izin verdim. O sabah boyunca temizliğini ince bir diş tarağıyla gözden geçirirken, bir durumun kontrolü bende değilse asla gerçekten tatmin olmuyordum. Sonra öğleden sonra kandan arınmış giysilerimi toplayıp fırlattım, duş aldım ve biraz uyumaya çalıştım ama zihnim ormana, Dav'a ve onun yanında kaçınmaya çalıştığım tüm o yapışkan, karmaşık duygulara geri döndü.

Koridorun karşısından gelen bir kapı çarpması sonunda onu kanepede dikleştirdi, uykulu gözleri irileşmiş, saçları dağılmıştı.

"İyisin," dedim kahve fincanımın üzerinden. "Sadece komşu," diye ekledim, bir an için kafası karışmış bir şekilde bana odaklandığında, her şey geri gelmeden önce. "Temizlik için teşekkürler evlat. Yerlerimin hiç bu kadar temiz olduğunu sanmıyorum."

"Tüm o kirin altında *beyaz* muşamba olduğunu bilmiyordum," diye dalga geçerek kanepenin kenarına otururken dudaklarımın kıvrılmasını sağladı.

"Kahve ister misin? Uyarayım, herkes çok sert yaptığımı düşünüyor."

"Öyle bir şey yok," dedi, battaniyesini katladı ve gelip benden bir fincan aldı, sonra da kahvemi bir rock grubu kuracak kadar acı sevdiğim için çoğu zaman kullanılmayan şeker kutusuna gitti.

"İçine bir fincan lanet olası şeker koyarsan olmaz," dedim içine doldurup karıştırmasını ve açgözlü bir yudum almasını izlerken.

"Saat kaç?"

"İki. Öğleden sonra. Okulu kaçırdın." Omuz .

"Ben hiç ara vermedim. Sorun değil."

Tabii ki yapmadı. Okul, pislik anne babasından uzakta bir yerd. "Aç mısın?" diye sordum. "Sipariş vermeyi düşünüyordum."

Bununla birlikte, bir ton şey getirdim ve kanepede oturup bir yandan yemek yerken bir yandan da önceki geceden, nasıl endişelenmesine gerek olmadığından bahsettik.

ceset hakkında, onun ele alındığını, en bir ceset olduğunu unutmak olduğunu söyledi.

Ve her şey çok rahattı.

Evimde hiç başka biri olmadığını düşünürsek bu çok garipti. Belki de içimdeki istismara uğramış çocuk onda bunu fark etti ya da bunun gibi bir şey.

"O adamı severdim," dedi Joel, kanepede arkamıza yaslanmış, tadilat programındaki salakların bir sürü orijinal ahşap işçiliğini ve vitrayları söküp atmasını izlerken.

"Hangi adam?" diye sordum. Bakışlarını profilimde hissettim, kaşları kalkmıştı. "Ah, doğru ya. Dav. Evet."

"Senden hoşlanıyor," dedi Joel.

"Oh, ne biliyorsun ki? Sen on yaşındasın."

"On beş," dedi yine göğsünü şişirerek. "Aynı fark," dedim sırf onu kızdırmak için.

Joel ne zaman susması gerektiğini bilmeden omuz silkerek, "Öyle ama," dedi. "Senin gibi. O neden burada değil?"

"Çünkü öyle değil." "Öyle olmasını istiyor."

"Dostum, bunu nasıl bilebilirsin ki? Muhtemelen bir kızla hiç konuşmamışsındır bile."

Yine de yemi yutmadı, omuz silkti. "Sana Spike'ın

Buffy'ye baktığı gibi bakıyor." "Bu gönderme...

senin için çok yaşlı," dedim. "Yine de doğru," dedi.

"*Buffy*'yi hiç izlemedim," diye itiraf ettim. "Büyürken gerçek hayattaki canavarlarla uğraştım. Hey, son tadilatın ne kadar çirkin olduğu hakkında atıp tutmadan önce kapatma şunu," diye homurdandım o uzaktan kumandaya uzanırken.

"Televizyon yayının yok mu?" diye sordu, bana tiksiniş bir bakış fırlatarak. "Fazla televizyon izlemiyorum."

"*Buffy*'nin bir hafta için seni dolandıracağım." "Bedava bir hafta mı?"

"Evet. Bir sürü yeni e-posta adresi oluşturuyorum, içinde neredeyse hiçbir şey kalmamış bir Visa hediye kartı kullanıyorum, sonra ücretsiz bir hafta için kaydoluyorum ve benden ücret almaya çalışmadan önce iptal ediyorum. Durula, tekrarla."

"Ya da kredi kartımı kullanabilirsin," dedim ve cüzdanımı uzatmak için ayağa kalkarken ona küçük bir gülümseme verdim. "Beni de yaz. Biraz daha kahve yapacağım."

Sonraki birkaç saat boyunca kanepede oturduk ve avcılar, vampirler ve esprili yardımcılarıyla ilgili dizinin grenli ilk sezonunu izledik.

"Yani... Spike..." Beşinci bölümde hala ortaya çıkmadığını söyledim.

"Sabırlı olmalısınız. Görünüm beşinci ya da altıncı sezona kadar ortaya çıkmayacak." "Beş ya da altı mı?" Homurdandım.

"Hoşuna gitmiyormuş gibi davranmaya çalışma."

"Ben... hoşlanmıyorum," diye başladım. Yani, kış tekmeleyen sert kızlar, sevmeyecek ne var? "Ama bu sadece bir noktayı kanıtlamak için büyük bir taahhüt."

"Ama tüm evrimi görmelisin. Boş vaktin olduğunda izleyebiliriz," diye ekledi ve sözlerinde içimde bir şeyleri harekete geçiren muhtaç bir yan vardı. Zıt kutuplar olmamıza rağmen Lore'la arkadaş olmamı sağlayan da aynı şeydi. Kendimi soğuk ve duygusuz biri olarak yansıtmayı seviyor olabilirdim ama bazı insanlar beni etkileyebiliyordu.

Lore.

Joel.

Dav.

"Tamam," diye kabul ettim. "Ama beşinci ya da altıncı sezona geldiğimizde ve ikimiz de Dav hakkında yanıldığını anladığımızda seninle acımasızca dalga geçme hakkımı saklı tutuyorum."

"Değilim," dedi genç bir ukalalıkla. "Büyük ekranda izlemek güzel olacak," diye itiraf etti.

"Hangi kanalda izliyordun?" Ben sordum.

Elini cebine attı ve üst köşesinde örümcek ağı çatlağı olan, muhtemelen izlemeye çalıştığı şeyin bir kısmını gizleyen bir telefon çıkardı.

Birine bir şey almak için hiç bu kadar güçlü bir istek duymamıştım. Büyük bir tablet ya da onun gibi bir şey. Kabul edip etmeyeceğini merak ediyordum. Belki benim için çalışması gerektiği konusunda yalan söyleyebilirdim. Bir şekilde bağlantılı olduğunu.

"Pekala. Bir sonraki bölümü başlat."

"Uyarayım, bu en kötü bölümlerden biri," dedi Joel. "Sadece lanet olası yüzme takımı bölümü tarafından gölgede bırakıldı," dedi yüzünü buruşturarak.

"Şu çenene bak," diye takıldım.

"Bana srtnyor olmalısın," diye karşılık verdi.

Sonunda son yirmi dört saat beni yakalayana kadar diziyi izledik ve kanepenin kenarına , bir battaniyeye sarınarak uyandım ve pencerelerden içeri giren gün ışığıyla kafam karıştı.

Gerinerek etrafıma bakındım.

"Joel?" Seslendim ama cevap alamadım.

, taze kahve kokusuna doğru ilerledim ve yanında bir notla beni bekleyen bir cezve buldum.

Okul. Kahve sekizde yeni.

Huh.

Etrafta başka birinin olmasının bir avantajı varmış gibi görünüyordu, kahve yaptım ve sonunda telefonumu aramaya başladım, Renzo'dan gelen mesajları okudum, iki gün içinde tüm kasap dükkanı durumu hakkında bir toplantıdan bahsediyordu.

Her şey olup biterken bunu neredeyse unutmuştum.

Ekibime haber vermek üzereydim ki kapı alındı, kalbim boğazıma fırladı ve çılgınca çarpmaya başladı, nefes almakta zorlanıyordum.

Neyim vardı benim?

zerinde zaten bir ceset olan bıağıma uzandım ve kapıya doğru ilerledim, ancak biri tekrar kapıyı çaldığında kapı sarsıldı.

Bir solukta kahve fincanım elimden kaydı, sıcak sıvı ayaklarımla üzerine sıçradı, porselenler etrafımda paramparça oldu.

"Cin?" Dav seslendi, sesi gergindi, muhtemelen çarpışmayı duymuştu.

"Dav?" Kapıyı açmak ve ona ters ters için kilitleri kırarak sordum. "Ne oluyor lan?"

"Sana da günaydın aşkım," dedi, başını yana eğmiş, bana bakıyordu. "Seni korkuttum mu?"

"Aptal olma," dedim, göğsüm ve boğazım hâlâ gergin olsa da.

"Arayacaktım," dedi, kapı aralığından çıkmamış olmama rağmen içeri doğru ilerleyerek. "Ama açacağını düşünmemiştim," dedi uzanıp saçlarımla bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırırken.

Bu küçük dokunuş göğsümdeki ve boğazımdaki gerginliği hafifletmiş, yeniden nefes almamı sağlamıştı.

"Yapmazdım," diye kabul ettim, fincanımın parçalarını toplamak için eğildim. "Joel sana çok kızacak."

"Çocuk mu? Neden?"

"Çünkü dün gece yerleri ovaladı," dedim ona, fincanı fırlatıp kağıt havlulara uzanırken Dav bir poşeti tezgaha bıraktı.

"Döndüğünüzde hala burada mıydı?"

"Temizlendikten sonra kanepeye uzandı. Sonra bana *Buffy*'nin neredeyse bütün sezonunu izletti."

"İyi bir çocuğa benziyor."

"Yüz kilo ağırlığında ama beni boğarken o pisliğin kafasına bir lamba çarpmak için buraya koştu."

"Bunu bana söylememiştin," dedi Dav, bakışları boğazıma kayarak. Yakından bakarsanız orada bazı çürükler vardı, ama Chet Wheaton denen adam ne yaptığını biliyordu, beni kaba kuvvetle boğmak yerine şahdamarıma baskı uyguladı.

Kahveyi silerken omuz silkerek, "Her şeyi anlatmaya gerek olduğunu düşünmemiştim," dedim. "Çantada ne var?"

"Kahvaltı sandviçleri. Sana başka bir şey yaptı mı? Yanağın dışında."

Yüzüğünün açtığı kesik, o kadar kanamasına rağmen oldukça yüzeyseldi. Şimdi sadece kızgın bir çizikti, muhtemelen bir gün sonra kapanacak ve bir hafta içinde bir anıdan başka bir şey olmayacaktı.

"Ben iyiyim."

"Ben de bunu sormadım," dedi ve çantayı karıştırarak folyoya sarılı iki sandviç çıkardı. "Pastırma mı sosis mi?"

"Bu bir soru mu? Pastırma," dedim, elimi uzattım ve o da avucuma bir sandviç sıkıştırdı. "Neden buradasın?"

"Bu sabah çok hoşsun," dedi, sesi her zamanki gibi sakindi, tavrımdan etkilenmemişti. "Buradayım çünkü artık yeterince uyuduğunu ve sokaklara çıkabileceğimizi düşündüm."

"Affedersiniz?" Simit üzerindeki pastırma, yumurta ve peyniri ısırmadan önce duraksayarak sordum.

"Chet'in kimin için çalıştığını bul."

"Hayır," dedim ağzımdaki lokmanın üzerine. "Kesinlikle olmaz. Bu benim sorunum."

"Ve yine de . Bana istediğin kadar hayır diyebilirsin aşkım, ama o zaman ben de seni takip ederim."

"Tam bir baş belasısın," diye homurdandım, her ne kadar bir yanımda bunu tek başıma yapmak zorunda olmama, işler yine ters giderse arkamı kollayacak birinin olması ihtimalinden memnun olsa da.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen herkese korumam olduğunu söyleyebilirim," diye davet etti, bu ihtimalden memnun görünüyordu.

Dav hakkında gerçekten saygı duymanız gereken bir şey varsa, o da kendi erkekliği konusundaki sarsılmaz rahatlığıydı. Bir kadının liderliği ele almasına izin verdiğinde kendini asla daha az hissetmezdi.

"Benimle gelebilirsin ama sadece konuşmayı benim yapmama izin verirsen. Konuşacağım bu insanlardan ürkek."

"Sen önden git patron," diye kabul etti ve sandviçinin kalanını bitirdi. "Bu kahve mide zarımı eritecek mi?" diye sordu başıyla kahveyi işaret ederek.

"Joel iyi olduğunu söyledi."

"Ne? İçine yarım kilo şeker mi koymuş?" diye sordu, başını sallayarak iki fincan getirdi, önce bana yeni bir fincan, sonra da kendine bir tane doldurdu. "Sana yeni bir kupa borçluyum," diye karar verdi.

"Eğer pembe ve kız gibi bir şeyse, bu sefer bilerek kıracağım."

"Pembe ya da kız gibi değil. Yani penislerle kaplı olsa da olur mu?"

Lanet olsun ona.

Neden bu kadar katlanılabilir olmak zorundaydı? Hatta sevilebilir? Onu uzak tutmayı gerçekten zorlaştırıyordu. Özellikle de inatçı kıcı bu süreçte yanımda olmakta ısrar ederken.

"Tamam," dedi Dav, kahvesini bitirdiğinde ellerini çırparak. "Peki, nereye?"

"Elektronik mağazası," dedim ondan kaşlarını çatarak. "Bir tablet almak istiyorum. Sonra oradan devam edebiliriz. Uzun bir gün olacak. Önce mağazayı halletmezsem, oraya ulaşamayacağım."

"Bu tablet... belli bir gençle ilgili olabilir mi?" "Öyleyse ne olmuş?" Kollarımı kavuşturarak sordum.

"Pençelerini geri çek, aşkım. Sadece bir soru soruyordum. Birinin onu umursamasına ihtiyacı var gibi görünüyor," dedi ve ceketimi almak için yaklaşıp benim için açık tuttu. Ceketimin içine girdikten sonra ellerinin bir saniye boyunca omuzlarımda nasıl oyalandığını fark etmemeye çalıştım.

"Gidelim," dedim, aramızda mümkün olduğunca çok mesafe bırakarak.
Sola.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Dav

Cinna elektronik mağazasında kendini tutamadı. Bir tablet almak, almadan önce mağazadaki en iyi tableti araştırmak, bir kılıf, katlanabilir bir klavye, yeni bir pahalı kulaklık seti, bir kullan-at telefon - çünkü Joel'inki kırılmıştı ve onunla iletişim kurmak için bir telefona ihtiyacı vardı - ve hepsini içinde tutmak için bir oyuncu sırt çantası.

Orada çalışan zavallı adam, tabletin de hemen hemen aynı şey olduğu konusunda ısrar ederek onu dizüstü bilgisayar almaktan vazgeçirdi.

Bir kez daha durup kapısının anahtarlarını klonlayarak çantasına koyduktan sonra yerel liseye uğradı ve Joel Davis'i çağırıp sırt çantasını vermelerini istedi.

Ama sekreter onun sınıfını ararken çıkıp gitmişti.

Sanki hediyeler için kendisine teşekkür etmek zorunda kalmasının tuhaf hissettirmesini istemiyordu. Ya da kendisini onun teşekkürlerini savuşturmaya çalışacak bir pozisyona sokmak istemiyordu.

"Tamam. Bu işe daha fazla bulaşmadan önce sana bir çıkış yolu göstermem gerektiğini hissediyorum," dedi yanından geçip sokağa bakarak. "Çünkü bunların hiçbirinin Renzo'ya geri dönmesini istemiyorum. Bu iş bitene kadar olmaz."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Zaten bu işe boğazıma kadar batmıştım. "Yine de buradaki son oyun nedir?"

"O üç piç öldü. Onları benim peşimden kim gönderdiyse onunla birlikte." "Hiçbir fikrin yok mu?" Ben sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Yani, pek hoş bir insan değilimdir ve insanları tahmin ediyorum. Benimle konuşmak için. Ya da bir işi sabote etmek. Evet. Ama

bu boyutta mı? Hayır, hiçbir fikrim yok."

"Son bir yıldır hangi işlerde çalışıyordun?" Yanına yaklaşarak sordum. "Ne?" Onun buruşuk bakışlarına bakarak sordum.

"Sayılamayacak kadar çok. Hepimiz tembel değiliz, biliyorsun," dedi ama sözlerinde hiçbir ısırik yoktu.

"İşlerden herhangi biri biriyle yattı mı?"

"Neredeyse her iş şekilde birilerinin canına okuyor. Sonunda elde ettiğimiz şeyi her zaman bir başkası ister."

"Doğru," diye kabul ettim. "Ama çok fazla şiddet vardı. Sanki önce sana acı çektirmeleri söylenmiş gibi."

"Evet," diye kabul etti, gözleri hüznünlendi.

Kendini savunmaya geçtiğinde duvarlarını ne kadar çabuk yükselttiğini bildiğim için onu zorlamak istemedim. Bu yüzden mahalle ekipleriyle ve yerel işletmelerdeki bağlantılarıyla konuşurken onu takip ettim.

Birkaç kişi Chet'in tanıdık geldiğini düşündü ama çıkaramadı. Neden?

Cinna'nın binasının dışında konuştuğum satıcı Drake Resme kaşlarını kaldırarak bakan tek kişi oydu. "Onu hiç görmedim. Şimdi sanırım hiç görmeyeceğim," diye ekledi bilmiş bir bakışla.

"İzcilerinize sorabilir miyim?" diye sordu, bazıları bisiklete binen, diğerleri ise sadece takılan çocuklara doğru başını sallayarak.

"Seni ne mutlu edecekse, anne. Ama muhtemelen sana pahalıya patlar."

"Param bitmek üzere," diye itiraf etti Cinna, zaten yarım düzine insana bilgi almak için rüşvet vermişti.

"Birkaç çocuğa rüşvet verecek kadar param var," dedim, onların yaşındaki çocukların ne kadar üçkâğıtçı olabileceklerini hafife alarak.

Ama üçüncü çocukta şansımız yaver gitmişti, bisikletiyle yavaşça etrafımızda dolanırken son birkaç yirmiliğimi cebine sıkıştırmıştı.

"Onu gördüm," dedi çocuk, güce sahip olmaktan hoşlanıyor gibi görünüyordu, her bilgiyi sormamızı istiyordu.

"Nerede? Ne zaman? Kiminle?" Cinna sabırlı olmaya çalışarak sordu, ki bu onun en güçlü yanı değildi.

"Dün gece olabilir mi?" dedi, daireler çizerken duraklayarak. "Onu bir arabadan inerken gördüm."

"Arabalarınızı tanıyor olma ihtimaliniz var mı?" diye sordum.

"Siyah olan," dedi çocuk sırtarak. Ne de olsa burası bir şehirdi. Burada büyüyen çoğu çocuğun ehliyet ya da ruhsat almak için bir nedeni olmazdı.

Arabalara ağızının suyu akar.

"İçinde kim vardı?"

"Şu adam. Başka biri sürüyor. Ve bir bayan yolcu olarak biniyor." "Bir bayan mı?" Cinna ve ben birlikte sorduk.

"Neye benziyordu?" Cinna sordu, hangi kadına haksızlık etmiş olabileceğini anlamaya çalışırken dişlilerinin döndüğünü görebiliyordum. Muhtemelen hepsi erkek olsaydı çok daha küçük bir olasılık havuzuydu bu.

"Kahverengi saçlı. Senin gibi yaşlı," dedi çocuk ve Cinna'nın şaşkın bir şekilde alay etmesine neden oldu.

"İşte ben buyum. Bir ayağım ," dedi başını sallayarak. "Peki ya şoför? Onunla ilgili göze çarpan bir şey var mı?"

"Herkes gibi görünüyordu," dedi çocuk omuz silkerek. "Ama çekilmeden önce kadın ona bağııyordu, diğer adamı burada bıraktı. Dışarı çıktığını hiç görmedim."

"Onları ya da arabayı tekrar görürseniz tanıma var mı?" "Belki."

"Ve eğer onları görürsen beni aramanı isteseydim..."

"Drake başkası için çalışmamıza izin vermiyor," diyerek bisikletine geri bindi ve bu kadar küçük bir çocuk için şaşırtıcı derecede yüksek bir ıslık çaldı.

"Bu da bir şeydir," dedim orada yenilmiş gibi duran Cinna'ya.

"Öyle mi?" diye sordu. "Bir kadınla anlaşma yapmadım. Herhangi biri olabilir. İşini batırdığım birinin kızı ya da karısı. Dövdüğüm ya da öldürdüğüm bir adamın akrabası. Bu ihtimalleri fazla daraltmıyor."

"Bu sabah sahip olduğumuzdan daha fazla bilgi var," diye hatırlattım ama omuzları gergin kalmaya devam etti. "Senin evine gidip biraz yemek yemeye ne dersin? Biraz fikir alışverişı yaparız?"

Yüzündeki savaşı gördüm.

Bir yanı benimle gereğinden fazla zaman geçirmek istemiyordu, birlikte daha fazla zaman geçirdikçe duvarı ayakta tutamayacağından endişeleniyordu. Diğer yanı ise, ki kazanmaya başladığını izledim, benimle birlikte olmak istiyordu.

"Peki. O zaman git ekibine sor," diyerek kuma bir çizgi çekti. *Bu gece kalmıyorsun.*

Dairesine geri döndük ve o içeri girip içime geri çekilmeden önce tüm kilitlerini çözerken orada durdum.

"Özür dilerim. Anahtarları bana bırakmışsın..." Joel, kucağında yeni tableti, boynunda kulaklıklarıyla kanepede otururken söyledi.

"Hayır, değil. Ben sadece... beni şaşırttın. Dav'i hatırlarsın," dedi dalgın bir şekilde bana doğru el sallayarak. "Başlama yine," diye ekledi, çocuğa beni dışlanmış hissettiren sivri bir bakış fırlatarak.

"Dav," dedi Joel, çenesini bana doğru eğerek. "Lakabının *Kanlı* olma ihtimali var mı?"

"Yemin ederim evlat," diye tersledi Cinna, menüyü ona doğrultarak.

Ama Joel onun ses tonundan rahatsız olmamış, kendi kendine gülümsemeye devam ediyordu. Sanırım birkaç apartman ötedeki duvarlardan sesini duyabildiğim onunki gibi bir anne babaya sahipseniz, küçük bir tavırdan etkilenmiyordunuz. Ayrıca, göndermeyi anlamamış olsam bile, onu açıkça kışkırtıyordu.

"Yemek sipariş edeceğiz," dedi. "Ne istersiniz?" diye sordu, ona menüyü getirerek.

Cinna'nın Joel ile etkileşimini izlemek ilginçti. Kısmen kızgın bir abla, kısmen de endişeli bir anneydi. Başka kimsenin göremediğinden emin olduğum yanları.

Siparişi verdikten sonra "Nereye gidiyorsun?" diye sordu ve Joel zıplayarak kapıya yöneldi.

"Bir şeyler almam lazım," dedi, muhtemelen gelip gitmesini kimsenin umursamasına alışık olmadığından, onun endişesini omuz silkerek.

Birkaç dakika sonra kapının dışında bir sürü gürültüyle geri döndü ve Cinna'yı kapıyı açmaya itti, ancak çocuğun metal katlanır sandalyeleri içeri sürüklediğini gördü.

"Bunları nereden aldın?" diye sordu.

"Bodrum. Aşağıda bir sürü pislik var," diye açıkladı. "Biraz kirli. Ama işe yararlar. Gidip yemek getirmemi ister misin?"

"Normalde hayır," dedi botlarını çıkarmak için uzanırken. "Ama ayaklarım beni öldürüyor. Bir saniye," diye ekledi, yatak odasında kayboldu, sonra bir deste parayla geri döndü. "İşte. İçecek de al. Hiçbir şeyim yok."

"Geri döneceğim," dedi çocuk, yeni telefonunu kaptığı gibi dışarı fırladı, bir işe sahip olmanın heyecanıyla. Ve belki de kendince Cinna'ya hediyelerin karşılığını ödemek istiyordu, her ne kadar ikisi de bundan bahsetmemiş olsa da.

"Ah," dedi Cinna, kanepeye çöküp ağrıyan ayaklarını esneterek.

Yanına oturmak için hareket ettim ve bacaklarına uzandım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, başparmaklarımın kemerine bastırıldığını hissedene kadar şüpheliydi, bu da doğrudan sikime giden bir ses çıkardı.

"Bu hiçbir şeye yol açmayacak, biliyorsun," dedi, her iki başparmağım da tabanına bastırıldığında sırtı kavislenirken bile gözlerini bana dikti.

"Tamam," diye
kabul ettim.

"Ciddiyim."

"Eminim öyledir," dedim. "Konuşmaya devam mı edeceksin, yoksa gerçekten rahatlamak ve bunun tadını çıkarmak mı istiyorsun?"

"Çalıştığım tüm işlerin bir listesini yapacağım. Tek tek..." diye söze başladı ve küçük bir miyavlama sesiyle sözünü kesti.

"Rahatlama kavramını gerçekten , değil mi?" Ayak parmaklarının her birine bastırarak sordum, sonra diğer ayağına geçmeden önce her birine hafifçe çekiştirdim.

"Bu benim güçlü değil," diye itiraf etti, kısık gözlerle beni izliyordu. Çoğunlukla eğleniyordu, ama çocuk elinde yemekle geri gelmese, pizzacıda devam eden bir kavga hakkında mırıldanmasa, bir şeyi böldüğünden tamamen habersiz olsa, alevlendirebileceğim küçük bir kıvılcım da vardı.

Birkaç dakika içinde yemekler sehpanın üzerine yayılmış, Joel kanepeye oturmuş, Cinna ve ben de katlanır sandalyelerde Cinna'nın ev tadilatı programlarından birini izliyorduk, ta ki Joel şikayet edip *Buffy*'nin tekrarlarına geçene kadar.

Cinna homurdandı ama belli ki o da en az çocuk kadar kendini kaptırmıştı. Çünkü daha kimse ne kadar zaman geçtiğini anlamadan beşinci bölüme girmiştik ve çocuk kanepenin arkasındaki battaniyeyi çekmiş, uyanık kalmak için mücadele ediyordu.

Çok geçmeden Cinna sessizce kalkıp yemekten kalan dağınıklığı toplamaya başladı ve parmak uçlarında dairesinin etrafında dolaştı.

"Burada çok uyur mu?" Uyumsuz tabakları yıkarken alçak sesle sordum. Tam olarak iki tane vardı, yani Cinna kendisi de paket servis kaplarının kapaklarından birini yemişti.

"Bu sadece ikinci kez oluyor," dedi. "Muhtemelen ona izin vermemem gerektiğini biliyorum. Ama..."

"Ama çocukken biri senin için böyle bir şey yapsaydı iyi olurdu," diye ekledim, anlayışla.

"Onun gibi bir şey," diye kabul etti. "Tek gözün açık uyuyormuş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Sanırım buradayken bu kadar yorgun olmasının nedeni bu. Güvende olduğunu biliyor."

"Onunla aran iyi," dedim.

"Çocuklarla aram genelde kötüdür. Benden hep korkarlar."

"O aslında bir çocuk değil," dedim omuz silkerek. "En azından bizim onun yaşındayken olduğumuzdan daha fazla değil."

"Evet," diye kabul etti.

"Ayrıca, tanıdığın çocuklarla aranın iyi olacağına eminim."

"Çocuk sahibi olmayacağım," dedi artıkları buzdolabına koyarken. "Aslında istesem bile yapamam. Ki istemiyorum."

"Benim de çocuğum olmayacak," diye itiraf ettim ve bunu daha önce hiç yüksek sesle söylemediğimi fark ettim.

"Gerçekten mi?" diye sordu, başını yana eğmiş beni izliyordu.

"Gerçekten. Bu boktan genler benimle birlikte bitiyor. Normal bir hayatım olmadı.

Nesillerdir benim soyumdan gelen biri."

"Sen normalsin," dedi. Sonra kaşlarımı kaldırdığımda, maskenin düştüğü, karanlık tarafımın ortaya çıktığı zamanları hatırladığını gördüm. "Yani... bir mafya babası için normal, her neyse."

"On dokuz yaşında kestirdim. Hiç pişman olmadım," dedim omuz silkerek. "Başkalarının çocuklarının tadını çıkarabilirim. Sonra da eve gidip güzel bir uyku çekerim."

"Hasta olduğumda tam bir kabus oluyorum. Kendimi bok gibi hissederken muhtaç, ağlayan bir çocuğa bakmak zorunda olma fikri..." dedi başını sallayarak.

"Evet, çok iyi bir hasta değilsin," dedim ona gülümseyerek. "Sana bir ya da iki kez hırladığımdan eminim."

"Ya da yirmi," diye kabul ettim, o nadir küçük kahkaha pırıltısını

Onu.

"Eminim hasta olduğunda koca bir bebek oluyorsundur," diye suçladı.

"Bir daha olduğumda, bakıcılık yapman için seni çağıracağım. Hayır."

"Ne demek istediğimi anladın mı? Yine de seksi bir hemşire kıyafeti içinde harika görünürdün. Kısa beyaz bir elbise, yüksek kalçalar, kırmızı bir sutyen..." "Bunu çok düşündün, değil mi?" diye sordu başını sallayarak. Ama benden uzaklaşırken dudaklarında bir gülümseme vardı. "Hayal kurmaya devam et çünkü böyle bir şey . Daha önce hiç elbise giydiğimi sanmıyorum."

"Sonunda patronun düğününe gitmemenin gerçek nedenini bulduk," diye takıldım. "Gelinlik giymek istemedin."

"Beni yakaladın," diye kabul etti, esnemesini bastırarak. "Ben gidip duş alacağım. Çıkarken kapıyı kilitleyebilirsen harika olur," dedi ben bir tabağı kurularken.

Tam da bunu yapacaktım, işler iyi gitmese de en azından kötü gitmediğinde zorlamak istemiyordum. Beni buzlamıyordu. Bu doğru yönde atılmış bir adımdı. Ama elinde değiştirdiği kıyafetlerle banyoya doğru ilerlerken, kapının arkasına geçmeden önce bana uzun ve özlem dolu bir bakış attığını fark ettim.

Su açıldıktan sonra bir dakika boyunca kendimle mücadele ettim.

Sonra onun dairesine doğru yürüdüm, kapı koluna uzandım, kilidi açık buldum ve kendimi içeri attım.

Sağlam bir duş perdesi vardı, bu yüzden orada olduğumu bile bilmeden soyunmayı ve perdeyi geri çekmeyi başardım.

Şaşırmış bir şekilde küçük bir nefes verdi, ama ben içeri adım atarken bakışları hemen ısındı ve üzerimde gezindi.

Perdeyi kapattım, sonra ona doğru yürüdüm, onu duvara yasladım, boynunun arkasından tuttum ve dudaklarımın onunkilere çarpmasına izin verdim, vücutlarımız birbirine değdiğinde çıkardığı küçük iniltiyi yuttum.

Elleri üzerimde gezinmeye başladığında, sırtımda kayarken, parmakları eski yara izlerini bulup üzerlerinde gezinirken bile dudakları benimkilerin altında aç ve talepkârdı.

Dişlerim alt dudağına takıldı ve ondan düzensiz bir inilti çıkaracak kadar sert ısırdı. Bundan faydalandım, dilim içeri kayarak onunkini buldu ve bu hissin onu nasıl ürpertiğini hissettim.

Ellerimiz birbirimizin ıslak bedenleri üzerinde kayıyor, alay ediyor, sıkıyordu.

Onu daha fazla hissetme ihtiyacından dolayı hüsrana uğramış bir şekilde onu tuttum, çevirdim ve göğsüme doğru çektim.

Sonra ellerim onun üzerinde gezindi, kalçalarına, karnına, sonra da göğüslerine uzanıp sıkıttı.

Cinna inledi, başparmaklarım ve işaret parmaklarım meme uçlarını bulup onları yuvarlamaya ve sıkışmış noktalar haline getirmeye başladığında başı omzuma düştü.

Çok geçmeden elim kalçalarının arasındaydı, parmaklarıma ve avuçlarıma karşı kıvranana kadar alay ediyor ve oynuyordum.

sikime karşı sallanıyordu.

"Dav, lütfen," diye inledi, kalçaları daha sert sallanıyordu.

Bacaklarını biraz ayırmak için ayağımı kullandım, sonra sikimi amına doğru kaydırdım, nefesinin kesilmesine ve bana karşı kıpırdanmasına bayıldım.

"Şimdi, Dav," diye yalvardı. "Sorun yok," dedi. "Ben tamamen negatifim," diye ekledi. "Sen mi?"

"Evet," dedim, beklentim artıyordu.

Seksle ilgili kurallarım vardı. Yani, korunmadan yapmazdım. Asla. Ama bu Cinna'ydı.

Bu... farklıydı.

"Aynen," dedim, ona karşı biraz daha hızlı sallanarak.

"O zaman ne bekliyorsun?" diye homurdandı, kışını biraz daha yukarı kaldırarak.

Bundan daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu.

Geri kaydım, ona doğru bastırdım, sonra içeri girdim, sıkı duvarlarının etrafımda kapandığını hissettim, neredeyse o anda ve orada lanet kontrolümü kaybetmeme neden oldu.

Ve yine de, ellerim kalçalarına battığında, ona tekrar çarparken bana karşı geri çekilmek için onları kullanırken, o anda kendim üzerindeki kontrolüm kırılıyordu.

Sert.

Derin

.

Cinna ellerini uzattı, ben onu becerirken kendini yerinde tutmak için düşün duvarına dayadı, ikimiz de her geçen an birbirimizde kendimizi kaybediyorduk.

Cinna'nın iniltileri boşlukta yankılanırken itişlerim hızlandı, sertleşti ve her an kendimi daha karanlık bir parçamda kaybettim.

Ama o sadece daha fazlası için yalvardı, memnuniyetle hepsini aldı, bir orgazm boyunca, sonra diğerine doğru ilerledi, elimi ağzını kapatmak için dolaştırdı, Joel'i uyandırmasını istemedi, çünkü duyularda gittikçe daha fazla kayboldu.

"Benim için gel," dedim, kendime yaklaşıyor, benimle birlikte paramparça olmasını istedim.

Cinna iniltili bir ses çıkardı, ben onu daha da sert sikerken nefesi çılgınca elime çarpıyordu.

Ta ki amcığı sikimin etrafında kenetlenene, boşalırken vücudu titreyene, beni kendisiyle birlikte götürene, derinlere çarpına ve bir küfür savurana kadar

Elim onunkinin üstündeki duvara çarptı, bacaklarım güçsüz hissediyordu.

"Siktir," diye tısladım, elim ağzından ayrılırken alnımı başına dayadım, onun yerine beline sarıldım, onu kendime doğru tuttum, uzaklaşmasını istemiyordum. Henüz değil.

Ama duvarı itip bana yaslanırken, başı boynuma doğru dönerken, gözleri kapalı, yanımda olmaktan mutlu, ona sarılmama izin verirken hiçbir hareket belirtisi göstermedi. Sadece kısa bir süre için.

Sonunda apartmandaki boktan sıcak su ısıtıcısı yüzünden su birkaç dakika içinde sıcaktan ılık ve soğuğa dönünce birbirimizden koptuk.

Cinna temizliğini homurdanarak yaparken önce ben çıktım, havluyla kurulanırken kullandığı yaratıcı dil dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu, sonra da havluyu onun için açık tutarak bekledim.

Havluyla hızlıca kurulanırken bakışlarını inatla kaçırdı, sonra dikkatini lavabo dolabına çevirdi, bir diş fırçası ve macun çıkarıp işe koyuldu.

Bunun yine bir kama başlangıcı olduğunu düşündüm, o duvarları örüyor, beni onların dışında kalmaya zorluyordu.

Ama sonra eli tekrar dolaba gitti, kapalı bir paket ekstra diş fırçası çıkardı ve sessiz bir davetle bana uzattı.

Cinna'nın sizi gecelemeyle davet etmediği sürece size diş fırçası verecek türden bir kadın olmadığını hissediyordum.

Ben de teklifi kabul ettim ve bu yeni arazide gezinirken beceriksizce yüz üstü düşmemeye çalışan iki bağlantısız insan yerine, yıllardır birlikte olan insanlar gibi bu kadar normal, sıradan bir işi birlikte yaparken onun yanında durdum.

Attığı kıyafetlerimizi toplamak için eğildi, yatak odasına giderken onları da yanında götürdü, ben de havlumla onu takip ettim, dudaklarımın yukarı kalkmasını engellemeye çalıştım, ruh halinin ne kadar değişken olabileceğini biliyordum ve eğer bu konuda en ufak bir güvensizlik hissediyorsa, beni gülümserken görmek her şeyi yerle bir edebilirdi.

Birkaç dakika boyunca dönüp durduktan ve her seferinde bana çarptıktan sonra, "Çok büyüksün," diye homurdandı.

"Yatağın çok küçük," diye karşı çıktım, bir kolumu onun altına kaydırdım ve göğsümde kıvrıldım. "İşte. Daha iyi. Hadi uyu."

Bana kısık gözlerle bakmak için başını yukarı çevirdi ama uykuya dalmadan önce tekrar bana yaslanırken dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı.

Bir süre öylece uzandım, parmaklarım kuruyan saçlarında gezindi,
duvarından birkaç tuğlayı daha dikkatlice kaldırmayı başardığımı umdum.
Ve sabah uyandığında aceleyle kendini toparlamaya çalışmayacağını.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Cinna

Uyandığımda Dav hâlâ altımdaydı, kolunu rahatça kalçalarımın dolamıştı, kalp atışları kulağımın dibinde sabit bir metronom gibiydi ve hiç hakkı olmadığı halde beni rahatlatıyordu.

Uzaklaşmam, aramıza biraz mesafe koymam gerektiğini biliyordum, özellikle de zihnim daha yakın olmak, onun tenine gömülmek isterken.

Ama kendimi harekete geçiremiyor, bir parçamın beni hâlâ ihtiyacım olduğuna ikna etmeye çalıştığı kamayı yaratamıyordum.

Sadece beni korumaya çalışıyordu.

Ama... beni neyden koruyordu?

Yaralanmaktan mı? Daha önce de incinmiştim.

Yine de aynı ses, bunun farklı olduğunu, bunun sonunun neden olabileceği acının, karşı savunmam olmayan türden bir acı olduğunu fısıldadı.

Yine de çok şey atlatmışım.

Bundan da sağ çıkamayacağımı düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Bu yüzden orada kalmama izin verdim, onu hissetmenin, onun yanında olmanın göğsümde yarattığı sıcak hissin tadını çıkardım.

Sonunda, parmakları omurgamda aşağı yukarı gezinmeye başladı, beni sıcak ve rahattan saniyeler içinde yanmaya ve ağrımaya götürdü.

Onun için tek gereken buydu. En ufak bir dokunuş, daha fazlası için söz.

Dudaklarım çenesinin hemen altına indi, sonra boğazının sütunundan aşağıya, göğsünün üzerinden karnına doğru ilerledi,

Dilim kaslarının diplerinde geziniyor, ben aşağı doğru inmeye devam ettikçe nefesinin kesilmesini ve kaslarının seğirmesini seviyordum.

Yorganın altından kaydım, onu zaten kalın ve gergin buldum, sonra dilimi başında gezdirdim, arzusunu tattım, sonra onu derinlemesine emdim.

Yorganı çırparak kaldırırken kalçaları ağzıma doğru kalktı, sonra saçlarımı topladı, böylece onu nasıl çalıştırdığımı izleyebildi.

Kalçaları ağzımın içinde sallanırken nefesi hızlandı ve düzensizleşti, parmakları boynuma gömüldü, ağzım ve elimle onu çalıştırırken tadı ağzımı doldurdu, vücudu gerilirken diğeri taşaklarını kızdırmak için aşağı kaydı ve düzensiz inilti ondan kaçmaya başladı.

Eli saçlarımı çekiştirirdi, daha fazla dayanamayacağına dair sessiz bir uyarıydı bu. Dayanmasını istemedim. Onu daha hızlı çalıştırdım, onu yukarı çektim, sonra orgazm boyunca, onun salgısı boğazımdan aşağı kayıyordu ve bunun üzerine küçük bir inilti benden kaçtı.

Bunu açıklayamıyordum, garip, ilkel bir parçamın onu içimde istemesini. Ağzımın içinde, önceki gece yaptığı gibi içime girmesini.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Daha önce hiç birinin içime böyle girmesine izin vermemiştim. Her nasılsa, Dav ile birlikte, doğru hissettirdi.

"Siktir, aşkım," diye tısladı sonunda onu serbest bıraktığımda, memnun bir gülümsemeyle yukarı baktı. Eli dışarı çıktı ve şişmiş alt dudağımı okşadı. "Buraya gelip benim de tadına bakmama izin versen iyi olur," dedi, hemen bunu yapmak için hareket etmediğimde eliyle saçımı çekti.

"Hadi," dedi, dudaklarında hınzır bir gülümseme oynatıyordu. "İyi bir kız ol ve yüzüme bin. Açlıktan ölüyorum," diye ekledi ve ben vücudunda yukarı doğru hareket ederken, bacaklarım başının iki yanına yerleşirken garip bir kahkaha atmama neden oldu.

"Otur," diye buyurdu, kalçalarımın tutup beni tamamen aşağı çekti.

Artık ikimiz de konuşmuyorduk, çünkü diliyle ve dudaklarıyla beni çalıştırmaya başladı, parmakları içimde kayarken, ona karşı sallanırken duyumları yoğunlaştırdı, kendi serbest bırakma ihtiyacında utanmazdı.

Beni bir orgazm boyunca acımasızca çalıştırdı, ama bununla yetinmedi, bir aşağı indirdi ve bir kez daha yukarı çıkardı. Parmakları içimde daha sert ve daha hızlı hale geldi ve üçüncüsünü içeri kaydırırken hafif bir gerginlik hissettim, arzumu topladım, sonra geri kaydım dışarı... geri kayıyor, bastırıyor.

Bir saniye tereddüt etti, gerilmemi ya da itiraz etmemi bekledi.
Ona verecek bir itirazım yoktu. Verebileceği her şeyi istedim.

Ben.

Böylece diğer parmağı kıcıma girerek yeni bir his yarattı,
Diliyle beni çalıştırmaya devam ettikçe, parmakları daha hızlı, daha sert
itmeye başladıkça zevki yoğunlaştırdı, beni o kenara sürükledi, sonra beni
acımasızca savurdu, bacaklarımı titretti ve çığlıklarımı bastırmak için
dudağımı sertçe ısırmanın gerekti.

"Yapamam," diye sonra, klitorisim daha fazlasını kaldıramayacak kadar hassastı.

Dav aşağı kaymama izin verdi, ama parmakları içimde kaldı, ben onu
kucaklarken tembelce itti.

"Boşaldıktan sonra o kadar muhteşem oluyorsun ki," dedi, boştaki eli
yanağımda, boynumda, sonra göğsümde geziniyor, duvarlarım parmaklarının
etrafında tekrar sıkılaşıp kadar göğüslerimi ve meme uçlarımı okşuyordu.

Parmaklarından biri amımdan çıkarken gözlerinde şeytani bir parıltı
belirdi, homurdanmama neden oldu, ta ki parmak geri kayana, kıcıma girip
beni gerene kadar.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, şaşkın bir inilti benden kaçarken cevabını
çoktan almıştı.

"Evet," diye inledim, kalçalarım sallanıyordu, daha fazla duyuma ihtiyaç duyuyordum.

Aletin altımda sertleştiğini hissettiğimde o derin gümbürtü içinden
geçti ve onu ağızıma almadan önceki kadar muhtaç hale geldi.

"Sür beni bebeğim," diye inledi son parmağı amımdan çıkarken, diğer
ikisi kıcımda kalırken, ben yukarı kalktım, onun içimdeki doluluğunu tekrar
hissetmek için çaresizce, sonra uzunluğunun üzerinde aşağı kaydım, his aynı
anda içimdeki parmaklarımı güçlendirdi.

"Oh, ," diye inledi, beni sürmeye başlarken izlerken gözleri erimişti.

Onu.

Onun siki ve parmakları beni o sınıra doğru daha hızlı koşturdu.
mümkün görünüyordu.

"İşte bu," diye inledi. "Sikimi sık," diye emretti. Sonra aynen böyle,
boşalırken haykırıyordum, titreşimler yavaş ve derindi, beni tekrar tekrar
altına alıyordu. "Siktir," diye tısladı benimle birlikte boşalırken,
salıverilmesinin sıcaklığı doldurdu, sonunda tükenmeden, göğsüne düşmeden,
nefes nefese kalmadan önce içimde küçük bir zevk dalgası daha yarattı.

"için harika bir yol," dedi Dav, sesi sakın ve toktu.

"Mmhmm," yavaş ve derin nefesler alarak verebildiğim tek yanıtı. Sonra, gerçeklik yavaşça bana geri geldiğinde, "Sesli miydin?" Ona bakmak için geri çekilirken yüzümü buruşturarak sordum.

"Seni daha yüksek sesle duydum," dedi ve bana tembel bir gülümseme attı. "Örneğin, biz dışarıdayken bütün bir baykuş ormanının iyice ürktüğüne eminim."

"Joel," dedim kapıya doğru bakarak.

"O on beş yaşında. Kuşlar ve arılar tartışmasını çoktan geride bıraktığına eminim," diye hatırlattı bana, endişemi omuz silkerek.

"Bunu bilmek ve duymak-"

"Sence o süslü yeni tableti her türlü pornoyu izlemek için kullanmamış mıdır?" diye sözümü kesti.

"İğrenç," diyerek üstünden kalktım ve yatağın kenarına eğilerek Dav'ın bir gün önceki gömleğini alıp banyoya koşmak için giydim.

Gömleğimi başımın üzerinden çekerken, "Çoktan sikişiyor olabilir," diye ekledi.

"Öyle ? On beş yaşında?" Ben sordum. "Evet. Sen?"

"On altı," dedim, bir ara sokakta tuğla bir duvara karşı hızlı, ezici bir sevişme hatırladım. Pek romantik bir vişne patlatma hikâyesi değildi ama hiçbir zaman romantik bir kız olmamıştım. "Belki o görmeden seni gizlice dışarı çıkarabilirim," dedim, yatak odasının kapısına doğru ilerlerken kalçalarımı birbirine bastırıp dışarı baktım.

"Benden utanıyor musun aşkım?" diye sordu pantolonunu yerden almak için eğilirken.

"Öyle bir şey değil," diye ısrar ettim. "Hemen döneceğim," diye ekledim koridora çıkmadan önce.

Tekrar dışarı çıktığımda Dav'in beni bekleyen yeni kıyafetleri vardı.

"Teşekkürler" dedim, giyindikten sonra ona gömleğini geri verdim.

"Haydi. Sessiz olmaya çalış," dedim ve onu apartmanın ana bölümüne doğru yönlendirdim.

"Günaydın Dav," diye seslendi Joel, sesi uykudan kalınlaşmıştı ama kanepede doğrulduğunda gülümsemesi eğleniyordu.

"Evlat," dedi Dav, dudaklarını düz bir çizgide tutmaya çalışarak. "Az önce buradaydım, Cinna'nın saçını örüyordum," dedi ve Joel'in bakışlarının benim vahşi yatak başıma kaymasına neden oldu.

"İyi iş," dedi kıkırdamasını tutarak.

"Evet, bu konuda pek iyi değilim," diye onayladı Dav, ikisi birlikte bakiştılar.

"En azından hepimiz bunun ne hakkında olduğunu bilmiyormuşuz gibi davranabilirsiniz," diye homurdanarak kahve cezvesine doğru ilerledim. "Bir fincan için kalıyor musun?" Dav'a dönüp bakarak sordum.

"Sanırım bu sabah kendimi ülserden kurtaracağım," dedi. "Eve gideceğim, duş alacağım, stm değiştireceğim ve biraz yemek yiyeceğim. Bugün ne yapacağımızı bana bildirirsin."

"Tamam," diye kabul ettim, kilitleri açmasını izledim, sonra da Dışarı.

Joel benden önce kapıya geldi ve kilitleri yerine oturttu. banyoya gidiyor.

"ekmecede diş fırçaları var," diye seslendim, telefonumu elime alıp hızlıca kahvaltı siparişi verirken ve Joel artık sürekli burada kalacakmış gibi göründüğü için dairemde bulundurmak üzere bir şeyler almayı aklıma not ederken kulağa ne kadar... annece geldiğini düşünerek yüzümü buruşturdum.

Mısır gevreği, kahvaltı barları, acıktığında alabileceği kolay şeyler, çünkü yemek sipariş etmek için pek etrafta değildim.

Bir gencin başka neye ihtiyaı olabilir ki?

Deodorant, diye karar verdim, ne kadar temiz görünürlerse görünsünler o yaştaki çocuklara yapışmış gibi görünen kalıcı kokuyu düşünerek.

Bir ya da iki yastık.

"Her zaman bu kadar erken mi kalkarsın?" Joel birkaç dakika sonra banyodan çıkarken sordu, saçları ıslak parmaklarıyla tarayıp düzeltmiş .

"Hayır ama ben de genelde eve o kadar erken gelmem," dedim. "Kahvaltı sipariş ettim. Okuldan sonra burada mı takılacaksın?" diye sordum.

Bunun zerine kaldı, muhtemelen kendini zor durumda hissetti. "Belki."

"Tamam. Sana bir şey göstermek istiyorum," dedim ve onu televizyonun altındaki dolaba doğru yönlendirip ikinci çekmeceyi açtım ve bir kutunun üstünü kaydırarak açtım. "Bu burada," dedim ona ve silahı işaret ettim. "Nasıl nişan alacağını ve ateş edeceğini bilecek kadar silahtan anladığını varsayıyorum."

"Evet."

"Güvenlik yok. O yüzden aptallık etme," dedim ona. "Sadece birinin içeri girmeye çalıştığını duyarsan ve bir çıkış yolun yoksa diye. Yatak odasının penceresinde bir yangın merdiveni var," dedim. "İnsanları vurmaya başlamadan önce bunu dene. Bu hafta iki cesetle uğraşmak ister miyim bilmiyorum."

Joel başını sallayarak, "Tamam," dedi.

"Ama yatak odasına gidemiyorsanız, şut atarsınız ve bunun hakkında iki kez düşünmezsiniz. Eğer başkasına karşı sizseniz, her zaman kendinizi seçmek zorundasınız."

"Anladım," diye kabul etti, bana birden çok daha genç göründü. Muhtemelen ona nispeten güvende olduğu evine geri dönmesini söylemem gerekirdi. Ama bir çıkış yolu arayan ve kendisine bir çıkış yolu sunulmayan eski bir çocuk olarak, şimdi o çıkış yoluna sahipken bunu ondan koparamazdım.

"Güzel. Yeni bir kapı alacağım. Bu boktan kapıyı seksen yaşında, iki dizi birden protezli biri bile tekmeleyebilir," dedim başımı sallayarak. "Belki bu gece halletmeye çalışırım."

Joel iki fincan alırken, "Yardım edebilirim," diye teklif etti. "Öyle mi?" Ben de sordum.

"Babam inşaat işleriyle uğraşırdı. Sırtını kaldırmadan önce..." diye devam etti.

Bunu için yardıma ihtiyacım yoktu.

İşyeri kazalarından reçeteli haplara ve sokak uyuşturucularına kadar. İnsanların fark ettiğinden çok daha yaygındı.

"Bazı şeyler biliyorum," diye ekledi iki fincan kahve doldururken.

"Güzel. Çünkü ben bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Ama sen kış tekmelemeyi biliyorsun, ki bu tartışmasız daha iyi," dedi ve bana doğru bir kupa uzattı.

"Sen bana ev bakımını öğretsen, ben de sana dövüşmeyi öğretsem nasıl olur?" diye teklif ettim.

"Anlaştık," diye kabul etti ve içmeden önce bardağına bir fincan şeker koymak için döndü.

Yemek geldi ve *Buffy*'nin bir bölümünü daha yedikten sonra üstünü değiştirmek için dairesine dalmak zorunda kaldı. Annesiyle babası sonunda kavga etmekten bitkin düşmüşlerdi.

O dönene kadar kendimi toparladım ve birlikte çıktık.

"Dav'ı beklemen gerekmiyor muydu?" diye sordu bana bilmiş bir bakış atarak.

"Kimseyi beklemem gerekmiyor," dedim ona. "Organizasyonda ikimiz de eşitiz. On dokuz yaşımdan beri kendi başıma dışarı çıkıyorum."

"Ama-" diye itiraz etti.

"Ben iyiyim," diye ısrar ettim, ben ilerlemeye devam ederken o liseye giden caddeye doğru eğilirken ona el salladım.

Aslında Dav'i beklemek istiyordum. Tam da bu yüzden yapmadım.

Kendimden şüphe ettiğim için başkasına bağımlı hale gelmek istemiyordum. Bir kaptan böyle davranmazdı. Elbette, ekiplerimiz vardı. Bir iş çok büyük olduğunda güvenebileceğimiz kadın ve erkekler vardı. Ama omzumun üzerinden işimi yaparken beni izleyen birine ihtiyacım yoktu.

Böylece kendimi güne hazırlarken başladığım zihinsel liste üzerinde çalışmaya başladım. Birlikte iş yaptığım, bana kızgın olabilecek tüm insanların isimleri.

Ve ben... beklenmedik ziyaretler için uğramaya başladım.

Birinin kin besleyip beslemediğini anlamanın en iyi yolunun beklenmedik bir anda ortaya çıkmak ve tepkilerini görmek olduğunu düşündüm.

Ziyaret ettiğim ilk iki kişi şaşkınlık içindeydi, uzun zamandır her şey yoluna girmişken neden beni tekrar gördüklerini anlayamamışlardı.

Üçüncüsü içeri girdiğimde bana homurdandı ve başını salladı. "Ağzımdan gerçek yemeği almak için mi buradasın?" diye sordu. "Elimde kalan tek şey bu."

Ama bunların hepsi zedelenmiş gurur ve hayatın sizi yenmesiyle gelen hayal kırıklıklarıydı.

Bana saldırmak için adam tutacağı bir şey değil. İstese bile bunu karşılayamaz.

"Bu adamı buralarda gördünüz mü?" Her birine Chet'in fotoğrafını göstermek için telefonumu uzatarak sordum.

Ama kimse yapmadı.

Yani, burası Brooklyn'di. Yeni yüzlerin göze batacağı kırsal bir bölge değildi. Ve bu adamın yerel bir suçlu olmasına imkân yoktu, çünkü Dav'in ekibinin, benim ekibimin ya da Drake'in ekibinin bunu bildiğinden oldukça emindim.

Bu bölgeden değildi. Bu da yardımcı olmuyordu.

Birkaç saat sonra telefonum cebimde titredi ve ekranda Dav'ın adını gördüğümde kalbimin nasıl çarptığını görmezden geldim.

Başımın , Cin.

Kendimi telefonuma gülümserken yakaladım ve bir mesaj gönderirken dudaklarımı düz bir çizgi haline getirmeye zorladım.

Desteğe ihtiyacım olursa sana haber veririm.

Tabii ki yapacaksın, diye karşılık verdi. O zaman, bu gece Renzo ile bir toplantımız olduğunu unutma.

Saçmalık.

Evet.

Şu kasap dükkânındaki boktan şey.

Sanki endişelenecek başka bir şeye ihtiyacım varmış gibi.

Gerçi, Renzo telaşa kapılan bir patron değildi. Eğer bizi çağırdıysa, bu muhtemelen büyük bir şeydi. Belki de Elian'ı üzerine saldığı Ruslarla ilgili bir şeydir.

Mesajlarımı gözden geçirdim, Renzo'dan gelen mesajı buldum ve o saatlerde o yöne gitmeyi aklıma not ettim. Bu da bana günün büyük bir kısmını ipuçlarını takip etmek için bırakıyordu.

"Peki ya karın?" Listemdeki bir başka adama, hafta içi bir gün öğleden sonra altı pint derinliğinde sordum.

"Peki ya o?" diye sordu.

"Bana kızdı mı?" Elini her vardiyada muhtemelen elli yıkanmamış elin bulunduğu fındık kasesine uzatırken sordum.

"Neden ki? Seviştiğim piliç sen değildin. onu."

"Gerçekten çok çekicisin Joe," dedim ona gözlerimi devirerek.

Birasına bakarak, "Onun da iyi bir amcığı vardı," dedi. "Hatta çocuklardan sonra. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

Genel olarak erkek egemen bir meslekte çalışmayı sevdiğimi düşünüyordum. Onların mesafeli ve soğuk tavırlarına daha iyi uyum sağlıyordum. Ama arada bir bu salaklardan biri bana keşke kuaför ya da onun gibi kız işi bir şey olsaydım dedirtiyordu.

Tam çıkmak üzereydim ki Joe bana seslendi. "Şu resmi tekrar görebilir miyim?" diye sordu. "Beni rahatsız eden bir şey var," diye ekledi.

birasını bitirdi.

Hiçbir şey yapmadan geçen uzun bir günün ardından küçük bir umut dalgasıyla geri döndüm ve telefonumu uzattım.

"Sanırım onu bir keresinde Lip ile görmüştüm. Zavallı adama zor anlar yaşıyordu."

"Dudak mı?" Kaşlarımı çatarak tekrarladım.

"Bir blok ötedeki suçcinin önündeki adam," dedi Joe, eliyle genel yönü işaret ederek.

"Öndeki adam mı?" Tekrar ettim. "Evsiz mi demek istiyorsun?" Açıkladım.

Joe gözlerini devirerek, "Sanırım PC terimi *Evsizliği Deneyimleyen Kişi*," dedi. "Ama evet. Sanırım resimdeki herif, bir süre önce çocuğu taciz ederken kovaladığım adam olabilir."

"Tamam," diye kabul ettim. "Teşekkürler. Belki karını geri alırsın,"

dedim. "Yok, şimdi borsacının biriyle yatıyor," dedi bana.

Görünüşe göre takas yapıyordu.

Aferin ona.

Tekrar dışarı çıktım, sokağın aşağısındaki bir denizaltı girdim, onu aramaya çıkmadan önce kendime ve Lip denen adama birer tane aldım.

Joe'nun beni yönlendirdiği yerdeydi, bir blok ötede, camında sağlık müfettişinden C notu almış bir suşi önünde oturuyordu.

Lip bir karton parçasının üzerine oturmuş, uzun bacaklarını göğsüne kadar çekerek dar sokağın soğuşundan korunmaya çalışıyordu. Birkaç yerinden yırtılmış büyük bir puffer ceketin altında siyah kapüşonlu bir tişörtü başının üzerine çekmişti.

"Öğle yemeği ister misin?" Cevap beklemeden ona bir denizaltı ve bir şişe su uzattım.

"Teşekkürler," dedi ve ben denizaltımın paketini açarken bakışlarını üzerimde hissettim. "Benimle oturmak zorunda değilsin," diye ekledi, sözleri beni biraz delip geçti. Hayatım boyunca Brooklyn'de yaşamıştım. Evsizlik günlük hayatın acı bir gerçeğiydi. Hiçbir zaman bunun farkında olmak istemedim ama bu hayatın bir parçası haline gelmişti. Ne kadar korkunç olsa da. Bu yüzden birisine kaç kez palto, çorap ya da yiyecek götürmüş olursam olayım, her zaman o sızıyı hissetmedim. "Muhtemelen harika kokmuyorumdur."

"Evimde kanepemde yatan ve daha kötü kokan bir çocuk var," dedim ona. "Sen Lip misin?" Sonunda ona bakarak sordum.

Joel'den çok büyük olamazdı. Belki on altı, on yedi.
maksimum.

Büyük şehirlerde bir başka acı gerçek de evsiz çocukların tam olarak nadir. Her yaştan. Ama özellikle gençler. Kaçaklar. Başka bir eve ya da grup tesisine gitmek yerine sokakları tercih eden evlatlık çocuklar.

Bu gerçek işleri hiç kolaylaştırmadı.

Lip, Joel'e çok benziyordu, birçok genç erkek gibi uzun ve çetrefilliydi. Sanki kolları ve bacakları diğer uzuvlarından daha hızlı uzuyordu. Gerçi Lip'in yaşam koşullarının zayıflığı için katil bir metabolizmadan daha fazla suçu vardı.

Biraz kilo alırsa güçlü, erkeksi yüz hatlarına dönüşecek olan derisi zayıflamıştı. Kare bir çene, sert bir kaş, düşük elmacık kemikleri. Burnu bir noktada kırıldığı için hafifçe bükülmüştü. Ve koyu kahverengi gözleri çökük görünüyordu.

Kapüşonunun altındaki saçlarının ne renk olduğunu göremedim ama koyu renk olduğunu hayal ettim.

"Evet."

"Sormak zorundayım. Lip nasıl bir isim lan?"

"Benim adım Philip. Gerçi bu babamın adı. Kullanmak istemedim."

"Sağlam bir sebep. Lip'in sesini daha çok seviyorum," diye karar verdim ve denizaltımdan bir ısırık aldım.

"Burada kibarlık olsun diye oturmuyorsun," diye suçladı yemeğinden daha büyük bir ısırık alırken, keşke ben de biraz cips ya da tatlı alsaydım diye düşündüm.

"Benimle tanışan hiç kimse beni iyi olmakla suçlamadı," diye kabul ettim. "Aslında sadece sizi taciz eden biri hakkında bir sorum var."

Lip buna esprisiz bir kahkaha attı. "Hangisi? Hangi gün hangisini?" diye sordu.

"İnsanlar pislik," diye kabul ettim ve ona fotoğrafı göstermek için telefonuma uzandım.

"Ah, şu adam," dedi, denizaltısının ikinci yarısına geçerken. "Sadece hıyarlık mı yapıyordu yoksa özel bir şey mi söyledi?"

"Patronunun benim gibi serserileri sokaklardan nasıl toplayacağını anlatıp duruyordu."

"Bu sokak mı?" Bir aşağı bir yukarı bakarak sordum.

Teknik olarak Brooklyn'in tamamı Renzo'nun bölgesiydi. Ancak mahallelerin çoğu, ailemize para aktaran ve bölgede müdahale olmaksızın faaliyet göstermeye devam etmelerini sağlayan diğer küçük ekipler tarafından bölünmüştü.

Buradaki ekibin kim olduğunu bilmiyordum. Ya da onlarla nasıl bağlantılı olabileceğimi.

"Başka bir şey söyledi mi?" "Başka bir şey söyledi mi?" diye sordum, paketini toparlamasını, derin ve tatmin edici bir nefes almasını, midesinin muhtemelen haftalardır olmadığı kadar dolu olmasını izledim. "Neymiş o?" Ben sordum.

"Muhtemelen tekrar etmemem gereken bir şey," dedi.

"Ben büyük bir kızım," dedim ona, yediğimin diğer yarısını paketleyip kaldırıma bırakarak ayağa kalktım. "Bunu kaldırabilirim."

"Önce buralarda 'bir amcığın icabına bakmaları' gerektiğini söyledi."

"Huh," dedim, neden bir şey yapmam gerektiği konusunda beynimi zorlayarak

ama bu noktada, son birkaç haftadır üzerinde düşündüğüm farklı isimler ve işlerle zihnim dönüyordu.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Sanırım amcık benim," diye itiraf ettim, diğer kaptanlara ulaşmaya ve bu bölgeyi kimin yönettiğine dair açıklama istemeye hazır bir şekilde telefonumu almak için cebime uzanırken gözlerinin genişlemesini izledim.

Parmağımı kilit açma düğmesine bile götürmedim.

"Hayır!" Lip bağırdı, yerden uçmaya çalışıyordu, panik içindeki gözleri arkamdaydı.

Ama artık çok

geçti.

Çok yavaşım.

Bir minibüsün kapısı açıldı, eller uzandı ve beni içeri çektiler. Kapı kapanırken bile boynuma bir şeyin battığını hissettim, ve saniyeler içinde baş dönmesi başladı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Dav

Cinna hangi cehennemdeydi?

Bileğimi çevirip son on dakika içinde beşinci kez saatime baktım, sonra tekrar odaya göz gezdirdim. Kalabalığın içinde yutulacak gibi değildi. Her zaman çarpardı. Bu da muhtemelen onun kaybolduğunu fark eden tek kişinin ben olmadığım anlamına geliyordu.

Elian düşüncelerimin gidişatını sezmiş gibi yanıma yaklaştı ve etrafına bakındı. "Cinna henüz gelmedi mi?" diye sordu, sesi şaşkındı.

Çünkü, evet, Cinna bir buluşmaya geç kalmakta sorun görmüyordu, ama olması gerektiğinde her zaman vaktinde gelirdi. Özellikle de toplantıya çağıran Renzo ise.

"Bugün çalıştığını biliyorum ama geç kalmak onun yapacağı bir şey değil," dedim, hissettiğim paniğin sözlerime yansımamasını umarak. Normalde herkesin endişelerini geçiştirmek için bir şeyler söyleyen kişi bendim. Ama kendi endişelerim yüzünden başkalarının ne düşündüğünü gerçekten umursayamayacak kadar zayıf düşmüştüm.

Ona şimdiden iki kez mesaj atmıştım ve bunu bir daha yaparsam muhtaç olduğum için çıldıracağından ve beni uzaklaştıracağından emin olmadığım bir yerdeydim. Sonunda ileriye doğru adımlar atmıştık. İşleri berbat etmek istemiyordum.

"Ruslarla işler nasıl gidiyor?" Elian'a, Renzo toplantıya başlayana kadar gelmezse ona bir kez daha mesaj atacağımı sordum.

"Bütün bir parçası da bu," dedi toplantıya doğru el sallayarak. "Renzo işi senden mi alıyor?" diye sordum.

"Hayır. Ama bu konuda onunla yakın çalışıyorum."

"Pekâlâ," diye seslendi Renzo birkaç dakika sonra. "Hepimizin muhtemelen şu anda olmayı tercih edeceğimiz yerler var, bu yüzden bu boku bitirelim" dedi ve herkesten bir onay mırıltısı aldı.

"Bratva bizim bölgemize doğru ilerliyor," diyerek kestirip attı. "Endişeli değilim ama hepimizin daha bilinçli olması gerekiyor. Örneğin kasap dükkânı neredeyse elimizden alınıyordu."

"Neredeyse mi?" diye seslendi diğer kaptanlardan biri.

"Rico'yu yeni yasal işinden dolayı tebrik ederim," dedi Renzo, eski dostunun omzunu sıkarak. "Şu anki sahiplerini satmaya ve şehir dışına çıkmaya ikna etmeyi başardık. Ama başka fikirleri olabilir diye gözümüz üzerlerinde. Özellikle de büyük oğlu. Benim tek endişem o. Ukala herif."

"Peki ya asılan adam?" Saff, Renzo'nun onunla konuşurken kalabalığın içinde onu görebilmesi için iki capo'yu yoldan iterek sordu.

"Bu, bölgedeki yerel H tüccarlarından birinin şu anki lideri. İttifakını Ruslarla değiştirmeyi kabul etmesi için onu ikna etmeye çalışıyorlardı."

"Neden Bratva için kirli işler yapıyorlar?" Saff sordu. "Sadakatle ilgili bir şey gibi görünüyor. Ya da karşılıklı bir pislik olayı. Bu pislikler ellerini kana buladıklarında geri çekilmeye çalışıyorlar."

"Şimdi, tüm yerel ekipleriniz ve işletmeleriniz üzerindeki kontrolünüzü sıkılaştırmanız önemli. Kontrol edin. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olun. Bratva'nın almaya çalışacağı tek işletme ve ekip bu olmayacak."

"Her zaman zamanında ödeme yapan birinin aniden bahanelerle dolu olduğunu fark ederseniz, ekibinizden bazılarını getirip onları ziyaret etme zamanı gelmiştir. Nakit akışının olmaması için geçerli bir neden bulamazsanız, onları sorguya çekmeniz gerekecektir."

Odanın dört bir yanından baş sallamalar ve onay homurtuları geliyordu, herkes gerekirse birkaç kafayı birbirine vurmaya hazırды.

"Şu anda Ruslarla ilgili bir diğer endişe de dost ediniyor olmaları."

Kalabalıktan biri "Ne tür arkadaşlar?" diye sordu.

"Yüksek olanlar. Birdenbire, bize sadık birkaç devriye polisi artık bizimle konuşmak istemiyor. Bunun dedektiflere, yargıçlara ve hatta belki de daha yukarılara kadar uzandığını varsaymak paranoyakça olmaz."

Kalabalıktan biri "Harika," diye homurdandı.

Bu duyguyu anlamak zorundaydınız. New York'un diğer dört ailesiyle yıllarca süren rekabetin ardından biraz huzur bulmak güzeldi.

Yine de bunun uzun süreceğini düşünmek saflıktı.

"Elian bu davaya liderlik ediyor. Bu yüzden acil bir durum olmadığı sürece ona güvenmeni istiyorum. O beni gelişmelerden haberdar edecek ve ikimiz de bir sonraki en iyi hamleyi belirleyeceğiz. Sorusu olan var mı?"

"Bende bir tane var," diye sordu adamlardan biri, elini biraz kaldırarak, "Rico'nun yeni yerinde ete ara mı veriyoruz?" diye sordu ve kalabalığın içinden bir kıkırdama geçerek gergin havayı dağıttı.

Renzo ve Elian, Renzo toplantının bittiğini söylemeden önce birkaç küçük ayrıntıdan daha geçtiler, ancak herkes biraz takılmaya istekliydi. Yine de teklif etmesinin tek nedeninin, karısının erkek kardeşinin toplantı başlamadan hemen önce onu yemeğe çıkarmak için uğraması olduğundan şüpheleniyordum. Bugünlerde bizimle takılmaktansa hep karısıyla birlikte olmayı tercih ediyordu.

Apartman kapısından çıkıp asansöre yönelmeden önce herkesin sohbete dahil olmasını bekledim, sonra da binadan . Sokağı taradıktan sonra Cinna'yı hiçbir yerde göremeyince durdum ve telefonuma uzandım.

Ama bu sefer mesaj atmıyordum.

Arıyordum.

Ve

arıyorum.

Ve

arıyorum.

Makineye gitmeye devam ettiğinde, onu kapımın önünde, dövülmüş, hıçkırarak ağlayan, kırılmış olarak düşündüğümde midem düğümlendi. Dairesinde, başka bir saldırıyı savuşturduktan sonra panik atak geçirdiğini.

Bana haber vermeyeli neredeyse tam bir gün olmuştu. Normalde yapacağı bir şey olmasa da, bu işte birlikte çalıştığımız ve yakınlaştığımız için en azından bana bir güncelleme göndereceğini düşündüm.

"Hadi, aç şunu," diye homurdandım, Renzo'nun binasından çıktıklarında kimsenin benimle konuşmasını istemediğim için caddede ilerliyordum.

"Alo?" diye bir ses , küçük, emin olmayan, genç. Ve... erkek.

"Kimsiniz?" diye sordum. "Joel mi?"

"Hayır..., ah, hayır. Bu Lip."

Lip mi?

Lip de kimdi?

Yani Cinna'nın askerlerini ismen tanıyordum ama ortaklarının hepsini değil. Bu onlardan biri olabilir mi?

"Kimsin sen? Cinna nerede?" diye , midemin sıkışma şekli bana işlerin daha da kötüye gittiğini söylüyordu.

"O... biri onu kaçırdı. Telefonunu düşürdü. I-"

"Nereye?" diye bağırdım, bir taksi çevirip içine atladım, çocuk bana adresi verirken ben de adresi söyledim. "Bana daha fazla ayrıntı ver," diye talep ettim, korkunun damarlarıma yayıldığını hissederek.

"Bana bir denizaltı aldı. Ve beni rahatsız eden bir adam hakkında konuşuyorduk."

"Sana telefonunda bir resim gösterdi mi?" Taksinin yanaştığı kırmızı ışığa küfrederek sordum.

"Evet."

Chet.

Bu Chet'le ilgiliydi.

Taksiden atlayıp sokakta duran, paniklemiş ve kaybolmuş görünen, kulağına telefon dayamış tek kişiye doğru koşmam için bir tur daha atmam gerekti.

"Dudak mı?" Benimkini bir kenara koyarak sordum.

"Tam şuradan götürüldü," dedi, yanında durduğum kaldırımı göstererek. "Benimle konuşuyordu, sonra bir minibüs yanaştı. Onu uyarmaya çalıştım ama her şey çok hızlı oldu. Kapı açıldı, onu yakaladılar ve gitti."

"Ona zarar verdiler mi?" Adrenalin sistemimde dalgalanarak beni gerginleştirirken sordum.

"Sanırım ona ilaç verdiler," dedi. "Birisi boynuna bir şey yapıyordu."

"Siktir," diye . "Minibüs. Bana minibüsten bahset."

"Sadece siyahtı. Siyah bir minibüs. hiçbir şey yoktu. Sürgülü kapısı olan. İş kamyonu gibi. Camları yok. Tüm bunları polislere anlattım" dedi.

"Polisler mi? Onu mu arıyorlar?"

Polislerin aile işlerine karışmasından hiçbir zaman memnun olmamıştım. Şu an hariç. Cinna'nın hayatı .

"Benim deli olduğumu düşündüler," dedi Lip, çenesi gerilmiş, gözleri hayal kırıklığıyla biraz sulanmış bir halde.

O zaman ne kadar genç olduğunu fark ettim. Sadece bir çocuk, gerçekten. Muhtemelen Joel'den çok büyük değildi. Ve sokakta yaşamak. Sonra bir cinayete tanık olmak.

ve sokak çocuğu olduğu için kimsenin ona inanmaması.

"Deli olmadığını biliyorum. Biraz daha anlat. Neye benziyorlardı?"

"... çok hızlıydı. Arkada iki adam gördüm. Belki de toplam üç adam?" dedi, gözlerini kısarak hafızasını tekrar odaklamaya çalıştı.

Üç.

Son seferinde ona bu kadar çok kişi saldırmıştı. Ona böyle vahşi bir zarar verenler.

Onları incittiği, gururlarıyla oynadığı ve muhtemelen patronlarının gazabını çektiği için şimdi ona zarar vermek için daha fazla motivasyona sahip olanlar.

"Tamam, sorun yok," dedim, o anda kesinlikle hissetmediğim sakinliği takınarak. "Onlar gelmeden önce ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Telefonda bana o adamı soruyordu. Beni taciz ettiğini duymuş. Ben de ona yeni patronunun görevi devraldığında benim gibilerden kurtulacağını söylediğini anlattım. Ama önce buradaki bir... *amcığın* icabına bakmak istediler," dedi, kelimeyi fısıldayarak, "önce buradaki. Hepsi bu kadar. İşte o zaman gelip onu yakaladılar."

"Ne kadar zaman önce?"

diye sordum. "Saatler önce.

Bu öğleden sonra." *Hay
sikeyim.*

"Tamam. Pekâlâ," dedim, telefonuma uzandım ve Cinna'nın benden nefret bir şey yaptım. Ama benden ancak bunu yapabilecek kadar hayattaysa nefret edebilirdi. Ve bu şekilde kalmasını sağlamak için aklıma gelen tek yol buydu.

Sözümü bozmak

zorundaydım. Onun sırrını

paylaşmak zorundaydım.

Patrona söylemek zorundaydım.

"Beni şimdiden özledin mi?" Renzo cevap verdi, arkasındaki partinin sesleri tüm hızıyla devam ediyordu.

"Beni dinle," dedim, sesim titreyecek kadar kalındı.

"Kesin şu saçmalığı!" diye bağırdı ve bir anda ortalığı sessizliğe gömdü.

"Ne oldu?"

"Cinna birinin elinde," dedim ona.

"Cinna'nın elinde olduğunu mu söylüyorsun?"

"uğraşan birinin izini sürüyordu. Toplantıya gelmemesinde bir gariplik olduğunu hissettim ve telefonunu aradım.

Bir sokak çocuğu almış, bana her şeyi anlattı. Onu bir minibüse çekmişler, uyuşturmuşlar ve çekip gitmişler."

"Orospu çocukları," diye hırlayarak etrafında toplananları tersledi ve hepsinin hep birlikte apartmandan dışarı çıktığını görebiliyordum.

"Amboy çevresindeki bölgeyi kim yönetiyor?" Ben sordum. "Çocuğa patronunun bu bölgeyi ele geçirdiğini söyleyen bir adam hakkında soru sorarken oradan kaçırıldı."

"Amboy mu? Siktir Rico, Amboy'u kim yönetiyor?" diye sordu, beni hoparlöre yapıştırarak.

"Amboy şu Strand kardeşler. Ama büyük olan birkaç ay önce içeri alındı. Genç olan bölgedeki hakimiyetini kaybediyor gibi görünüyor."

"Kim devralacak? Cinna'ya sahip olan kişi. Belki bir kadın," diye ekledim.

"Bir kadın mı?" Hepsinin sokağa çıktığını duyduğumda Rico tekrarladi.

"Sadece... düşün. İşleri bir kadının yürüttüğüne inanmak için sebepleri vardı." "Siktir, um..."

"Peki ya o Miller piçinin dul karısı?" Saff sordu. "O civarda. Onu öldürten Cinna'ydı."

Rico, "Aklıma başka biri gelmiyor," diye itiraf etti. "Onun için bir yer biliyor musun?" Renzo Saff'a sordu.

"Hayır, ama oralarda bir yerde olmalı, değil mi?" diye sordu. "Beş dakika uzaktayız," dedi Renzo ve içindeki uyarıyı duydum

Ses.

Dinlemeye hiç niyetim olmayan bir uyarı.

"Beklemiyorum," dedim ve telefonumu kapattım.

Bununla birlikte caddeyi taradım.

"Ne tarafa gitti?" Çocuğa sordum.

"Şu taraftan," diye işaret etti ve keşke yanımda daha fazla silah olsaydı diye düşünerek koşmaya başladım. Bir silahım vardı. Biraz da fazladan mermi. Ve cebimde bir bıçak.

Destek gelene kadar idare etmek zorundaydı.

Amboy'un etrafındaki bölgede çok sayıda ev kompleksi vardı ve hiçbiri adam kaçırma, işkence ve cinayet için elverişli değildi.

Bu yüzden koşmaya devam ettim, bakışlarım çılgınca çevreyi araştırıyor, minibüsün ya da birini saklamak için kullanılabilecek gibi görünen herhangi bir binanın yerini bulmaya çalışıyordu.

Onu götürdüklerinden beri *saatler geçmişti*.

O zamandan beri ne kadar acı çekmişti? Hâlâ hayatta mıydı? Keşke olmasaydı mı ?

İçimden bir hırıltı kaçtı, görüşümün kenarları kıpkırmızı oldu.

O kadar ki neredeyse kaçırıyordum.

Lanet olası sürgülü kapısı hâlâ açık olan siyah bir iş minibüsü, bir çöp konteyneri tarafından yarı gizlenmiş bir şekilde park edilmişti.

Bir apartmanın. Apartman mı?

Bunu düşünmek için gerçekten durmadım.

Nefes alışımı yavaşlatmaya çalışarak bir blok yukarı koştum, sonra caddenin karşısına geçtim, böylece binaya bakarken aldığım nefesleri duymasınlar diye.

Bodrum olmalı. Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Şu anda bölgeyi bu ekip yönetiyor olsa bile, binadaki herkesin kafasını kuma sokup bir kadının çığlıklarını ve işkence gördüğünü duymamış gibi davranma ihtimali neydi?

Doğru, insanlara pek inancım yoktu ama *birileri* bu konuda polisi arayacak kadar üzülebilirdi.

Bodrum katları, tam olarak ses geçirmez olmasa da, bir miktar ses koruması sağlıyordu. Ayrıca yukarıda dairelerin olmadığı bir kat daha vardı.

"Benim için kapıyı aç," diye seslendim etrafta dolanan gençlerden birine, çalışıyormuş gibi görünmüyorlardı, sadece tembellik ediyorlardı.

"Sen ne sikimsin? Hayır," dedi ve arkadaşlarına benimle ilgili bir yüz ifadesi takındı.

"Aç şu lanet kapıyı!" diye bağırdım ve normal, akli başında tarafımın asla yapmayacağı bir şeyi yaparken karanlığın içeri sızdığını, beni ele geçirmeye başladığını hissettim. Bir çocuğun kafasına silah dayamak.

"Vay vay vay," dedi, elleri havada, vücudu gergin ama sözleri rahattı. "Psikopatlaşmana gerek yok dostum," dedi ve kapıya gidip anahtarını içeri soktu.

"Bu sokaktan gelen bir grup adam görürsen, onlara Dav'ın burada olduğunu söyle," dedim.

"Evet, neyse," dedi çocuk, arkadaşlarına karşı soğukkanlı olmaya çalışıyordu ama elleri titriyordu.

Daha sonra bu konuda kendimi bok gibi hissedebilirim.

Şimdi olmaz.

Ayaklarımın dibinde Cinna'ya ne olduğunu bilmeden.

Bu konuda bir şey yapmaları için çok geç olana kadar kimsenin varlığımdan haberdar olmasını istemediğim için asansörden uzaklaştım.

Merdivenlere doğru ilerledim, kapıyı dikkatlice kapatırken içim burkuldu, sonra aşağı inmeden önce ayakkabılarımı çıkaracak kadar durakladım.

Soğuk terler tenimi kaplarken, midem her adımda aşağıya doğru dönüp duran lanet bir çamaşır makinesi gibi hissediyordu.

En son ne zaman durup Tanrı'ya şöyle bir baktığımı hatırlamıyordum ama inmeye devam ederken kendimi daha önce hiç etmediğim kadar dua ederken buldum.

Cinna'nın güvenliği için.

Ben yapmasam bile onun bu işten sıyrılması.

Alt kapıya geldim, küçük cam kesiklerinden görünmemek için eğildim, ama ona yaslanıp dinlemeye çalıştım.

istedim. Silah

patlıyor.

Ama kendimi dizginlersem, akıllı olmaya zorlarsam Cinna'nın hayatta kalma şansı daha yüksekti.

Ancak uzaklardan bana ulaşan uzun, yüksek bir çığlık duyduğumda tüm bunlar pencereden uçup gitti.

Lanet olsun sakın ve toparlanmış.

Mantıklı her parçamı . Oradaki

benim kızımdı.

Yaralanmak.

Kendimi bırakabileceğim, karanlık tarafımın beni tamamen ele geçirmesine izin verebileceğim bir zaman varsa, o da buydu.

Yoluma çıkmasını istemediğim için ceketimi yere attım, sonra elimi kapı açma çubuğuna çarptım ve kafamın içinde silah sesi gibi bir klik sesi duydum.

"O da neydi?" Kapı arkamdan çarparak kapanırken bile uzaktan birinin sorduğunu duydum. "Git, aptal," diye tekrar sordu ses.

Beş saniye geçmeden, ayak sesleri bana doğru koşuyordu, ellerinde silahlar vardı. Ama bellerinden aşağı.

Onlar onları kaldırına kadar benimki nişan almış ve ateş ediyordu.

Bir, iki, ilk adama, sonra ikincisine temiz bir kafa atışı.

Uşaklara karar verdim, çünkü bodrumun arka köşesinde bir yerlerden erkeklerin seslerini duyabiliyordum.

Gerçek kötü adamlar.

Kızıma zarar verenler.

Çenemi sıkılmaktan dişlerim ağrıyordu, aceleyle boşluğu geçmeye çalışıyordum. Bodrum, üst üste yığılmış kutulardan oluşan bir labirentti ve gizli alanlar yaratıyordu.

Erkeklerin saklanıp üzerime atlamaları için. Cinna'yı benden saklamaları için.

Önümde bir kol belirdi, birinin bedeninin önünde uzanıyordu.

Aşağıya nişan aldım ve ateş ettim, kurşun herifin karnında bir yere saplanırken acı dolu bir uluma duydum, ellerini yarasına bastırmaya çalışırken silahı şokla yere düştü.

Dikkatinin dağılması onun çöküşü oldu, silahımı yüzüne yaklaştırmama, tetiği çekmeme ve zavallı suratının yarısının havaya izlememe izin verdi, yere önce vücudu bir saniyeliğine ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

"Ne oluyor lan?" diye hırladı başka bir ses.

" tarafa!" Cinna'nın küçük, soluk soluğa sesi bana seslendi, yönümü değiştirmemi ve ona doğru ilerlememi sağladı, o sırada biri ona tekrar vurduğunda bir homurtu çıkardı.

"Kapa çeneni," hırladı bir kadın sesi.

"Buraya gelirsen kafasına bir kurşun yersin," diye seslendi kadın, üç adamını çoktan kaybetmiş olmasına rağmen sesi sakın ve derli topluydu.

Ama o sadece dikkatimi dağıtıyor, kalbimin tellerini bu şekilde çekiştirerek hislerimi köreltiyordu.

Çünkü bir silahın namlusunun şakağıma dayandığını hissettim. Soğuk bir ses, "İndir onu," dedi.

Yaptım, hatta kendimden bile uzaklaştırdım.

Yine de bunun için bir silaha ihtiyacım olduğunu düşünerek ölümcül bir hesap yaptı. İçimdeki hayvani tarafın silahsız dövüşmeyi tercih ettiğini fark etmeyerek. Ellerimi kaplayan sıcak, yapışkan kanın verdiği hissi seviyordum, birinin suratını dağıtmanın verdiği acının tadını çıkarıyordum.

Karanlık tarafımın küçük bir parçasından daha fazlasının ortaya çıkmasına izin vermeyeli uzun zaman olmuştu.

Bunun tadını çıkaracaktım.

Bir an için beni Cinna'ya götürmesini istedim, durumu değerlendirmek için bir an istedim, onu nasıl özgür ve güvende tutabileceğimi ve aynı zamanda onun için intikam alabileceğimi görmek istedim.

"Bu orospu çocuğu Nick, Roy ve Eddie'yi öldürdü," dedi arkamdaki adam ve diğer insanlar ortaya çıkarken dizimin arkasına bir tekme indirdi.

Cinna da dahil, sandalyeye fermuarla
bağlı. Kanlı.

Terleme.

Gözler

vahşi.

Bakışlarım hepsini içine çekti, ezberledi, çünkü her yumruğun, tokadın, kesiğin ve kızın maruz kaldığı her ne halt varsa hepsinin bedelini ödemelerini istiyordum.

Yanında, parmakları hâlâ bir dizi muştanın içinde olan, memnuniyetle sırtıtan bir adam duruyordu.

Sandalyesinin arkasında daha önce duyduğum diğer kadın oturuyordu.

Tahmin ettiğimden daha yaşlıydı. Belki kırklı yaşlarındaydı; kısa sarı saçları, buz mavisi gözleri ve üzerine hiç yakışmayan lacivert bir pantolon giymiş ince bir bedeni vardı.

Peki ya kolundaki o koyu leke?

Cinna'nın kanı olduğundan
şüphelenmiştim.

Bakışlarım tekrar Cinna'ya kaydı ve onun bakışlarının iki kez hızlıca aşağı kayarak beni takip etmem için yalvarışını izledim.

Bunu yaptığım da, kızımın boş durmadığını gördüm.

Bilekleri sandalyenin arkasına bağlanmıştı, göğsünü genişletiyor ve acı içinde geriye doğru eğilmesine neden oluyordu.

Ama bir şeyler doğru değildi.

Çünkü görebildiğim eli sandalyenin basamağını tutuyordu, ellerinden ve parmaklarından kan akıyordu.

Kolları aşağıdaydı ama bileğinin serbest olduğundan neredeyse emindim ama hareket edemeyeceğini biliyordum çünkü diğer bileği ve ayak bilekleri hâlâ bağlıydı. Kendini tamamen kurtaramadan biri onu etkisiz hale getirebilirdi.

Ama bıçağım . Sadece ona
götürmem gerekiyordu.

"Ee," dedim, ses tonum ruh halimden daha hafifti. "Sen beni bir cesetten kurtulmak için ta Bumfuck, Nowhere Jersey'e kadar götüren kaltaksın."

Bu Chet denen adamın kim olduğunu bilmiyordum ama dikkatinin Cinna yerine tamamen bana yöneldiğine bakılırsa, bu kadın için bir anlam ifade ettiği açıktı. "Ve onu benden saklayan da sensin," dedi Miller.

Dul kadın, köpekbalığı gözleriyle beni iğneledi.

"Söylemeliyim ki, bir kadının erkeklere başka bir kadına tecavüz etmeye çalışmalarını emretmesi özel bir kötülük türüdür," dedim ve arkamdaki adamdan sert bir tekme yedim.

Beni dört ayak üzerinde öne doğru uçurmasına izin verdim, Cinna'ya yeterince yaklaştım, kendimi yukarı çekmek için sandalyesini kullanıyormuş gibi yaparken bıçağı dikkatlice boştaki eline en yakın uyluğunun altına kaydardım.

"Ayağa kalk," diye bağırdı Miller'ın kadını ve adam beni gömleğimin arkasından tutup geri çekti.

O zaman Cinna'yla göz göze geldim, tüm öfkemi, genellikle özenle sakladığım dipsiz karanlığımı görmesine izin verdim.

Şeytani bir gülümseme dudaklarımı çekiştirirken onun hırpalanmış yüzündeki takdiri gördüm.

Sonra silahın olduğu eli iki elimle kavrayarak, bir çatırtı ve acı dolu bir uluma duyana kadar çekerek, sonra silahı kendime alarak, horozu kurarak ve herifin göğsüne bir mermi göndererek geriye ve aşağıya doğru sallanıyordum.

Geriye dönerek Cinna'ya ellerini süren piçin dizine ateş ettim, kanın fışkırmasını izledim, ağlarken bacağına çöktüğünü gördüm.

"Ben kadınları öldürmem," dedim dul kadına dönerek.

"Ama ben biliyorum," dedi Cinna, sandalyesinden fırladı, ona doğru fırlattığım silahı yakaladı ve kendisini yakalayana doğru döndü.

Cinna iyiydi.

O kadınla başa çıkabilirdi.

Şimdi mi?

Şimdi biraz eğlenme zamanım gelmişti.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Cinna

İğnenin içinde ne olduğunu ya da nasıl bu kadar isabetli bir şekilde uyguladıklarını bilmiyordum ama çok ağırdı ve bir dakikadan kısa bir süre içinde gözlerimi açık tutmamı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Sonra her yer kapkaranlık oldu.

Bilincim bana parça parça geri geldi. Karışık konuşma parçaları. Yüzümde ve yanımda soğuk ve sert bir şey hissettim. Kendi düzensiz kalp atışlarım, hızlanıp yavaşlıyor, sonra tekrar hızlanıyordu.

Gözlerim kapakları kaldıramayacak kadar ağırlaştı ve uzun süre buna karşı koyamadım, bir parçam karanlığa, bilinçsizliğin içindeki huzura çekildi.

Biri ayağıma sert bir tekme atıp sistemimde acı değil ama şok etkisi yaratana kadar o uçurumun bulanıklığından kurtulmaya başlamış gibiydim.

"Bilinci yerinde değilken onunla oynamak hiç eğlenceli değil," diyen bir ses duydum. "O boktan ne kadar vurdun ona?" diye homurdanarak ayağıma bir tekme daha attı.

"Onu o depoda görmedin," dedi diğer ses, tanıdıktı ama beynim bunu anlayamayacak kadar çorbaya dönmüştü. "Üçümüzü de indirdi. İnan bana, onun kışının uyuşturulmasını istiyorsun."

"Bu kadar değil," diye homurdandı diğer adam ve etrafımda dolaştığını, sonra da yanaklarımı tokatlamak için eğildiğini fark ettim.

Uyuşturucunun kalıcı etkilerinden mi, yoksa kendi acımasız kararlılığımın beni irkilmekten alıkoymasından mı bilemiyorum ama hiçbir tepki vermedi, sonra

sıkılmış bir şekilde benden uzaklaştı.

Tek başıma, yüzümü bir depo ya da bodrum katı olduğuna karar verdiğim soğuk ve pütürlü bir şeye bastırarak, panik -yeni ama endişe verici derecede tanıdık- oluşmaya başladığında bile nefesimi yavaş ve derin tutmaya zorladım.

Ama baygın olduğumu düşündükleri sürece dövülmüyor ya da saldırıya uğramıyordum. Bu yüzden bunu olabildiğince uzun süre sağlamalıydim.

Şimdiden ne kadar zaman kaybettiğimi bilmiyordum ama bir saat kadar olduğunu umuyordum. Lip denen çocuğun polisi aramasına yetecek kadar. Ya da birinin beni özlemesine.

Bugün Renzo'da önemli bir toplantımız vardı ve yokluğum fark edilecekti. Başka kimse olmasa bile Dav tarafından.

İyi, şefkatli Dav bana yardım etmekten başka bir şey istemiyordu ve ben onu her fırsatta itip duruyordum. Bugün sokağa çıkmasını bekleseydim, belki de bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Yine de bu zihniyet şu anda hiçbir şeye yardımcı olmayacaktı.

Toplantıya gelmediğimde bunun tuhaf olduğunu düşüneceğini ve beni aramaya başlayacağını ummak zorundaydım.

Yine de, kötü şeyler olmaya başlamadan önce bana ulaşma şansı neydi?

Ona güvenemezdim.

Odaklanmak

zorundaydım.

Sakin ol.

Ve kendimi bundan kurtarmaya

çalıştım. Daha önce bir kez

yapmıştım.

Şimdiki fark, düşünmek, plan yapmak, saldırganlarımı dinlemek ve onlardan bir şeyler öğrenmek için biraz zamanım olmasıydı.

Uzakta gibi görünen, iki ya da belki üç adamın boğuk seslerinden sürekli konuşmalar geliyordu. Silahlı olduklarını tahmin ettiğim adamlar.

Sonra daha yakından iki ses duydum.

En azından bir tanesi tanıdık geliyordu. Depo saldırısındaki elebaşı. Sözlerinden kötülük damlayan kişi.

Şu kudretli Cinna'ya bak.

Diğer ikisinin de orada olduğunu, boğaz yumruğu ve top tekmelemenin intikamını almaya hazır olduklarını hayal etmek zorundaydım.

Daha önce kadın olmam ve var olmam dışında hiçbir tahrik olmadan bana uyguladıkları vahşeti göz önünde bulundurduğumda, benden bir tepki alabileceklerini anladıkları anda kötü olacağını biliyordum.

Bilinçsizmiş gibi davranmak sadece bir yere kadar sürerdi. En iyi ilaçlar bile vücudunuzda sadece bir süre kalır ve yok olmadan önce yavaş yavaş etkisini kaybederdi.

Sersemlemenin beni bir süre yalnız bırakmak için yeterli bir neden olup olmayacağını merak ettim.

"Hâlâ bilinci yerinde değil mi?" diye seslenen bir kadın sesi, topuklu ayakkabıların yerde çıkardığı tıkırtılara karışarak tam önümde durdu.

Sayıca ve silahça bu kadar üstün olmasaydım, uzanıp ayak bileklerinden tutabilir ve onu yere çekebilirdim. Şansım yaver giderse, kafası yere çarpar ve endişelenmem gereken bir kişi daha eksilirdi.

Ama denesem saniyeler içinde peşime adamlar takılırdı. Yeteneklerim konusunda kendime ne kadar güvensen de, o kadar çok adamdan kurtulmamın mümkün olmadığını biliyordum. Özellikle de silahlılersa.

Ben de uyuyarak oynamaya devam ettim.

"Ona ne kadar verdin, Brett?" diye sordu kadın. Bu Miller'ın dul eşi olmalıydı.

Onu hayal meyal hatırlıyordum. Kısa sarı saçlar, açık renk gözler, sürekli kısılmış, mutsuz bir ifade ve sıska bir vücut.

İşin ilginç yanı, kocası John da benzer şekilde uzun boylu, sıska ve her zaman kötü bir koku almış gibi görünen biriydi.

İnsanların köpeklerine benzemeye başlaması gibi bir şeydi. Eşleri hariç.

Teknik olarak konuşacak olursak, en başta onun ölmesini isteyen ben değildim. Millerlar ve Strand kardeşler arasında bir bölge savaşı vardı. Strand'lar bana sadık oldukları ve daha iyi bir teklif sundukları için, bölge savaşlarını ne pahasına olursa olsun halletme teklifini kabul etmişlerdi. Bu da John Miller'ın ölümü demekti.

Kişisel değildi. Bu hayattı.

John ve karısının, kardeşleri kovmaya karar verdiklerinde bildikleri bir şeydi bu. Ama belli ki dul kadın şimdi bunu kişisel olarak algılıyordu.

Bu dünyada çalışırken öğrendiğim bir şey varsa, o da kadınların gücün başlarına geçmesine izin verdiklerinde, kalplerindeki iyiliği yontmalarına izin verdiklerinde, herhangi bir erkeğin olabileceğinden on kat daha acımasız olduklarıydı.

Demek istediğim, bir kadın olup erkeklere sadece dövmelelerini değil -ki bunu görmezden gelebilirdim çünkü bu hayatta aldığım riskleri ben de biliyordum- aynı zamanda başka bir kadına tecavüz etmelerini emretmek için yepyeni bir kötülük türüydünüz.

Şimdi adamları bana bunu yapmaya çalışırken seyirci mi kalacaktı? Bu düşünce bende 'sonuçlarını siktir et' deme ve onu şimdi dışarı çıkarma isteği uyandırdı.

"Çok fazlaydı," diye itiraf etti Brett. "Ama minibüste ya da buraya gelirken uyanmasını istemedim. Göründüğünden daha güçlü."

Buraya.

Yani bir bodrumdu.

İkisinden en kötüsü hangisiydi? Bir depo birçok çıkış demekti. Kapılar ve pencereler. Bu süreçte yaralansanız bile kaçmanın yolları.

Ancak bir bodrum muhtemelen penceresiz ya da kadar yüksek ve sürünerek çıkılamayacak kadar küçük pencereler anlamına geliyordu.

Bu da tam olarak tek bir çıkış olduğu

anlamına geliyordu. Bir merdiven.

Muhtemelen çok iyi korunuyordu.

Harika.

Yani en iyisi bir adamı indirip silahını almak ve ateş ederek kaçmaktır.

İdeal değil.

Ama ne gerekiyorsa yapardım.

"Siktir et, onu sandalyeye taşımama yardım et," diye talepte bulundu Brett, muhtemelen patronunun onaylamamasıyla yüzleşiyordu ve gösteriyi yola çıkarmak istiyordu.

Bedenimi işbirliği yapmaması için zorladım. Ölü ağırlığı kaldırmak bir yana, hareket ettirmek bile iki erkek için zordu.

Harekete geçmeden önce beni dik tutmalarını, başımı aldatıcı bir şekilde yana yatırmalarını bekledim.

Gözlerimi açar açmaz, ne kadar sert yumruklar atarsam atayım ya da ne kadar hızlı hareket edersem edeyim kaçamayacağımı anladım.

Onlardan çok fazla vardı.

Brett dudağındaki kanı sildiğinde, daha uzaktaki geveze adamlar koşarak geldi, Brett bileklerime fermuarlı bağlar geçirirken dört adam beni önce bir sandalyeye oturttu, sonra da sandalyeye yasladı.

Mümkün olan son saniyede bileğimi dışa doğru kıvırdım, fermuarla arasında en ufak bir boşluk yarattım, daha da gevşetebileceğimi biliyordum. Acıyacak ve kanayacaktı ama yapabilirdim.

Omuzlarım garip pozisyondan dolayı çığlık atıyordu ama Brett önümde ilerlerken, dudaklarında hınzır bir alay ve gözlerinde karanlık bir beklenti varken bu endişelerimin en küçüğüydü.

"Son zamanlarda seni bulmak zor oldu," dedi.

"O zaman çok fazla aramamışsın," diye karşılık verdim. "Yani, o Chet denen adam beni buldu tabii," dedim başımı sallayarak. "Ama sana hiç geri dönmedi, değil mi?"

"Yeter," diye tersledi Miller'ın dul karısı, yüzüme ters bir yumruk atmak için öne doğru yürüdü, yüzü öfkesinden lekelenmişti.

"Seni, tüm pis işlerini erkeklere yaptıran bir kadın olarak düşünmüştüm," dedim gözlerini dikerek.

"Durum ortaya çıktığında kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi, sesi de ifadesi kadar gergindi. "Ama liderliğin amacı, bunu yapmak zorunda olmamam. Senin hakkında hiçbir şey bilmeyeceğin bir şey. Neden biraz eğlenmiyorsun?" diye sordu Brett'e bakarak. "Ben şurada olacağım," dedi ve bodrumun diğer ucuna doğru el salladı.

Bununla birlikte, Brett bana dönmeden önce hepimiz onun topuk seslerinin geri çekilmesini bekledik, yüzünde hınzırca bir zevk okunuyordu.

"Altımda kıvrınmadığın zaman o kadar eğlenceli olmasa da," diye başladı Brett, "sanırım yine de bir süre eğlenmenin bir yolunu bulabilirim."

Yavaşça nefes aldım ve kendime çığlık atmamak için elimden gelen her şeyi yapacağımı söyledim. Bana ne yaparsa yapsın.

En azından sandalyeye bağlıyken bana tecavüz etmeyecekti. Ve eğer anatomisinin parçalarının ısırılmamasına değer veriyorsa, onları ağızından uzak tutması akıllıca olurdu.

İlk darbe hızla geldi, dulunkinden çok daha sertti, dudağımın yarılmasına ve ağızıma kan tadı gelmesine neden oldu.

Brett geri çekilip tekrar savururken diğer aptal, "Onu iyi hakla," diye tezahürat yaptı.

Darbeler gelmeye devam ederken nefesime odaklandım, tüm bağlarıma karşı savaşıyormuş gibi yaparak bir bileğimi serbest bırakma şeklimi örtbas etmeye çalıştım, plastik şeritlerin bileklerimi ve ayak bileklerimi kestiğini hissettim, ama hiçbirisi derim yanarken ve kırılırken, sonra kanarken üzerinde çalıştığımdan daha kötü değildi.

Yüzümü büyük bir çürük gibi hissediyordum ve arka dişlerimden birinin sağlamlığı konusunda endişeliydim, yakın gelecekte dişçiye gitmem gerektiğini görüyordum.

Çeneme başka bir implant takıldı.

Yine de başka bir günün sorunları.

"Neden biraz eğlenmiyorsun?" Brett etrafta durmuş onu izleyen diğer adama sordu. "Belki kaburgalarına biraz ilgi gösterilebilir," diye önerdi Brett, ağrıyan eklemlerini esnetmek için uzaklaşırken.

Karşı omzumdaki itirazı görmezden gelerek, kaburgalarımı korumaya çalışarak mümkün olduğunca yan tarafıma doğru eğildim ve onun yerine karnıma vurmaya zorladım.

Elimi tamamen serbest bırakmak üzereydim ve sandalyeyi kırıp ayak bileklerimi kurtarana kadar oturur pozisyonda kullanmak için bir silah kapmaya çalışacaktım.

Bir tıklama olduğunda.

Sonra bir çarpma.

Adamlar diğerlerine araştırma emri verirken durakladılar.

Sadece süper miydi?

Ya da ilgilenip yardım edecek biri?

Değilo a normal kişi durdu a Şans karşı bunlar Siktir. Özellikle de silah ürettikleri için.

Dul kadın koşarak geri geldi, sesi daha yüksek, daha telaşlıydı. Her kadar liderliğiyle övünmeyi sevse de, bunun için gerekli mizaca sahip olmadığı açıktı.

Arkama geçti ve bir silah çıkardı.

Silah sesleri nefesimin kesilmesine neden oldu, gelebilecek her türlü yardımın gittiğinden emindim.

Ama adamlardan daha fazla küfür geliyordu, bu da bana umut veriyordu. "Bu tarafa!" diye seslendim.

"Kapa çeneni," diye hırladı dul kadın. "Buraya gelirsen kafasına bir kurşun yersin," diye uyardı.

Bir anlık ürkütücü bir sessizlik oldu, bu da midemin kıvrılmasına ve uğursuzca sallanmasına neden oldu.

Ama sonra rakamlar ilerlemeye başladı. Ve

Dav vardı.

Kafasına silah dayanmış bir halde.

Sakin ve toparlanmış.

Ama gözlerindeki o siyahlıkla.

Daha önce bir anlığına görmüştüm. Onunla yan yana savaşan birçoğumuz görmüştük.

Yine de bu farklıydı. Bu, diğer her şeyi unutturmuş, yakışıklı yüzünde alışkın olduğu o hafiflikten hiçbir şey bırakmamıştı.

Sadece öfke.

Silahlı adam, "Bu orospu çocuğu Nick, Roy ve Eddie'yi öldürdü," dedi.

"Yani," dedi Dav, yüzündeki ifadeye bakılırsa sesi aldatıcı bir şekilde hafifti. "Sen beni bir cesetten kurtulmak için ta Bumfuck, Nowhere Jersey'e kadar götüren kaltaksın."

Dikkatini çekmeye çalıştım, ona sadece kısmen bağlı olduğumu göstermeye çalıştım, eğer bıçağı varsa, o herkesin dikkatini bir dakikalığına dağıtırken kendimi kurtarabilirdim.

Miller'ın dul eşi arkamdan, "Ve onu benden saklayan da sensin," dedi.

"Şunu söylemeliyim ki, bir kadının erkeklere başka bir kadına tecavüz etmeye çalışmalarını emretmesi özel bir kötülük türüdür," dedi Dav, daha önceki düşüncelerimi tekrarlayarak.

Onları kızdırmaya çalıştığını, bir saniye sonra adam dizine tekme atıp dramatik bir şekilde bana doğru düştüğünde ve sonra ayağa kalkmak için sandalyemi kullanması gerekiyormuş gibi davrandığında öğrendim. Aslında yaptığı şey bıçağını kalçamın altına sokmaktı.

Bir an için bakiştık, her ikimiz de sessizce bunun o karar verdik, sonra o arkasındaki adama doğru savrulurken ben elimi kurtardım, bıçağı kaptım ve dul kadın Dav'ın yarattığı kaos yüzünden dikkati dağılınca işe koyuldum.

"Ben kadınları öldürmem," dedi Dav, Brett'in dizine ateş ettikten sonra geri dönerek, bana yaptıklarına ve daha fazla zaman verilirse bana yapmayı planladıklarına rağmen, bana muhtemelen gerekenden daha fazla zevk veren bir şey söyledi.

Ben sandalyeden kalkarken Dav'ın silahı kaldırmaya başladığını gördüm.

"Ama ben biliyorum," dedim, silahın bana doğru süzülüşünü izledim, namlusundan tuttum, sonra elimi kabzaya kaydurdım ve eli titreyen Miller kadınına dönerek emniyetini kapattım.

"Saltanatının bu kadar kısa sürmesi berbat bir şey olmalı, seni şeytani orospu," diye tersledim, silahın geri kalanını vücuduna boşalttım, yere düşmeden önce her kurşunla sarsılmasını izledim, çirkin kıyafetinde kan çiçekleri açıyordu.

O sırada merdivenlerden hızla inen ayak sesleri duyuldu, dul kadının silahına doğru koştum, onu aldım, emniyetini kapattım ve

takviye kuvvetlerinden yarı saklanmak için bir sıra kutunun arkasına koşuyor.

Ta ki bakışlarım mavi saçları görene kadar. Mavi saç mı?

Saff?

Bunu düşünürken bile önce profilini, sonra da varlığımı hissederek bana doğru hızla koşan yüzünü gördüm.

"Tanrıya şükür," dedi ve bana doğru koşarak diğerlerinin de dönmesini sağladı. "Dav?" diye sordu.

"Ben... o..." Dedim ama sonra hepimiz duyduk. Derin, hayvani bir acı çığlığı.

"Uh oh," dedi Saff yüzünü buruşturarak.

Saff diğerlerini takip ederek bodrumda toplanan ıvır zıvır labirentine doğru ilerlerken ben de onun yanına düştüm. Ta ki dul kadının cesedinin yanından geçene kadar, sonra da sonsuza kadar tutsak kaldığım ve işkence gördüğüm sandalyenin yanından geçene kadar.

Ve orada, sadece birkaç metre ötede Dav, Brett'in vücuduna sarılmıştı.

En fazla iki adım ötemde bana vuran diğer kişi vardı, taşaklarına tekme attığım geceki kişi.

Kafası bir karpuz gibi yarılmış, kan, kafatası ve beyin parçaları etrafına bir hale gibi saçılmıştı.

Gözlerimi başka tarafa çevirdiğimde midem bulandı ama bakışlarım aynı derecede korkunç bir manzaraya takıldı.

Dav başparmaklarını Brett'in göz çukurlarına soktu ve vücudu elektrik çarpmış gibi sarsılırken feryatlarının tüm odayı doldurmasına neden oldu.

Hepimiz Dav'ın içinde karanlık, şiddeti arzulayan bir taraf olduğunu biliyorduk ama onun bu tarafını daha önce hiç bu kadar açığa çıkmış görmemiştim.

"Hayır! Lütfen!" Dav başının iki yanından tutup onu yerden kaldırırken Brett yalvardı.

"Hayır dese duracak mıydın?" diye sordu ve Brett'in kafasını yere çarptı.

"Tanrım," dedi Elian, bir başka çatırtı sesiyle bakışları başka yöne kayd. Sonra bir tane daha, bu seferki kafatası kırılıp açıldıkça, içi dışarı döküldükçe daha da ıslandı.

"O öldü," diye seslendi Renzo, ilerlemeye başladı, ama eli Dav'ın omzuna dokunur dokunmaz, kafasını daha fazla çarpmasını engellemeye çalışırken, Dav'dan derin, gırtlaktan gelen bir hırıltı çıktı.

Bu kısımla tam olarak gurur duymuyorum, ama bunun sesi sistemimde bir arzu sarsıntısı yarattı.

"Cinna, hayır," dedi Renzo, ben ilerlerken beni durdurmaya çalışarak. "Görmek istemezsin-" diye başladı.

Renzo'ya, "Biri onu durdurmazsa durmayacak," dedim ve onu tuttuğu yerden çekip ilerleyerek iki elimi Dav'ın omuzlarına koydum.

"Bu kadar yeter," dedim, sesim kısıktı, daha yumuşak ve tatlı bir şeyin tüm bu öfkeyi kırabileceğini umuyordum. "O gitti. Bir daha kimseye zarar veremez."

Dav'ın elleri dondu, kafadan geriye kalanları yerden kaldırdı. "Cin?" diye seslendi.

"Evet," dedim, parmaklarım boynundan yukarı kayıyor, terli boynunu okşuyordu. Cilt.

Kafa ellerinden düştü ve iğrenç bir ıslaklıkla yere indi. thunk.

Sonra, aynen böyle, Dav'ın vücudundaki tüm gerginlik gitti, beni yakaladı, dizlerimin üzerine çöktürdü ve kanlı kollarını etrafıma sardı.

"Seni kaybettiğimi sandım," dedi, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Hayır. Hâlâ buradayım," dedim ve beklenmedik bir duygu dalgasının yükseldiğini hissettim. gözlerimi sıkarak kapatmama neden oldu.

"Huh," dediğini duydum Renzo'nun birkaç metre öteden, muhtemelen bizi izliyordu, bunu okudu.

Dav'la işler fizikselleştiğinden beri korktuğum şey tam olarak buydu. Herkesin öğrenmesi.

Her nasılsa, o anda, daha az umursayamazdım. Önemli olan tek şey iyi olmamızdı. Birlikte olmamızdı.

Saff yaklaşarak, "Bu da o 'sana ' anlarından biri," dedi. "Ne kadar tatlı olsa da, kötü adamların kanları ve beyinleri üzerinde diz çökmeyi bırakmanızı isteyebiliriz."

Sözleri Dav'ın vücudunun gerilmesine neden olurken, yüz hatlarında korku oynayıyordu, sanki kendisine yansıtılan şeyi görmeyi bekliyormuş gibi beni izliyordu.

Yani, hayır, onun parmaklarını birinin gözlerine soktuğunu ya da kafasını tanınmaz hale gelene kadar yere vurduğunu görmeye pek hevesli değildim ama bu kez içindeki karanlığın galip gelmesinin tek nedeninin ben anlamıştım. Bana karşı hissettikleri yüzünden.

Bu dehşete düşüremezdi, değil mi?

"Bizden ne istiyorsunuz?" Hareket etmemeye, etrafa kanıt yaymamaya dikkat ederek sordum.

"Sana kim dokundu?" Renzo yüzüme bakarak sordu.

"Şuradaki üçü," dedim etrafımızı işaret ederek. "Kapıların yanındakiler beni sandalyeye oturttu ama üzerlerinde benim DNA'mdan başka bir şey olmamalı."

"Tamam. Yani bırakacağımız cesetler bunlar. Kimse onlara dokunmayacak. Ya da kanlarına basacak kadar aptal olmayın," diye ekledi. "Diğerlerini buradan çıkarmalıyız. Sandalyeden, bağlardan ve yerdeki kandan kurtulmalıyız."

Yaklaşan ayak seslerinden saklanırken onları gördüğüm için, "Arkada çantalar var," diye önerdim.

"Totes?" Renzo kaşlarını kaldırarak sordu. "Güven bana," dedim. "İşe yarayacaklar." Renzo uzun bir süre beni izledi.

"Sanırım burada işimiz bittiğinde uzun uzun konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Evet," diye kabul ettim. Ona yalan söylemenin bir faydası yoktu. Şimdi olmazdı. O da işin içindeydi. Hepsi işin içindeydi. Sonunda onları içeri almak zorundaydık.

"Siyah minibüsü alacağız," dedi Rico. "Kolay ulaşım. Saff, Elian, gidip biraz erzak getirin," dedi, çoktan iş moduna geçmişti. "Ve fazladan giysi," diye ekledi, kanlar içinde diz çökmüş ikimize bakarak.

Diğerleri cesetleri toplamaya, torbalara doldurmaya, beyin parçalarını karton kutu parçalarıyla toplayıp plastik konteynirlara atmaya ve onları yoldan çekmeye başlarken biz yerimizden kıpırdamadan Saff ve Elian'ın dönmesini bekledik.

"Pekâlâ," dedi Rico, Elian'dan çantayı alarak. "Ayağa kalk ve soyun," diye emretti, tüm işiyle.

"İşte," dedi Dav, ayağa kalkmak için hareket ettiğimde beni kollarımdan tutarak. "Kaburgaların mı?"

"Onlar iyi. Daha çok midemde sorun var," diye itiraf ettim.

Sonra bodrumda meslektaşlarımız ve arkadaşlarımızla birlikte durduk ve iç çamaşırlarımıza kadar soyunduk.

"Kahretsin," dedi Saff, bebek mendilleriyle beni ovma için yanıma gelerek. "Harika göğüslerin olduğunu hep biliyordum," dedi bana sırıtarak. "Ama, kahretsin. Tebrikler," diye ekledi omzunun üzerinden Elian tarafından yüzü silinmekte olan Dav'a gülümseyerek.

Makul ölçüde temizlendikten sonra basit siyah uyku pantolonlarımızı giydik.

Dav gömleğini aşağı çekerken Saff'ın dudakları seğiriyordu.

Lütfen kısırlaştırmayı unutmayın yazıyordu çeşitli köpeklerin resminin altında.

"Gerçekten mi Saff?" sordu başını sallayarak.

Düz beyaz tişörtümü giyerken gülümseyerek "Uygun göründü, seni tazı," dedi.

"Pekala," dedi Rico, giysilerimizi ve bebek mendillerini toplayıp siyah bir çantaya tıktırırken. "İkinizin eve gidip fırçalamanızı istiyorum. Anlaşmayı biliyorsunuz," dedi.

"Yardım edebiliriz," diye ısrar ettim. "edebilirim," diye düzeltti Dav. "Ben iyiyim."

"Yine dayak yemişsin."

"Yine mi?" Renzo homurdandı, ikimize de karanlık bir bakış fırlattı.

"O kadar da kötü değil," dedim Dav'a. Renzo'nun öfkesiyle daha sonra başa çıkabilirdim. "de," diye tersledi Renzo. "Buradan gitmeni istiyorum. Bununla ben ilgileneceğim.

Sonra görüşürüz. Bir kez olsun sana söyleneni yap."

İşleri daha da kötüleştirmek istemediğimiz için ikimiz de sessizce bodrumdan çıktık, cesetlerin ve kanın yanından dikkatlice geçtik, çıkarken hiçbir şeye dokunmamaya çalıştık.

Eğer silah seslerini duyan ya da yabancıların gelip gittiğini gören birileri varsa, taksi çağırmadan önce birkaç blok aşağıya doğru yürürken hiçbir belirti göstermediler.

Arka tarafta sessizce oturduk, evime dönerken her birimiz kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk.

"Bekle," dedim caddeye çıktığımızda, taksinin uzaklaşmasını izlerken.

"Ne?"

"Dudak."

"O iyi. Senin için polisleri aramaya çalıştı ama onun deli olduğunu düşündüler."

"İhtiyacım var-"

"Lip'le daha sonra konuşabiliriz," dedi Dav, beni çevirip binama götürürken. "Bence şu anda Renzo'nun bizden istediği şeyi yapmamız gerekiyor" dedi.

"Boktan bir dünyadayız, değil mi?" Asansöre bindiğimizde sordum.

"Muhtemelen. Ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok," dedi ve bir kolunu belime dolayarak beni göğsüne doğru çekti, dudakları saçlarıma yapıştı. "Çok üzgünüm Cin."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," dedim. "Tek başıma giden bendim."

"Hayır, bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi beni biraz daha sıkarak.

"Görmüyorum," dedim ona. "O şeyleri tekrar görmek istediğimi söylemiyorum," diye itiraf ettim. "Ama bunu neden yaptığını anlıyorum. Muhtemelen ben de aynı şekilde çıldırırdım."

"Öyle mi?" diye sordu, elleri omurgamda aşağı yukarı kayarken. "Evet."

"Seni geri almak için çıplak ellerimle bir orduyu dağıtırdım Cin." Dudakları tekrar saçlarıma yapıştı. "Bunu bana bir daha asla yapma."

"Yine riskli durumlara gireceğim," diye hatırlattım ona. "Evet, ama orada seninle olmama izin vermelisin."

Bu, ona asla söz veremeyeceğimi kendime söylediğim her şeydi.

Ama bunun nedeni her zaman ailemin öğrenmesini istemememdi.

Bunun için artık çok geçti.

Peki şimdi ne önemi vardı? Neden

buna sahip olamıyordum?

"Tamam," diye kabul ettim.

"Tamam mı?" Dav arkama yaslanıp gözlerimin içine bakarak farklı bir soru sordu.

"Tamam," diye kabul ettim ve kapılar çınlayıp açılırken ona küçük bir gülümseme sundum.

Kapı koluna daha yeni uzanmıştım ki tüm kilitler kaymaya başladı ve kapı çekilerek açıldı.

"Nerede-" Joel başladı, sesi yükselmişti, paniklemişti, sonra gözleri bana takıldı. "Oh."

"Bir gün daha geçti evlat," dedi Dav, bizi içeri götürürken.

"Güzel gömlek," dedi Joel, Dav'in kurtarma barınağı gömleğine sırtarak. "İyi misin?" diye sordu.

"Daha kötüsü de olmuştu," diye itiraf ettim ama adrenalinin boşalmasıyla birlikte tüm yumrukları, uzun süre gergin bir pozisyonda kalmanın verdiği acıyı, bileğimin etrafındaki kesiğin yanığını hissetmeye başlamıştım.

Joel, "Ben seti getireyim," diye teklif etti.

"Bekle," dedi Dav. "Önce yıkanmamız gerek," dedi, parmaklarına baktı, bakışları uzaklara gitti, muhtemelen kısa bir süre önce onları nereye sıkıştırdığını hatırlıyordu.

"Ah, doğru ya. Evet," dedi Joel, başını sallayarak ve banyoya doğru yürümemize izin vererek.

Giysilerimizi sessizce çıkardık, sonra hep birlikte spreyin altına girdik, her ikimiz de suyun altında durduk, odaklanmadan önce son birkaç saatin korku, acı ve kanını yıkamasına izin verdik, sabunlandık, her santimimizi fırçaladık, sonunda geri çıkmadan önce hiçbir kanıt kalmadığından emin olduk.

"Ben kıyafetlerimi alayım," diye teklif etti Dav ve sonunda kendi yansımamı görmem için beni yalnız bıraktı.

Çürükler hâlâ donuktu.

Ertesi gün ya da sonra yerleşeceklerdi.

Dudağım yarılmış ve şişmişti.

Ve gereken kıpır kıpır bir dişim vardı. Ama iyiydi.

İyileşirdim.

Ve bir daha bu pislikler için endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

"Dav içeri girdiğinde bana bir yığın giysi uzattı ve bir çift büyük boy erkek uykusu pantolonu ile kapüşonlu tişörtü kendine ayırdı. Pantolon ona bol gelmişti, bana bol gelen kapüşonlu da onun iri bedenine dar gelmişti ama şimdilik idare ederdi.

Bana getirdiği sweatshirt ve uykusu pantolonunu giydim, saçımı fırçaladım ve Dav'in bileğimi tedavi etmesine izin verdikten sonra ortak salondan sesler duyduk.

"Renzo mu?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Sanmıyorum," dedi, dikkatlice dışarı çıktı, hala paranoyaktı, ama elime uzanıp beni koridora çekerken vücudu gevşedi.

Joel'i Lip'le konuşurken görmek için.

"Nedir bu?" İkisinin arasına bakarak sordum. "Telefonun onda," dedi Joel, suçlayıcı bir ses tonuyla.

"Biliyorum," diyerek Lip'e doğru ilerledim ve elinden aldım.

"Sen... oh," dedi Joel, rüzgâr yelkenini terk ederken. "Nereden biliyorsun?" Dav Joel'e sordu.

"Daha önce aramıştı," diye açıkladı Lip. "Ben . Bana nereye getireceğimi söyledi, o yüzden..."

"Minnettarım. Yeni bir tane almak tam bir baş belası olurdu," dedim ona.

"Biz de tam yemek sipariş edecektik," dedim. "Kalmak ister misin?"

"I..." Lip kendine bakarak şöyle dedi.

"Biz yeni temizlendik, sen de istersen," diyerek banyoya doğru el salladım.

Joel önce Lip'e, sonra bana, sonra tekrar bana baktı ve durumu çabucak kavradı. "Sana birkaç giysi ödünç veririm," dedi.

"Yapamam-"

"Elbette yapabilirsin," diye araya girdi Dav. "Güven bana, buna karşı kazanamayacaksın," dedi ve bir kolunu belime dolayarak beni daha yakına çekti. "En iyisi kendini üzüntüden kurtar ve onun istediğini yap."

Lip'in yanakları kızardı, kontrolü dışındaki şeyler için utandı ama başını salladı. "Tamam. Teşekkürler," dedi ve Dav'in işaret ettiği kapıya doğru yürüyüp içeri girdi.

Muhtemelen haftalardır aldığı ilk gerçek duş olacaktı. Hatta aylar sonra. Umarım tadını çıkarmasına yetecek kadar sıcak su bırakmışızdır.

"Geri döneceğim," dedi Joel, söz konusu kıyafetleri almak için ailesinin dairesine gitmek üzere koridora yönelirken biraz kırılgan görünüyordu.

"Biliyor musun," dedi Dav yalnız kaldığımızda, kahve cezvesine doğru giderken, "sanırım artık iki çocuğun var," dedi ve bu ima beni ürpertti.

Yine de, her nasılsa, kendimi bu ihtimal karşısında dehşete düşmekten çok merak içinde buldum.

"Sorun değil," dedi bana o playboy sırtışıyla. "Sanırım seksi annelere karşı bir şeyler hissediyorum."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EPILOG

Dav - 1 Gün

Erkenden uyandım, Cinna'nın plastik panjurlarındaki bazı korkunç çatlaklar sayesinde pencerelerinden sızan ışıktan irkildim.

Yataktan çıkarken bir homurdanmayı bastırdım, ağrıyabileceğini bilmediğim yerlerim ağrırken onun topaklı yatağına küfrettim.

Yine de bunun bir kısmı delirip iki adamın kafasını kırmasından kaynaklanmış olabilir.

Anılar geri geldi ve onları bastırdım, sabahın ilk saatlerinde aklımda bu düşüncelerin olmasını istemiyordum.

Pişman olduğumdan değil. Pişman değildim. Cinna'yı kurtarmak için hepsini ve daha fazlasını tekrar yapardım. Sadece şu anda çok fazla aydınlık varken karanlık şeylere odaklanmak istemiyordum.

Çünkü her ne kadar içten bir açıklama yapmamış olsak da Cinna ve ben bir anlaşmaya varmıştık. Bunu yapacaktık. Sonuçları ne olursa olsun.

Ölüm kalım durumları, hayatta neyin önemli olduğunu gerçekten gösteriyor gibi görünüyordu.

Aramızda büyüyen şey gibi.

Ve Cinna'dan önce uyandım, böylece yarı yarıya katlanılabilir bir kahve yapabildim.

Ortak alana doğru ilerledim ve Joel'i kanepede baygın halde buldum; sabah ışığının gelmesini engellemek için kolunu yüzüne atmıştı.

açık panjurlardan.

Lip yerde yatıyordu ve kanepenin arka minderlerini yatak olarak kullanıyordu. Sokakların soğuğuyla savaşırcasına top gibi kıvrılmış olan Lip'e bakarken, bunun muhtemelen aylardır sahip olduğu en rahat yatak olduğunu fark ettim. Uzun zamandır uyuduğu en güvenli uyku.

Bu çocukların artık burada olduklarına ve asla ayrılmayacaklarına dair bir his vardı içimde. Her ne kadar Cinna'ya bakıp onun anaç bir tip olduğunu düşünmeseniz de, muhtemelen daha iyi bir ebeveyn figürü isteyemeyeceklerini düşündüm. Sadık, son derece koruyucu, istikrarlı ve ufak tefek şeylere fazla öfkelenmeyen biriydi.

"Yeterince güçlü kokmuyor," diye suçladı Cinna yumuşak bir ses tonuyla, her ne kadar Lip gürültülü sokaklarda uyumaya alışkın olsa da ve Joel hayatı boyunca anne babasının çığlık sesleri arasında uyumuş da.

"Midemde ekşime olmamasını dört gözle bekliyorum," dedim, bir kolumu beline doladım ve damlamanın bitmesini beklerken onu yanıma çektim.

"Sokağa geri dönmesine izin veremem," dedi Cinna, bakışları

Lip'in üzerindeydi. "Hayır, yapamazsın," diye katıldım.

Uykusunda homurdanan Joel'e bakarak, "Ben de onu boktan ailesine geri gönderemem," dedi.

"Hayır," diye kabul ettim.

"Ama burada çocuklar için yeterli yerim yok. Anneliğe uygun bir yapım yok."

"Uyumaları için şarkı söylenmesine ve morarmış dizlerinin öpülmesine ihtiyaçları olmadığına eminim, aşkım," diye hatırlattım ona. "Sadece onlara göz kulak olacak bir yetişkine ihtiyaçları var. Bence sen bunu fazlasıyla yapabilecek kapasitedesin."

"İstemediğini biliyorum-" diye başladı ama kapı çalınarak kesildi.

Yüzünü buruşturarak çocuklara baktı ama onlar hâlâ baygındı.

"Ben Renzo," diye seslendi patron kapıdan, o da benden ayrılıp kapının kilidini açmak için acele etti.

Renzo içeri girdi, başparmağı Cinna'nın çenesini yakaladı ve etrafına bakmadan önce hasarı kontrol etmek için bir o yana bir bu yana çevirdi.

Bakışları önce Lip'e, sonra Joel'e ve son olarak da Cinna'ya dönmeden önce bana yöneldi.

Mutfağa doğru ilerlerken, "Görünüşe göre tahmin ettiğimden daha fazla konuşacak şeyimiz var," dedi.

"Kahve ister misin?" Cinna sordu ve birden üçüncü bir fincanı olmadığını hatırladım.

"Senden mi? Hayır," dedi Renzo başını sallayarak. "Çocukların nesi var?" diye sordu.

"Sokak hayvanları," dedi Cinna. "Joel," dedi ona, kanepeye doğru el sallayarak, "komşumuz. Anne ve babasının her an uyanıp birbirlerine bağırımağa başladıklarını duyabilirsin. Lip de beni bulmanıza yardım eden evsiz çocuktı" dedi.

Cinna da dahil olmak üzere sokak hayvanlarını toplayan bir adam olan Renzo başını sallamakla yetindi.

"Pekâlâ. her şey halledildi. Tüm cesetleri almaya karar . Polislerin etrafı koklamaması daha iyi, çünkü o ekibin kiminle ne hakkında konuştuğunu bilmiyoruz. Uzun bir geceydi. Rico'ya güzel bir yemek borçlusun," dedi Cinna'ya bakarak.

Cinna derin bir nefes alarak, "Teşekkürler Renz," dedi.

"Şimdi neden en güvendiğim iki kaptanımın birbirlerini becermekten daha fazlası hakkında yüzüme karşı yalan söyledikleri hissine ?" diye sordu.

Cinna kızaran bir kadın değildi. Ama yanakları pembeleşti

Bu.

"Renz," diye başladım.

"Seni bulacağım. Önce Cinna'dan cevap istiyorum," dedi ve ona sinir bozucu göz teması.

Renzo adil bir patrondu. Ama çuvalladığında seni kolay kolay bırakmazdı.

"Bu uzun bir hikaye," diye itiraf etti.

"Ve zamanım var. O yüzden konuşmaya başlasan iyi edersin."

"Bir gece çalışıyordum," diye başladı. "Ve üç adam birden ortaya çıktı. Beni terk edilmiş bir depoya kadar kovaladılar. Ve beni eşek sudan gelinceye kadar dövdüler. Daha kötüsünü yapmaya çalıştılar," dedi ve Renzo'nun çenesinin gerilmesine neden oldu. Organizasyonundaki kadın kaptanların aldığı ve erkeklerin asla düşünmek zorunda kalmadığı risklere karşı saf değildi. Ama böyle bir şeyin gerçekleşmeye yakın olduğunu fark etmek hoşuna gitmiyordu.

"Onlar... neredeyse beni öldürüyorlardı," diye itiraf etti, yüzü bu kelimelerin tadı ağızında kötü kalmış gibi çarpılmıştı. "Şansım yaver gitti de

uzaklaştım," diye ekledi. "Ve ben... Dav'a gittim," dedi ve bu seçimi yapmasına neden olan düşünce sürecini bir kenara bıraktı.

Renzo'nun çenesinde bir kas çalışıyordu, duygularının tek kanıtı buydu. Ama duygularının onu yumuşatmasına izin vermeyecekti. "Ve lanet olası bir telefon almamamın sebebi?"

"Açıkçası yapabileceğini sanmıyorum," diye araya girdim ve bakışlarının bana kayışını izledim. Cinna'yı patrona onun ne kadar harap olduğunu söyleme utancından kurtarmak istediğim için o zaman tamamen sessiz bir konuşma yaptık.

"Tamam," diye yumuşadı Renzo. " zaman neden beni aramadınız?" diye sordu. "Eğer o kadar kötüyse, ikinizden birinin ya da her ikinizin de benimle iletişime geçmesi gereken uzun bir iyileşme süresi olacak gibi görünüyor."

"Yapmaması için ona yalvardım," diye itiraf etti Cinna, Renzo'nun bakışları Onu.

"Sen mi? Yalvarmak mı?" diye alay etti, başını sallayarak. "Evet. Yalvardım, Renz."

Bunun üzerine Renzo iç çekti. "Neden?"

"Çünkü kimsenin benim hakkımda kötü düşünmesini istemedim," diye itiraf etti. Renzo bir saniye öylece durdu. "İlk defa bir Capo'nun kışına tekmeyi bastılar."

"Bu farklıydı," diye ısrar etti Cinna. "Kötüydü." "Öyle bile olsa."

"Renz," dedim başımı ona doğru sallayarak. "Bu... farklı," diye hatırlattım. Onu.

"Sence adamlarımdan herhangi biri seni, bir şey aldığın için incindin mi? Bunun senin piliç olmanla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun? Kukunla kavga etmediğin sürece, bunun bununla nasıl bir ilgisi olduğunu hayal bile edemiyorum. Herkes senin kendini idare edebileceğini biliyor Cinna. Sayıca azdın. Hepsi bu."

"Belki," dedi, tam olarak kabul etmeye istekli değildi. Cinna'nın suç dünyasındaki yeri hakkında bizim asla kavrayamayacağımız şeyler anladığını hayal etmek zorundaydım.

"Ne yani, iyileşirken Dav ile saklandınız, sonra ikiniz de yıllardır aranızda kıvılcımlanan gerilime sonunda teslim mi oldunuz?"

"Onun gibi bir şey," diye kabul ettim.

Cinna'ya bakarak, "Ne yani, beni çağırmadan bu dava üzerinde çalışmaya devam etmeye mi karar verdin?" diye sordu.

"Doğru," diye itiraf etti.

"Tanrım, Cin, bu bokla ne yapmam gerekiyor? Lanet olası kaptanlarımın verecekleri kimse yokmuş gibi ortalıkta koşuşturmalarına izin veremem."

"Beni yedekte tutabilirsin," dedi, bu olasılık konusunda bildiğinden çok daha sakın görünüyordu. Cinna iş için yaşıyordu. Evde oturup parmaklarını oynatmak onu öldürürdü. "Ya da daha fazla pay alırsın. Benden iş al."

"Hayır," dedi başını sallayarak. "İkinizin de alçakgönüllü olması gerekiyor," dedi ve midemin kıvrılmasına neden oldu. "Siz," dedi ikimizin arasına bakarak, "şimdi tüm hareketlerinizi Rico'dan geçirin. O beğenmezse, sen de yapmazsın. Dava kapanmıştır."

Unvanı hariç her şeyiyle bir rütbe indirmeydi.

Ve bu kararı vermek için her türlü hakka sahipti. "Tamam," dedi Cinna, yüzü gerilmişti.

"Altı ay," diye ekledi Renzo, biraz yumuşayarak. "Altı ay boyunca tüm hareketlerin için Rico'ya cevap vereceksin. Sonra her şey yoluna girecek, her şey normale dönecek."

"Bunu yapabiliriz," dedim. "Bu konuda," dedi Renzo. "Ne hakkında?" Cinna sordu.

"Sen. Çoğul olarak," dedi. "Resmi olarak, patronun olarak, kiminle çıktığın, kiminle yattığın ya da kiminle evlendiğin umurumda değil," dedi. "Arkadaşın olarak, senin adına çok mutluyum," dedi. "Şimdi, kadını bütünü gece görmedim. O yüzden eve, onun yanına gidiyorum. Bir süre kışınızı beladan uzak tutun."

Bununla birlikte, o gitmişti ve kapının çarpma sesi Joel'i uyandırmıştı.

Bize günaydın demek yerine, "Bu kahve kokuyor," dedi.

koltuktan kalktı ve ona doğru ilerledi. Cinna burnunu

kırıstırarak, "Öyle," diye homurdandı.

"Yani... o da mı kalıyor?" Joel Lip'e bakarak sordu. "Onu sokağa geri gönderemeyiz," dedi Cinna.

"Bir kanepeye daha ihtiyacın olacak," dedi, yeni bir eklentiye tamamen razı görünüyordu.

Daha büyük bir daireye ihtiyacı olacaktı.

Tercihen benimle birlikte.

Ama bu sonuca kendi başına varmak zorunda kalacaktı. Ben sadece o karar verdiğinde yanında olacaktım.

Cinna - 6 hafta

"Şimdi görüyor musun?" Joel, Spike'ın Buffy'ye haftalar önce Dav'in bana attığını iddia ettiği ay gözlerini attığı duraklatılmış televizyonu işaret ederek sordu.

"Spike'ın Buffy'ye öyle görüyorum, evet," diye katıldım.

"Bunu sevgiyle söylüyorum," diye araya girdi Lip. "Ama o kadar kör olamazsın, değil mi?" diye sordu bana başını sallayarak. "Dav sana baktığında hep böyle bakıyor."

"Belki," diye kabul ettim, Dav sekiz buçuk saat önce kapıdan çıktığından beri bakışlarım bilmem kaçınıcı kez telefonuma kaydı.

Ama çetele tutmuyordum.

Son birkaç haftadır iş bizim için nispeten sakin geçmişti. Bu da çok fazla ayrı zaman geçirmediğimiz anlamına geliyordu.

Kaçırılma olayından bu yana neredeyse hiç durmadan daireme kapanmış, sadece birbirimizin keyfini çıkarıyorduk. Ve çocuklarla vakit geçirdik.

Dav'in bana aşık olduğunu kabul etmem için duydukları saplantılı ihtiyaç biraz eskimiş olsa da, o anda onlar için minnettardım.

Çünkü bunun gerçek olmasını ne kadar çok istediğimi biliyordum. Ama aynı zamanda bu gerçeğin ne kadar korkutucu olacağını da.

Joel, "O umutsuz vaka," diyerek oynat düğmesine bastı ve böylece Sunnydale'in fantezi dünyasında bir sezon daha kaybolabildik.

Dav'dan ne bir işaret ne de bir haber var.

Sonunda, Joel'in çoktan derin uykuya daldığı kanepeden kalktım ve yatak odasına doğru yürüdüm. Telefonumu sürekli kontrol etmediğim yere. Zavallı, aşk acısı çeken bir ergen gibi.

İç çekerek yatağın ayak ucuna çöktüm.

Sonunda bir an daha olduğum şey bu değilmiş gibi davranamadım.

Acınası.

Aşk

hastası.

Tanrım, onu sevdim.

O yakınımdayken göğsümde oluşan inişli çıkışlı hissin başka bir açıklaması olamazdı.

güldüğünde ya da bana uzandığında takla atardı.

Yanımda yatarken bile onu düşünmeden edemediğim için.

Onu

sevmiştim.

Lanet olsun.

"Neden homurdanıyorsun?" Dav'ın sorusuyla irkildim ve doğruldum, karmaşık duygularıma o kadar kapılmışım ki onun içeri girdiğini bile duymadım.

"Sen," diye itiraf ettim, bakışlarım üzerinde geziniyor, herhangi bir yara arıyor ama bulamıyordum.

"Neden benim hakkımda homurdanıyorsun?" diye sordu, gömleğini çıkarmaya başlarken bana şaşkın bir gülümseme attı.

"Çünkü seni seviyorum, seni ahmak," diye kaçırdım ve kaşları kalktı, gözleri yapış yapış oldu.

"Öyle mi?" diye sordu, bana doğru gelirken.

"Evet ama bundan pek memnun değilim," dedim ve önümde çömelirken küçük bir kıkırdama duydum.

"Hayır mı?" diye sordu bana yumuşak bir gülümsemeyle. "Çünkü bu konuda çok heyecanlıyım," dedi ve uzanıp dizlerimi tutarak onları sıktı. "Sanırım seni ilk gördüğümünden beri sana biraz aşığım."

Buna .

"Sadece göğüslerimi beğendin."

"Yani..." dedi, bakışları göğsüme kaydı. "Kesinlikle bunun bir parçası," diye itiraf etti ve dudaklarımın yukarı kıvrılmasını sağladı. "Ama mesele sadece dış görünüşün değil, gerçi ikimiz de biliyoruz ki onlar da müthiş. Gücün, bağımsızlığın ve yardım isteme konusundaki sinir bozucu beceriksizliğin. Senin o yapışkan kalbin ve bunu bilen tek kişinin ben olmam."

"Peki ya kahve yapma şeklim hakkında söylediğin şey?"

"Ben... bunun üzerinde çalışıyorum," dedi, gülümsemesi gözlerini kırıştıracak kadar yayılmıştı. "Seni seviyorum Cinna. Sen de beni sevdiğin için kendimi çok şanslı hissediyorum," dedi ve eğilerek dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Ama ondan hemen

önce? Gördüm, lanet

olsun.

Spike'ın Buffy'ye bakışı.

Sanırım sabah Joel ve Lip'e bir özür borçluydum.

Cinna - 5 ay

"Eğer kıyafetlerini yere atmak yerine sepete atmaya başlamazsan yemin ederim," diye homurdandım ve kıyafetleri özellikle bu amaçla aldığım sepete attım, çünkü etrafta fazladan üç kişi olması çamaşır işinin tamamen kontrolden çıkması anlamına geliyordu.

"Sen kime bağıryorsun?" Dav, ıslak saçlarımı at kuyruğu şeklinde bağlayarak banyodan çıkarken sordu.

"Neredeler?" Sadece yirmi dakika önce dolu olan ama şimdi şüpheli bir şekilde boş olan oturma odasına bakarak sordum.

"Görünüşe göre postayı almaya gitmiş," dedi Dav, benim gibi kafası karışmış görünüyordu.

Yani, içlerinden birinin bir şey sipariş etmiş olması garip değildi. Yerleştikten bir ay kadar sonra, ikisi de... hayatın daha önce olmalarına izin vermediği çocuklar haline geldiler. Ortalığı dağıtıyor, birbirleriyle ve bizimle tartışıyor, onları öldürüyormuş gibi görünmeden bir şeyler istiyorlardı.

Renzo'nun beni maddi olarak cezalandırmayı seçmediğine neredeyse anında sevindim, çünkü bu gençler çok pahalıydı.

İkisinin de hiçbir şeyinin olmaması yardımcı olmuyordu. Elbette Joel'in ailesinin evinde birkaç kıyafeti falan vardı ama oraya geri dönmekten korktuğu her seferinde daha da belli oluyordu. Ben de sonunda ona yeni kıyafetler ve ayakkabılar alması için biraz para verdim.

Lip'in ise sokakta yaşarken yanında bulundurduğu bir ya da iki duygusal eşyadan başka hiçbir şeyi yoktu. Bütün bir gardıroba, kişisel bakım malzemelerine, elektronik eşyalara, yatacak bir kanepeye, her şeye ihtiyacı vardı.

Yani, kanepa geçiciydi.

Sokaktaki bir kutudan daha iyi olan yerdeki minderlerden daha iyiydi.

Ama çocuğun gerçek bir yatağı olsun istedim. Aslında ikisinin de. Bir odada ya da odalarda. Tercihen benim yatak odamdan güvenli bir mesafede, böylece Dav ile aynı yatağı paylaşmaktan ve muhtemelen duyulmaktan garip hissetmeyecektim.

Bu sadece, bilirsiniz, bir süreçti.

Biraz özel zaman bulduğumda, hepimize yetecek kadar odası olan daire veya apartman dairelerinin ilanlarına bakıyordum. Hatta bazılarını gezmek için işaretlemiştim.

Sadece Dav ile bu konuya nasıl yaklaşacağımı bilemedim.

Elbette, artık pratikte birlikte yaşıyorduk. Ama pratikte birlikte yaşamak ile gerçekten birlikte yaşamak tamamen farklı şeylerdi.

Bir de Joel'i benimle birlikte bu binadan çıkarma meselesi vardı. Bu da aslında bir tür adam kaçırma olarak görülebilir.

Ben de bunu araştırmıştım. Ailesinin haklarını devretmesini. Ama karmaşıktı. Mahkemeyi de içeriyordu. Ve bu da birilerinin kim olduğumu ve ne yaptığımı öğrenebileceği anlamına geliyordu. O zaman kimse Joel'in bana yaklaşmasına izin vermezdi.

Çözülmesi gereken şeyler vardı.

"Neden böyle bakıyorsun-" Dav başladı, ama kapı hızla açıldı ve çocuklar içeri girmeye başladılar, Joel kutuyu getirip bana uzatırken heyecanlı ve gergin görünüyorlardı.

"Benim için mi?" Şaşırarak sordum.

Yani, birlikte bir tatil geçirmiştik. Çocukların ikisi de Dav ve benim için hediyeler almıştı. Ama bu, bilirsiniz, tatilde yapılan bir şeydi. Bu beklenmedik ve tatlı bir şeydi.

Kutuyu Dav'a uzattım, üstünü açarken kendimi garip bir şekilde gergin hissediyordum, sonra bir kupa çıkarmak için ambalaj fıstıklarından bazılarını yoldan çektim.

Üzerinde kırmızı kan lekeleri ve küçük ezilmiş kurşunlar ve kurşun delikleri olan beyaz bir kağıttı.

En kötü anne değil.

"Kupa görevlisi kadın kan, mermi ve delikleri istediğimizden emin olmak için üç kez kontrol etti," diye itiraf etti Joel, tam bir utanç içinde gözlerimin cam gibi olduğunu hissederken.

Lip, "Hâlâ bir kupa eksikimiz var," diye ekledi.

Duygularımı ifade etmekte pek iyi değildim. Özellikle de sıcak ve yumuşak olanları. Ve benim olarak görmeye başladığım bu iki çocuğun bana *anne diye* bir hediye vermesi karşısında hissettiğim şey kesinlikle sıcak ve yumuşacıktı.

"Sanırım kırdık," dedi Joel, o garip, boğuk sesi çıkardığımda.

"Bu onun 'ağlamamaya çalışma' sesi," diye ekledi Dav, tam da elimdeki bardağı ona doğru fırlatırken, böylece çocukların her birine bir kolumu dolayabilecektim.

Sevgi gösterisinde onlar da aynı derecede beceriksizdi ve karşılıklı beceriksizliğimiz bunu çok daha az garip hale getirdi.

"Teşekkürler çocuklar," dedim ve uzaklaşmadan önce onları son bir kez daha sıktım.

"Şimdi kahveni yap," dedi Dav, bardağı bana uzatırken. "Planladığımız yoğun bir gün var."

"Öyle mi?" Üçünün arasına bakarak sordum.

Dav başını sallayarak, "İki açık ev ve üç özel gösterim," dedi. "Bekle... ne?" Sertleşerek sordum. "Bu... yakın zamanda değildi. planları."

Çocuklar oturma odasına doğru ilerlerken "Beklemeye devam edersek tüm iyi şeyler yanımızdan geçip gidecek," dedi.

"Dav, yapamayız," diye fısıldadım. "Neden?"

"Çoğunlukla Joel yüzünden," dedim ona. "Onu... kaçırıyor olurduk." "en güzel yanı da bu zaten," dedi bana.

"Bu civardalar. Bir tanesi sokağın tam karşısında. Hala zaman zaman , bu yüzden onun buralarda olduğunu biliyorlar."

Bunun sağlam bir uzlaşma gibi görüldüğünü kabul etmek zorundaydım. Ve burada gerçekten de tıka basa doluyduk. Tek banyo durumu bile başlı başına bir kabustu. Kendime ait bir banyoya sahip olmanın ne kadar güzel olduğunu hafife almışım. Bir daha asla ve asla bunu hafife almayacağım.

"Bakmaktan zarar gelmez," diye düşündü.

"Tamam," diye kabul ettim. "Ama doğru zaman değilse çocukların umutlanmasını istemiyorum."

"Onlar büyük çocuklar. İş o noktaya gelirse hayal kırıklıklarını idare edeceklerdir."

"Sanırım bu... bekle," dedim ona bakmak için dönerek. "Sokağın karşısında apartman yok."

"Şurada... bir bina var," dedi muzip muzip bakarak.

"Dav..."

Ağzımı açtığımda elini kaldırarak, "Bak, paramı daha fazla aklamak için yasal bir işyeri açmam gerekiyordu," dedi. "Bu bina da diğerleri kadar iyi. Ayrıca, üstünde çok katlı bir apartman dairesine dönüştürülebilecek boş bir alan var."

"Dav, hayır."

"Neden olmasın?"

"Yeni bir daire kiralamak benim için bir şey. Ya da bir apartman dairesi satın almak. Bu başka bir şey."

"Ne için?" diye sözümü kesti. "Birlikte yaşamamız için mi? Ben zaten burada yaşıyor olsam bile mi? Teknik olarak yeni olduğumuzu anlıyorum, ama birlikte yaşamaya başlayan yabancılar değiliz, aşkım. Birbirimizi on yıldır tanıyoruz."

"Biliyorum, ama-"

"O inatçı kıçın bu konuda ayak direyecek, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ettim, öfkesine neredeyse gülümseyerek.

"Tamam. Eğer ikimiz de beğenirsek, ben satın alırım. Sen de daireyi benden kiralarsın. Bu benim için bir kazan-kazan. Neredeyse taşındığın her yerde bir ev sahibin olacak. Neden ben olmayayım?"

"Bu... çok da kötü bir fikir değil."

"Dikkatli ol, Cin. Benimle aynı fikirde olmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorsun." "Bu... mantıklı bir plan."

"Ve henüz en iyi kısmını bile bilmiyorsun."

"Neymiş o?"

"Kendin yap tadilat hayallerinin hepsini gerçekleştireceksin."

Bu tam olarak doğru değildi.

Kendin yap tadilat hayallerimde boya örnekleri seçiyor ve ne tür gömme dolapların en iyi görüneceğine karar veriyordum. Bir kat planı çıkarmaya, duvarların nereye gideceğini bulmaya ve kıvılcım çıkaran elektrik kablolarından kaçmaya çalışmıyordum.

Sonunda Dav haklı çıktı. Şu anki evimin karşısındaki bina en mantıklısıydı. Joel için uygundu. Yenileme çalışmaları sırasında eve gitmek için caddenin karşısına geçebilmek hayatımızı kolaylaştırıyordu ve bir kat aşağıda bir işyeri olması mali açıdan, yasal açıdan ve hatta güvenlik açısından akıllıcaydı.

Diğer randevularımızın hiçbirine gitmedik. İçeri girer girmez bunun doğru yer olduğunu anladık.

Dav - 2 yıl

Bir projeye ne kadar para yatırmak isterseniz isteyin, şehirdeki yenileme çalışmaları oldukça yavaş ve sinir bozucuydu.

Mülkü satın aldığım yılın sonundan önce teslim etme yönündeki muhafazakâr tahminimiz, işlerin 'geri sipariş edilmesi' veya ekibin 'personel eksikliği' nedeniyle defalarca ertelenmişti.

Sonunda, Renzo'nun kendisi bizi oyalamayı bırakması ve lanet olası yeri bitirmesi için ekibe baskı yaptı.

Yine de her şey söylendi ve yapıldı, çoğu zaman sinir bozucu beklemeye değdi.

Sokak seviyesindeki vitrinin üzerinde üç katlı bir alan vardı. İlk katta mutfak, yemek ve oturma odalarının yanı sıra yarım banyo ve bir misafir yatak odası bulunuyordu.

İkincisi Cinna'nın süitiydi aslında. Tabii ki ikimize aitti ama kâğıt üzerinde öyle değildi. Geniş bir ana yatak odası, onun ve onun dolapları, bir oturma alanı, ardından bir küvet, beş kişi için yeterince büyük bir cam duş ve iki ayrı tuvalet odası ve lavabo dolapları ile tamamlanmış bir banyo vardı.

Çünkü görünüşe göre Cinna bir daha asla tuvalet için beklemek zorunda kalmamaya kararlıydı.

Üçüncü katta üç yatak odası, bir tam ve bir yarım banyo ve çocukların takılabileceği küçük bir oturma alanı daha vardı.

Lip'in hayatı boyunca ilk kez kendine ait bir yatak odası vardı.

Ve Lip itiraf ettikten sonra Joel'in de ailesinin evinde bir kanepede uyuduğunu öğrendik. Sürekli tartışmalarının tam ortasında. Cinna'nın onu koridorda sızmış halde bulmasına şaşmamalı.

Ailesine gelince, çoğunlukla bir çocukları olduğunu unuttular. Vergi zamanı gelip de mahsup etmek istedikleri zaman hariç. Tüm kıyafetlerini, yiyeceklerini, elektronik eşyalarını, ilgi alanlarını ve tıbbi bakımını ödediğimizi boş verin.

Zaten ailesinin uzun süre önemi yoktu. Joel'in onlardan sonsuza dek kurtulması için sadece bir yılı daha vardı.

Çocukların ikisi de sokak seviyesinde açtığım markette çalışmaya başlamıştı, biraz sorumluluk öğreniyorlardı ve onlara

Kendi paralarını kazanmanın tadını, sonunda kendileri için bir kariyer bulmaları için onları motive edeceği umuduyla.

Her iki çocuğunun da üniversiteye inanan Cinna'ya, Joel ve Lip'in aile işine çok fazla ilgi gösterdiklerini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

"Bunu duyuyor musun?" Cinna, ben yatak odasına girerken elini kaldırarak sordu.

Durdum, dinledim.

"Ben bir şey duymuyorum."

"Kesinlikle!" dedi, yataktan fırladı ve bana doğru koştu, parmakları ayaklarımın dibinde bir yığın olana kadar kıyafetleri çekiştirirdi. "Aslında yalnızız," diye ekledi, sikimi avuçlamak için uzandı ve beni sabırsızlıkla okşadı.

O zaman onun giysilerini de benimkilerin yanına yığılana kadar çektim.

Bir yanımda boş bir evin avantajını sonuna kadar kullanmak istiyordu. Saatlerce birbirimizin içinde kaybolmak.

Diğer tarafımız ise kutsal alanın her an sona erebileceğini biliyordu, bu da bizi sessiz olmaya, duyulmamaya çalışmak zorunda bırakıyordu.

Elimi Cinna'nın sırtından aşağı kaydırarak parmaklarımı kıkına soktum ve bacaklarını belime dolayana kadar yukarı doğru çektim. Sonra döndüm, onu geriye doğru yürüttüm ve sırtını duvara çarptım, sonra içine girdim, ikimiz de bu his karşısında nefes nefese kaldık.

zamanlar saf duygular içindeydik, eller kayıyor, tutuyor, dudaklar çarpışıyor, diller alay ediyordu, onu yatağa götürmemi talep etmeden önce bir orgazm boyunca onu sert ve hızlı bir şekilde becerirken, üstüne tırmandı, bana bindi ve ben manzaranın tadını çıkarırken o zıpladı, kıvrandı ve boşalırken haykırdı.

"Daha fazla," dedim, onu tuttum ve yan tarafına yuvarladım, tekrar içine girerken bana , elim boğazında kayıyordu, onu yukarı çekerken ve adımı haykırırken vücudunun sert bir şekilde titremesine neden olan başka bir orgazmdan geçerken hisleri arttırmak için doğru miktarda baskı uyguluyordu.

"Yapamam," diye soluk soluğa geri döndüğünde beni hâlâ içinde sert bir şekilde buldu.

"Evet, yapabilirsin," dedim, dizlerimin üzerine çöktüm ve onu dört ayak üzerine çektim, bir şişe almak için komodine uzandım, sonra kıkına biraz kayganlaştırıcı döktüm, sonra bir parmağımla, sonra diğeriyle alay ettim, kıpırdanma ve sızlanma şeklini sevdim.

"Dav, lütfen," diye yalvardı, sesi sert bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Lütfen ne?" Parmaklarımla onu daha sert becererek sordum. "Lütfen kıcını sikeyim mi?" Parmaklarımı açıp onu hazırlayarak sordum.

"Evet, lütfen," diye yalvardı, kıcını bana doğru sallayarak.

Parmaklarımla onu bir dakika daha becerdim, sonra parmaklarımı hafifçe dışarı çıkarırken soğuk sıvıdan biraz daha ekledim, sonra sikimi içeri bastırdım, hafifçe içeri girerken etrafımdaki sıkılığını hissettim.

Cinna derin nefesler alıyordu, ben sonuna kadar bastırıp durakladığımda inlemeleri daha yüksek, daha düzensiz hale geldi.

"Kımılma," diye yalvardı, bana doğru kıpırdanarak. Bundan daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu.

İlk başta onu yavaşça becerdim, ama yalvardıkça daha sert ve daha hızlı.

Elim kalçalarının arasına kaydı, ben onu becerirken klitorisini çalıştırdı.

"Sikimi çok iyi alıyorsun," dedim, alçak bir inilti duydum.

yaklaştıkça, amının sıkışma şekli onun etrafımda sıkılaşmasına neden oluyordu. "Kıcında sikim varken boşalacak mısın?" Amcığı kasılmaya başladığında, orgazm onu çarparken, yanıt olarak ondan bir inilti daha aldım.

"Kahretsin," diye inledim, içinden ittim, sonra çektim, nefesini yakalamak için mücadele ederken kıcına sert ve sıcak bir şekilde geldim.

Bir kat altımızda ön kapı duvara çarparak açıldığında ben hâlâ sikimi tutarak oturuyordum.

Cinna yatağın üzerinde üst tarafını çevirip bana bakarken küçük bir kahkaha attı.

"Bu gerçekten iyi bir zamanlamaydı," dedi, orgazmdan ve nemli bir halde.

Ve o an evleneceğim kadının bu olduğunu anlamıştım.

Şimdi muhtemelen onu da benimle evlenmek istediğine ikna etmek için bir on yıl daha beklemem gerekecekti...

"Topuklu mu giyiyorsun?" Lip, uzun yağmurluğumu vücuduma sıkıca sararak daireye girdiğimde, onu mutfakta küvetin içinde dondurma yerken bulduğumda sordu.

"Ben her zaman topuklu giyerim," diye ısrar ettim. Evet, topuklu botlardı ama yine de.

"Neden beyazlar?" diye sordu, kaşlarını çatarak lanet ayakkabılara baktı. Onları giymek için beklemeliydim.

"Bugün cuma gecesi. Evde ne işin var?" Ben de karşılık verdim.

"Saat daha on," dedi omuz silkerek.

Sadece on mu?

Çoktan yatmaya hazırdım.

Bilirsin, planlarımdan sonra.

"Nereye gittin?" diye sordu, elimdeki çantaya bakarak.

"Dav'ın reçetesini almam gerekiyordu," dedim omuz silkerek. "Bütün gece açık olan bir eczaneye gitmek için Brooklyn'in öbür ucuna kadar gitmek zorunda kaldım," diye ekledim. "O yüzden ilaçları almam konusunda bana zorluk çıkarmasa iyi olur."

"Lip omuz silkti ve kanepeye geri dönerek beni ve tuhaf kıyafetimi mutlu bir şekilde yalnız bıraktı.

Yine de dikkatini tekrar çekmek istemediğimden, parmak uçlarımda daireyi geçip merdivenleri çıktım ve ikinci kata geçip ana yatak odasına yöneldim.

"Nerede... topuklu ayakkabı mı giyiyorsun?" Dav yüzünü buruşturarak yatakta sordu.

Sağ omzunda alelacele dikilmiş bir kurşun yarası vardı, bu yüzden eczaneye gittim. Antibiyotikler için bazı basit sorular soran ve ardından bir reçete gönderen internet doktorlarından birini dolandırmıştım. Geniş spektrumlu antibiyotik yazmalarını sağlayacak semptomları taklit edebildiğiniz sürece, her şey hazırdı.

Ağrı kesici haplar da çantadaydı ama onlar güvenilir bir satıcıdan alınmıştı.

Birkaç adım geri gitmeden önce çantayı komodinin üzerine bıraktım. Paltonun kuşağına uzanarak sessizce bu göndermeyi hatırlaması için dua ettim çünkü hatırlamazsa kendimi gerçekten gülünç hissedecektim.

Derin bir nefes alarak kuşağı çıkardım, sonra da sıyrıldım.

Beni orada baldır bacak ve küçük beyaz bir hemşire elbisesiyle bıraktı. Kırmızı sütyenim dışarı fırlamıştı.

"*Siktir*," diye inledi, bakışları üzerimde gezinirken başı yatak başlığına düştü. "Sütyeni bile doğru seçmişsin," dedi ve kalbimin yerinden fırlayıp yükselmesine neden oldu.

"Memnun etmeyi amaçlıyorum," dedim, yatağın kenarına doğru ilerledim, çantaya uzandım ama sol bileğimi eline takılmış buldum.

"Ben de seni sadece düğün günümüzde elbise içinde göreceğimi sanıyordum," dedi, parmağı aylardır parmağımda duran yüzüğün üzerinde gezinirken.

İtiraf etmeliyim ki Dav'dan önce düğün ve evlilik olaylarını hiç anlamamıştım. Ama Dav diz çöktüğünden beri kendimi çiçek aranjmanlarına ve masa örtülerine bakmak gibi kızsal şeyler yaparken buldum.

Henüz bir tarih bile belirlememiş olmamıza rağmen her şey neredeyse planlanmıştı.

"Biliyorsun," dedi, beline sarılarak yatağa doğru ilerlemekten başka çarem kalmayana kadar beni çekti. "Elbiselerin önemli bir avantajı var," dedi bana, eteğimi yukarı itti ve parmaklarını sütyenime uygun olarak giydiğim kırmızı dantelli külotun üzerinde gezdirdi.

"Yaralısın," diye ısrar ettim.

"Bebeğim, eğer seni beceremeyecek kadar yaralanırsam, beni arka tarafa götür ve acıma son ver," dedi, beni içeri çekti ve dudaklarını dudaklarıma mühürledi.

Bana elbiselerin tüm avantajlarını göstermeden önce.

Dav - 7 yıl

Restorandan çıkıp Aralık ayının soğuk sokaklarına doğru yürürken Cinna'ya, "Bence zavallı adamın ortaklığa geçmesine izin vermenin zamanı geldi, tek söylediğim bu," dedim, rüzgâr açıkta kalan her teni saniyeler içinde ısıırıyordu.

"O bir çocuk," diye ısrar etti Cinna Lip için. Yirmi iki yaşına yeni basmıştı.

"Kaptan olduğuunda senden üç yaş büyük," diye hatırlattım ona.

"Evet, ama-" diye başladı, aniden benden uzaklaştı ve topuklarının üzerinde döndü.

Ben daha ne yaptığını anlamadan kolu fırladı ve kendisinden olabildiğince çabuk uzaklaşmaya çalışan birinin bileğini .

"İyi denemeydi, evlat," dedi ve siyah kapüşonlu kişiyi çevirene kadar daha sert çekerek, açık sarı saçlı, büyük, mavi gözlü, aldatıcı bir şekilde tatlı görünen bir yüzün etrafında on beş ya da on altı yaşlarında genç bir kızı ortaya çıkardı. Ama gözlerinin arkasında kurnazlık vardı.

İçini çekip kapüşonunun cebine uzanana kadar nedenini tam olarak bilmiyordum.

"Peki. Al," dedi ve Cinna'nın cüzdanını ona uzattı.

Cinna cüzdanını geri alırken, "Bu gerçekten çok pürüzsüzdü," dedi.

"Yeterince pürüzsüz değil," dedi kız, gözlerindeki o bakış aniden kayboldu ve geriye sadece ruhunun derinliklerinde bir çaresizlik kaldı.

İşte o zaman gördüm.

Delik eldivenler. Lastiğı yarıya kadar aşınmış ayakkabılar. Yağlı saçları. Kot pantolonu belinden ve bacaklarından sarkıyordu, sanki ilk aldığından beri çok kilo vermiş gibiydi.

"Sana yiyecek bir şeyler ısmarlasam ve sen de bana bu kadar iyi cep karıştırmayı sana kimin öğrettiğini söyleyen nasıl olur?" diye önerdi Cinna, o kocaman, yapışkan kalbi ihtiyacı olan bir sokak çocuğunun yanından asla ayrılamazdı.

"Peki," dedi kız, sinirli görünüyordu ama Cinna'nın yanına geçerken mavi gözlerinde bir rahatlama vardı.

"Adın ne senin?" Cinna sordu.

"Della."

"Della, güzel. Ben Cinna. Bu da kocam Dav. Kendisiyle daha sonra evde buluşacağız," dedi, sesi biraz sivri çıkmıştı. Kaybolmamı istiyordu.

İkimiz de sokaktaki kızların yabancı bir erkekle birlikte olmak konusunda sokaktaki oğlanlardan daha fazla sorun yaşayabileceğini anladığımız için gücenmenin bir yolu yoktu.

"Evet, orada görüşürüz," dedim ve onların tersi yönde ilerlemeden önce şakağına bir öpücük kondurdum.

"Bunu söylerken kulağa çok yaşlı gelme riskim olduğunu biliyorum ama şu gürültüyü kısıabilir misin?" Eve girdiğimde, tabanın gümbürtüsünün kemiklerimi titrettiğini duyarak sordum.

"Eve bu kadar erken döneceğini düşünmemiştim," dedi Amaya, şimdiye kadar yanımıza aldığımız tek kız sokak çocuğu, müziği kapatırken.

Onunla karşılaştığımızda Joel ve Lip'ten biraz daha büyüktü. Ama o da on beş yaşındaki erkek kardeşiyle birlikte sokaktaydı. Şimdi on altı yaşında olan Darron kanepeye yayılmış, telefonunu başının üzerinde tutmuş, bazı videolar arasında geziniyordu.

Amaya uzun boyluydu ve onu ilk aldığımızda sahip olduğundan çok daha fazla ete sahipti, her zaman yoldan geçenlerden aldıkları yiyecekleri kardeşine verirdi. Koyu teni artık bir iskelet gibi kemiklerin üzerine gerilmemişti ve istediği kadar ve sık yemek yeme özgürlüğüne sahip olduğunda yemek yeme sevgisi bir gün kendi restoranını açma arzusuna dönüşmüştü.

Bu da, akşam yemeğinden yeni gelmiş olmama rağmen, adaya yaydığı en az beş farklı yemeği denemek üzere olduğum anlamına geliyordu.

"Sanırım Cinna bu gece yanında birini getirecek," dedim ve yüzünde beliren anlayışı izledim. "Bir kız," diye ekledim.

Amaya Darron'a bakarak, "Ah, bu çok hoş olurdu," dedi. "Bu ailede zaten yeterince erkek var," diye açıkladı.

"Dinle, bir dahaki sefere lavaboya bir şey düşürdüğünde, onu nasıl çıkaracağını bul-" Joel, elinde Darron'un kolyesinin haçını tutarak ortak alana girerken sözünü kesti, "Hey," dedi bana başını sallayarak. "Sen evdeyken neden tesisatçı görevindeyim?" diye sordu.

"Daha yeni geldim," dedim ona, kapının dışında bir gürültü koptu, sonra birden kapı açıldı ve Lip elinde üç çantayla içeri girdi.

"Amaya, gecenin bu saatinde karamelli fırın cipsi bulmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu daireye girerken.

"Genelde uygun bir saatte bile bulamadığım için, evet," dedi Amaya, hiç özür dilemeden. "Ama tarçınlı çörek isteyen sendin, değil mi?"

"Yeterince makul," dedi Lip, tezgahdaki tabaklardan birinden bir şeyler kaparak. "Senin bir randevuda olman gerekmiyor muydu?" diye sordu bana bakarak.

"Cinna bir kız tarafından yankesildi," dedim ona.

"Şimdi gidip misafir odasındaki yatağı hazırlayayım mı?" Joel sordu.

İki büyük oğlan bir yıl önce birlikte taşınmışlardı, ebeveynlerinin görmesini istemedikleri şeyler yapmak istiyorlardı.

İyi bir zamanlamaydı, çünkü Amaya ve Darron sadece birkaç hafta sonra yolumuza çıktılar ve ev diyebilecekleri bir odaya ihtiyaçları vardı.

Amaya yirmi dakika sonra apartman kapısı açıldığında hâlâ kaliteli tereyağının fırıncılıktaki önemini anlatıyordu ve Cinna yanında Della ile içeri girdi, omuzları kamburlaşmış, başı dönmüştü, sanki bir aile toplantısı yerine bir tür pusu bekliyordu.

"Oh, herkes burada," dedi Cinna, Della'nın arkasından kapıyı kapatırken. "Pekâlâ. Kocam Dav ile tanıştınız. Bunlar da en büyük çocuklarımız Lip ve Joel," diye açıkladı, çocukların her biri ona el sallıyordu. "Onlar artık burada yaşamıyor, ama küçük ikisi onların ayak işlerini yapmaktan yoruldu," diye açıkladı. "Amaya ve Darron burada yaşıyor. Çocuklar, bu Della. Bu gece burada kalacak," dedi Cinna ama hepimiz bunun asla bir gece ya da hafta sonu olmadığını biliyorduk.

İçeri girdiklerinde, büyüüp hazır olana kadar çıkmadılar. "Sana odanı göstermemi ister misin?" Amaya gözyaşlarını silerek sordu. Lore'dan doğum günü hediyesi olarak aldığı güzel çiçekli önlüğü eline aldı. Renzo tipik mafya amcası modasına uygun olarak ona bir kutu topuz vermişti. "Duş almak istersen sana pijama da ödünç verebilirim," dedi ve kızlar arasında bir tür anlayış oluştu.

"Elbette," dedi Della, Amaya'yı koridorda takip ederek.

"Biliyor musun," dedim Cinna'yı belinden kavrayıp kendime doğru çekerek, "çocuk sahibi olamayan iki insan için çok fazla çocuğumuz var," dedim ve şakağına bir öpücük kondurdum.

"Ve tek bir bez bile değiştirmek zorunda kalmadık," dedi bana doğru eğilerek.

"Aynen öyle," diye kabul ettim.

"Oldukça mükemmel," dedi, dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu. Evet, evet öyleydik.

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, kartal gözleri için Fern'e büyük bir minnet borcum var.

Ayrıca Gabi, Ashley, Sonya ve Cherie'ye de bu kitabın parlamasına yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Bu kitabı beğendiyseniz, NAVESINK BANK UNIVERSEdeki diğer serilere
ve kitaplara göz atın:

Navesink Bank Henchmen MC Reign

Cash
Wolf
Repo
Duke
Renny
Lazarus
Pagan
Cyrus
Edison
Reeve
Sugar
V Adler'in
Düşüşü
Roderick
Virgin
Roan
Camden
Batı Colson

Henchmen MC Yeni Nesil

Niro
Malcolm
Fallon
Rowe
Cary
Valen
Dezi
Voss
Seth Finn
Brooks

Vahşiler
Canavar
Katil
Kurtarıcı

Mallick Kardeşler
İyi Vakit Geçirmek İçin
Arayın

Shane
Ryan
Mark
Eli

Charlie & Helen: Başlangıca Dönüş

Müfettişler
367 Gün
14 Hafta
4 Ay
432 Saat

Karanlık
Gizemler
Karanlık Sırlar
Karanlık At

Profesyonelle
r Tamirci
Hayalet
Haberci General
Bebek Bakıcısı
Aracı Adam
Müzakereci
Müşteri
Temizlikçi
İnfazcı

Rivers Brothers
Seni Yukarı
Kaldırır Seni
Aşağı Kilitler

Seni İçine ek
Yakınında Tut

Grassi Ailesi
Rıhtımdaki Kadın
Kapsamdaki Kadınlar
Yanlış Yerdeki Kadın
Geçmişten Gelen Kadın Zarar
Gören Kadın
Sırtında Hedef Olan Kadın Uyarı Alan
Kadın

Golden Glades Henchmen MC

Huck
Che
McCoy
Remy
Seeley
Donovan
Cato
Alaric

Shady Valley Henchmen MC

Yargıcı
Crow
Slash
Sway
Detroit

NAVESINK BANKASI İÇERİSİNDEKİ STANDALONLAR:

Vigilante Kin
Maı
Ferryn'in Yükselişi
Yılanların ve
İnsanların Sahte
Aşkı Hayatta Kalan
Deja Brew

DIĞER SERİLER VE BAĞIMSIZLAR:

Yıldızlar İniş
Kalbin Neye İhtiyacı
Var Kalbin Ne İstiyor
Kalbin Ne Buluyor
Kalbin Ne Biliyor
Yıldızlar İniyor Sapkın
Kalp Ne Öğrenir

Taşıyıcı Anne
Seks Taşıyıcı
Annesi Dr. Chase
Hudson

Yeşil Seri Yeşilin
İçine
Yeşilden Kaçış

Yedi Günah
MC Kurban
Şifacı Kölelik
İblis Avcısı Profesör

Costa Ailesi
Sandıktaki Kadın Arka
Odadaki Kadın
Yara İzi Olan Kadın
Muayene Masasındaki Kadın
Çiçekli Kadın
Sırrı Olan Kadın Jürideki
Kadın Ormandaki Kadın

Lombardi Ailesi Onu
Su Gibi Seviyor Oksijen
Gibi İhtiyaç Duyuyor

BORÇ

Muhalefet
Doldurulmuş: Açılmış Bir Şükran Günü
Romantizmi
Barış, Sevgi ve Makaronlar
Bir Navesink Bankası Noel'i
Don't Come
Fix It Up
N.Y.E.
faire l'amour
İntikam
Turta Olsa İyi Olur
Çirkin Kazak Havası
İzlenmeyi Seviyorum
Yüzüklü Kadın Aşk ve Diğer
Kabuslar Zombiler Zamanında
Aşk Primal
Scarlet'i Evcilleştirmek

JGALA takma adıyla: The Heir
Apparent
Kış Kraliçesi

JESSICA GADZIALA, her türlü dolambaçlı ve çalkantılı olay örgüsü, güçlü kahramanlar, sevimli yan karakterler, buhar ve destansı HEA'lar içeren 100'den fazla buharlı aşk romanının USA TODAY Bestselling yazarıdır.

New Jersey'de papağanları, köpekleri, tavşanları, tavukları, ördekleri ve Ravioli adındaki sakallı ejderhasıyla birlikte yaşıyor.

JESSICA İLE BAĞLANTI KURUN:

Facebook:

<https://www.facebook.com/JessicaGadziala/>

Facebook Grubu:

<https://www.facebook.com/groups/314540025563403/>

Goodreads:

https://www.goodreads.com/author/show/13800950.Jessica_Gadziala

Twitter: - 2023 Konuları

devre dışı bırakıldı:

<https://www.threads.net/@jessicagadziala> Web

sitesi (ve bülten): [JessicaGadziala.com](https://jessicagadziala.com)

AMZ:

<https://amzn.to/3Cwa5ei>

TikTok:

JessicaGadziala

Discord:

<https://discord.gg/8RYFXGUV>

Spotify (kitap çalma listeleri için)

<https://open.spotify.com/user/jessiegadz?si=f636a0e5e19b4b1a>

<3/ Jessica

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

